1

Am un vis care se tot repetă: sunt mică, stau cu mama, iar ea îmi cântă. Suntem la plajă, pe o pătură veche pe care încă o am pusă bine în dulap. Aud valurile spărgându-se după cum glasul mamei se ridică şi coboară. Simt căldura soarelui pe pielea mea şi confortul braţelor ei în jurul meu.

Vreau să rămân în acest moment pentru totdeauna.

Când mă trezesc, îmi lipseşte visul. Îmi lipseşte soarele, îmi lipseşte mama.

Îmi doresc grozav de tare ca acest vis să fie adevărat, însă ar fi imposibil, deoarece mama a murit când aveam şase ani.

Şi nu pot să stau la soare... deloc. Am o problemă genetică rară numită xerodermie pigmentară, alias XP, ceea ce în principiu înseamnă o sensibilitate severă la lumina soarelui. Dacă lumina soarelui alunecă şi un pic peste pielea mea, fac cancer cutanat, iar corpul meu nu poate să repare distrugerea, astfel încât creierul meu începe să se deterioreze – ceea ce ar putea însemna pierderea auzului, dificultate la mers şi înghiţit, probleme de mişcare, pierderea funcţiei intelectuale şi capacităţii de vorbire, convulsii şi a, da, moartea.

Amuzant, nu?

Aşa că îmi petrec zilele în casă, pierzând vremea cu tata (cu adevărat cel mai bun tată din toate timpurile) şi cu Morgan (cu adevărat cea mai bună prietenă din toate timpurile).

Morgan şi cu mine obişnuiam să ne prefacem că eu eram ca Rapunzel din O poveste încâlcită, ascunsă în turnul (dormitorul) meu întunecat. Am văzut filmul de vreo sută de ori când a fost lansat. La un moment dat, Rapunzel n-a mai rezistat şi a evadat de-acolo cu un tip. Acum, că sunt mai mare, te înţeleg pe deplin, draga mea.

Presupun că dacă există un alt lucru pe care îl am în comun cu Rapunzel, acela este că va trebui să îmi păstrez încrederea şi să continui să lupt până ce îmi primesc partea cu „până la adânci bătrâneţi”. A mea e posibil să nu fie menită să dureze la fel de mult ca a celorlalţi oameni – însă asta nu înseamnă că va fi mai puţin extraordinară.

2

Iată, iar am început să turui. E un obicei care mă vâră în bucluc uneori. Veţi vedea. Deocamdată, daţi-mi voie să vorbesc mai rar şi s-o iau de la început.

Bună! Sunt Katie Price şi bănuiesc că din afară – dacă aţi putea să vedeţi cu adevărat prin ferestrele mele, ceea ce nu se poate, graţie parasolarelor care împiedică orice rază de lumină UV să intre în casa mea – aţi putea crede că sunt o fată bolnavă penibilă care se zgâieşte întotdeauna pe geam la ce se întâmplă prin jur. Dar, de fapt, sunt exact la fel ca toţi ceilalţi, cu o excepţie majoră la treaba cu „nu pot să ies la soare”.

Cânt la chitară, scriu versuri pentru cântece şi poezii şi cred că sună grozav atunci când cânt la duş. Îmi place astronomia şi sper ca într-o zi să fiu astrofiziciană. Detest varza de Bruxelles, îmi place mâncarea chinezească, cred că mopşii sunt cei mai adorabili câini de pe planetă, iar păianjenii mă fac s-o iau razna. Cea mai bună prietenă a mea – să recunoaştem, singura mea prietenă din viaţa reală, o altă persoană decât tata (bine, asta m-a făcut să par cu adevărat tristă, nu?) –, Morgan, e şmecheră rău şi tăbăceşte funduri, şi cu certitudine o să vă tăbăcească şi vouă fundul dacă nu sunteţi de acord.

Şi, o, da, se întâmplă să am o pasiune uriaşă pentru un tip pe nume Charlie Reed. Încă din clasa întâi, atunci când am fost izolată pe timpul zilei în această casă de către

diagnosticul meu de XP, l-am privit trecând prin faţa geamului meu în drumul lui spre şcoală. Cu timpul, să-l privesc pe Charlie trecând pe aici a devenit o parte din rutina mea. Împreună cu consultaţiile permanente la doctor, cu dormitul în timpul zilei şi statul trează noaptea – ceea ce, din câte am auzit, este programul de vis al celor mai mulţi puşti de vârsta mea – şi cu muzica. În timpul săptămânii, el este ultima persoană pe care o văd în fiecare dimineaţă înainte de a mă duce la culcare şi prima persoană pe care o văd în fiecare după-amiază când mă trezesc. În timp ce îmi fac somnul de „noapte”, el se duce la şcoală şi la antrenamentul de înot. Îşi trăieşte viaţa lui normală şi perfectă. Practic, a crescut chiar sub ochii mei şi s-a făcut din ce în ce mai frumuşel cu fiecare an. Acum e în ultimul an de liceu, înalt şi zvelt, cu un păr superb moale, ciufulit, şi cu nişte ochi care ar putea să topească un aisberg mai repede decât încălzirea globală. Singurul lucru care stă în calea marii noastre aventuri sentimentale este… că el habar n-are că exist.

Când a tras la loc pubela noastră de gunoi de pe stradă după o noapte vântoasă – după ce literalmente toţi ceilalţi au trecut pe lângă –, nu ştia că îl priveam. Când s-a oprit să o ajute pe doamna Graham de vizavi cu cumpărăturile, la fel. Am văzut micile lucruri amabile pe care le face, chiar şi atunci când crede că nu e nimeni în preajmă să remarce.

Nu e ca şi cum aş putea pur şi simplu să ies pe uşă într-o dimineaţă şi să mă ciocnesc de el din întâmplare, deoarece atunci aş muri arsă. (Nu vă faceţi griji – nu s-ar întâmpla chiar atât de repede. Dar, credeţi-mă, n-ar fi plăcut.) Totuşi, aş minţi dacă aş spune că nu am fantezii să fac un gest măreţ într-o bună zi. De pildă, nu ştiu, să bat în geam când îl văd. Să-i fac semn cu mâna să intre în casă (când tata nu se uită). Să-l invit sus. (Unde tata să nu ne urmeze? Ha! Vise…) Să-mi trec degetele prin părul acela superb. Să-l sărut.

Bine. Nu o să se întâmple. Ştiu.

Am să-l urmăresc cu privirea aşa cum am făcut-o mereu (într-o manieră care nu îţi dă absolut deloc fiori!) – cel puţin până când acel copac prost plasat îmi blochează vederea – şi am să-i doresc numai bine când stelele vor răsări în seara asta. Am să-i doresc să fie fericit, pentru că azi termină liceul şi se îndreaptă spre o viaţă plină de lucruri minunate şi aventuri. Am să-i doresc să i se împlinească tot ce a visat. O merită. Cu toţii merităm. Cea mai mare dorinţă a mea (să am o viaţă normală – încerc să nu fiu ursuză acum) nu se va împlini niciodată, dar sper ca a lui Charlie să se împlinească.

Îmi deschid laptopul să urmăresc în direct ceea ce ar fi fost şi ceremonia mea de absolvire. Asta dacă n-aş fi fost şcolită acasă încă din clasa întâi. Puţin dezamăgitor pentru mine să văd că deja am acumulat destule credite online pentru a fi studentă în anul întâi la o facultate. Ce pot să spun? Îmi place să învăţ. Plus că am mult mai mult timp la îndemână decât majoritatea puştilor.

Totuşi, este ceremonia de absolvire. Un moment definitoriu în vieţile celor mai mulţi oameni. Totuşi, în cazul meu, nu sunt sigură că simbolizează nimic mai mult decât acelaşi lucru ca întotdeauna. La sosirea toamnei, eu voi sta în continuare aici, în camera mea, luând cursuri online, evitând la nesfârşit soarele, în loc să mă îndrept către o universitate fabuloasă. Oftat. Cu toate acestea, mă simt cumva nostalgică.

Se strigă numele, iar puştii urcă pe scenă să dea mâna cu directorul. Coboară, strângând în mâini diplomele. După ce şi-o primeşte pe a sa, Morgan se îndreaptă spre camera de luat vederi în loc de scări, apoi pozează şi rosteşte pe muteşte: Da, târfelor! Este rapid redirecţionată înapoi în rând, însă nu înainte să râd atât de tare, încât nu mai pot să respir. Nu eram convinsă că o va duce până la capăt – dar când a dat Morgan înapoi la una dintre provocările mele?

Aştept cu nerăbdare ca ei să ajungă la R-uri. Uau, există o mulţime de P-uri în clasa asta (minus unul, fireşte). Şi un Q? Care sunt şansele? (Ooo, sărmana fată! Presupun că Quackenbush nu a fost un nume de familie prea prietenos la liceu.) În sfârşit îi strigă numele lui Charlie. De-abia aştept să văd cât de demn şi de chipeş arată în roba lui de absolvent, cât de visător de fabuloşi sunt ochii lui sub tocă. Exact când Charlie intră în cadru, tata se năpusteşte în camera mea.

— Katie Price! bubuie el.

Stă acolo cu un zâmbet prostesc pe chip şi cu o bucată de hârtie rulată în mână. În acest moment, cele mai multe fete ar urla ceva de genul „ÎHH! Vrei, TE ROG, să ieşi din camera mea?” Dar eu ştiu că el doar încearcă să mă facă fericită şi să mă simt inclusă, aşa că închid laptopul şi râd. El, desigur, s-a străduit; de ce să nu-l las să se simtă bine în această privinţă? Nu e vina lui că în momentul de faţă stau aşezată pe patul meu în loc să traversez scena aia împreună cu restul clasei mele.

Stai, retrag asta. Cumva este vina lui. Gândiţi aşa: jumătate vina lui şi jumătate a mamei. Era necesar ca amândoi să contribuie cu o genă mutantă pentru a-mi da XP. În fine. Evident, nu a fost cu intenţie.

— Cu ce eşti îmbrăcat?

— Membrii facultăţii şi personalul poartă întotdeauna o robă şi o tocă, la fel şi elevii, îmi răspunde el, întinzându-mi toca, parte a ţinutei.

O iau de la el şi mi-o pun pe cap. Îmi înmânează diploma tipărită manual, care precizează că acum sunt în mod oficial o absolventă şcolită la domiciliu. Există o mică notă de subsol care confirmă că am deja douăzeci şi patru de credite pentru facultate pe numele meu. Îi zâmbesc tatei şi dau mâna cu el. În general, şi în special în astfel de momente, îmi place cât de bine mă cunoaşte. Înţelege cât preţ pun pe realizările mele academice, de vreme ce învăţatul este unul dintre puţinele lucruri în viaţă pe care soarele nu mi le poate distruge. Tata înţelege că aş prefera mai curând să ies în evidenţă pentru mintea mea decât pentru faptul că am moştenit o boală care afectează doar o persoană dintr-un milion.

— Aşadar, ca şefă de promoţie, presupun că ai pregătit un discurs? mă întreabă.

Îmi potrivesc toca şi mă întreb ce-aş putea spune pentru a sărbători această zi nu-chiar-atât-de-specială.

— Ei bine, aş vrea în mod categoric să îi aduc multe mulţumiri dirigintelui, încep eu.

— A, bine, cu plăcere, zice tata, cu ochii sclipind.

— Şi profesorului meu de spaniolă…

— De nada, spune, şi îşi scoate o pălărie imaginară.

— Şi profesorului meu de engleză…

Aici, tata face o mică reverenţă.

— A fost plăcerea mea!

— Şi să precizez din nou, pentru a fi consemnat, că profesorul meu de sport habar nu avea ce făcea.

Tata duce o mână la inimă.

— O, asta e o lovitură sub centură! exclamă el. Aveam de gând să-ţi dau această felicitare, dar acum…

O leagănă aproape de mine, apoi o înşfacă atunci când încerc să o iau. Ridic din umeri ca şi cum nu mi-ar păsa. El se recunoaşte învins şi o lasă să cadă uşor în poala mea, apoi se prăbuşeşte pe marginea patului meu.

Vâr mâna în plicul supradimensionat şi scot o felicitare. Este caricaturală, de modă veche, şi înfăţişează o stea zâmbitoare care poartă o tocă de absolvent. Pe partea din faţă scrie cu cel mai insipid font cu putinţă, Comic Sans: Felicitări absolventeşti, superstea!

Îmi dau ochii peste cap.

— Asta este cea mai tâmpită felicitare pe care am văzut-o vreodată.

— Ştiu, spune el, încuviinţând cu o mişcare gravă din cap. M-am dus la trei magazine să găsesc o felicitare atât de jalnică. În regulă, eşti pregătită pentru cadoul tău?

— Cadou?

Nu mă aşteptam la un dar.

— Ce cadou?

Tata sare şi se repede pe hol. Se întoarce câteva secunde mai târziu, aducând o cutie de chitară uzată, împodobită cu o fundă roşie.

Deja ştiu că înăuntru este cel mai minunat instrument pe care l-am văzut vreodată, cu un corp în nuanţe de negru şi galben şi cu taste încrustate din sidef. O ridic uşor şi îmi trec mâna de-a lungul suprafeţei ei netede până ce un mic set de striuri mă opreşte. Mă uit în jos la locul unde degetele mele s-au oprit şi văd iniţialele TJP. Iniţialele mamei mele.

Ridic privirea spre tata şi, înainte să-i pot mulţumi, el îmi zice:

— Ai devenit prea mare pentru chitara aceea de copii. Gesticulează spre unul dintre colţurile camerei mele. Însă ştiu că asta e veche, aşa că dacă vrei una mai nouă…

Scutur din cap pentru a-l opri înainte ca el să poată măcar să-şi ducă până la capăt acel gând absurd. Să am chitara mamei este ca şi cum aş avea o parte din ea cu mine mereu. Gândul umple o părticică din gaura larg deschisă din inima mea pe care ea a lăsat-o în urma ei, cea care nu se va vindeca niciodată complet.

— O ador. Tare mult!

Mă ridic să-l îmbrăţişez. Mă îmbrăţişează şi el, strângându-mă cu putere. Probabil că suntem amândoi gata să izbucnim în lacrimi. Mă desprind din îmbrăţişare şi încerc să mă adun. Se lasă o tăcere apăsătoare.

— În regulă, ei bine… încearcă să dormi puţin, spune în cele din urmă, sărutându-mă în creştetul capului. Sunt mândru de tine, Peanut[1].

Nu este nevoie să vă pară rău pentru mine fiindcă sunt nevoită să dorm în timpul zilei. Este probabil cel mai normal lucru la mine. Ştiu sigur asta, pentru că sunt o mulţime de oameni – inclusiv copii de vârsta mea – care stau online toată noaptea, în fiecare noapte, şi asta, în mod cert, nu e din cauză că sunt obligaţi să trăiască o viaţă cu susul în jos, aşa ca mine.

Am descoperit două comunităţi online pentru oamenii cu boli rare. Cu toate că nu m-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre oamenii ăştia în viaţa reală, şi cu toate că avem simptome diferite şi ne aflăm în stadii diferite ale bolilor noastre, e plăcut să ştiu că ei sunt acolo.

Internetul e plin de informaţii despre XP. Am aflat despre un mic sat din Brazilia, unde unul din patruzeci de oameni are XP, ceea ce este o nebunie, căci această boală afectează numai o persoană la un milion. Şi în rândul poporului Navajo afectează unul din treizeci de mii. Cum vine asta?

Şi urmăresc mulţi oameni de pe reţelele de socializare ale lui Morgan – pe unii dintre ei i-am cunoscut cândva. Este şocant de uşor să petreci o oră pătrunzând în viaţa personală a unui străin. Le urmăresc postările de pe Facebook, Snapchat, Instagram şi bloguri, privind cât de uşor navighează prin lume cu un FOMO[2] nedeghizat. Iau în considerare să mă împrietenesc cu cei cu care pare că am cele mai multe în comun; scriu comentarii şi replici perfecte la descrierile de sub pozele lor. Însă niciodată nu sfârşesc prin a posta ceva ori de a contacta în privat pe cineva pentru a încerca să leg

---

1 ? Alună

2 ? Acronim pentru Fear Of Missing Out – teama de a nu rămâne pe dinafară, specifică persoanelor active pe reţelele de socializare, care refuză să ia o pauză de la mediul online pentru a nu rata ceva ce se întâmplă în lume

noi prietenii. Deoarece, cât de dezamăgitor şi de jenant ar fi ca persoana pe care aş contacta-o să reacţioneze la XP-ul meu în acelaşi fel în care o făceau puştii cu care eram colegă în clasele primare la Şcoala Elementară Purdue?

Zoe Carmichael fusese categoric cea mai rea. Nu e ca şi cum am fi fost vreodată prietene, dar nici duşmance nu eram. Când am fost diagnosticată după o excursie cu şcoala la plajă, care s-a sfârşit cu mine la Urgenţe, deoarece pielea mea ardea foarte tare, ea a lansat un zvon potrivit căruia aş fi fost vampir, şi atât a trebuit. Cu toţii erau îngroziţi de mine şi au început să mă strige Fata-Vampir, şi nimeni în afară de Morgan nu a mai vorbit cu mine. Charlie tocmai se mutase în oraş şi venise în clasa noastră în acel an. Nu vorbiserăm niciodată (deoarece pe atunci eram toată Îh, băieţi!), însă îmi amintesc că atunci când unii dintre prietenii lui râdeau de mine, el le-a spus să înceteze şi mi-a zâmbit pentru a-şi cere scuze. Aceea a fost ultima mea zi de şcoală. După aceea, tata m-a şcolit la domiciliu. Şi am început să mergem să mâncăm îngheţată şi să vizionăm filme în alte orăşele din apropiere, astfel încât să nu fiu nevoită să-i suport pe cei ca Zoe (sau chiar pe Zoe) să se zgâiască la mine şi să arate spre mine ori de câte ori ne aventuram să ieşim serile.

Şi de asta cred că e mai bine să-mi văd de ale mele, decât să risc să formez relaţii de prietenie în lumea reală. Refuz să mai invit răutăcioşi în viaţa mea.

3

Mă trezesc din somnul meu „de noapte” din pricina tărăboiului de sub geamul meu: explozii de claxoane, copii care chiuie, o atmosferă generală de sărbătoare. La asta ştiu că aş putea participa – dacă lui Morgan i-ar plăcea de fapt de cineva din clasa noastră. Ceea ce nu se aplică. Şi dacă Morgan nu are de gând să se ducă la ce petreceri au loc chiar acum, asta înseamnă că nici eu nu mă duc.

CUM ÎMI IMAGINEZ
CĂ S-AR DESFĂŞURA O PETRECERE
ŞCOLARĂ FĂRĂ MORGAN

Zoe Carmichael (despre care Morgan spune că e în continuare o fată rea): Cine eşti tu?

Eu: Eu... ăăă...

Adepta lui Zoe: Măcar eşti la noi în clasă?

Eu: Păi, să vezi, am cam studiat acasă... circumstanţe atenuante... însă altminteri aş fi absolvit la Liceul Purdue...

Zoe (studiindu-mă cu atenţie): O, stai, nu, îmi amintesc. Tu eşti Fata-Vampir, nu?

Adepta lui Zoe (ţipând din toţi bojogii):

Aaaaa!

Toţi petrecăreţii tac. Se prind de gât pentru a nu fi muşcaţi de mine. Mă fofilez acasă şi îmi înec amarul în mâncare chinezească împreună cu tata..

Şi... cortina.

Aşa că nici pomeneală să pot merge fără Morgan. Şi ea e o încăpăţânată fără pereche când vine vorba să nu „fraternizăm cu fetele snoabe şi cu băieţii din fraternităţi din gaşca de populari de la Liceul Purdue, în special cu păduchioasa aia de Zoe Carmichael.” Chiar dacă nu e ca şi cum cred că am avea parte de cea mai tare distracţie dacă am sărbători cu clasa noastră în seara asta, am putea, probabil, să o

evităm pe Zoe şi ceata ei şi să ieşim în schimb cu nişte oameni drăguţi. Trebuie să fie măcar câţiva, nu-i aşa?

Există un cântec compus de o cantautoare australiană pe nume Courtney Barnett, care am impresia că rezumă întreaga mea existenţă în ceea ce priveşte petrecerile: „I wanna go out but I wanna stay home.”[3]

CUM ÎMI IMAGINEZ
CĂ S-AR DESFĂŞURA O PETRECERE
ŞCOLARĂ CU MORGAN

Zoe: Cine eşti tu?

Eu: Eu... ăăă...

Morgan: Este cea mai bună prietenă a mea şi e mai sexy decât vei fi tu vreodată.

Adepta lui Zoe: Măcar eşti la noi în clasă?

Eu: Păi, să vezi, am cam...

Morgan (acoperindu-mi gura cu palma înainte să mai pot spune ceva): Tu ai chiulit de la atâtea ore, încât de-abia ai absolvit. Cine eşti tu să vorbeşti?

Zoe (studiindu-mă cu atenţie): O, stai, nu, îmi amintesc. Tu eşti Fata-Vampir, nu?

Morgan (înainte ca măcar să pot încerca să mă apăr): Aşa este. Mai spune ceva şi o să te transforme pe vecie într-un mort-viu.

Mergem să jucăm ping-pong cu bere[4] şi eu îl întâlnesc în mod oficial pe Charlie Reed şi ne îndrăgostim nebuneşte, iar tata nu află niciodată că am fost la o petrecere în loc să merg la Morgan să ne uităm la Netflix, cum am spus că fac.

Oftez şi dau deoparte pătura de pe patul meu. Privirea îmi cade pe chitara mea cea nouă şi mă decid să mă îndrept spre gară să o încerc. Singură. Doar eu, cu mine însămi şi cu mine. Dacă pot să-l fac pe tata să fie de acord cu planul meu, adică.

Sper că-şi dă seama cât de mult am nevoie de independenţă acum. Anii de ieşit cu tata în locuri unde puştii merg de regulă cu prietenii – la filme, la mall, la bowling, la localuri unde se serveşte iaurt îngheţat – nu prea reuşesc să risipească impresia că a avea XP cumva mă face să fiu o persoană superciudată. Ştiu că tata face tot ce-i stă în puteri să-mi ofere o viaţă normală şi îi sunt recunoscătoare, însă eforturile lui nu schimbă faptul că felul în care sunt nevoită să trăiesc nu este prezent şi nu va fi niciodată normal. Ca atunci când el vizionează un film diferit în acelaşi cinematograf, astfel încât să nu fiu ratata care a ieşit cu tatăl ei într-o seară de sâmbătă? Nici asta nu e normal. Deoarece... cine se duce singur la film într-o seară de sâmbătă? Corect. Nimeni în afară de o ratată superciudată – şi de mine. Ceea ce oamenii în general ar presupune că este una şi aceeaşi persoană.

În seara asta vreau să fiu Katie fata normală, care nu are o boală rară şi al cărei tată nu o urmează tot timpul, pretutindeni, agitat.

Îmi prind părul într-un coc neglijent, iau cutia şi cobor. Îl caut pe tata în birou. Nu este acolo. Încerc apoi în bucătărie; poate ia o gustare. Nup. A mai rămas un singur loc. Cobor la subsol şi zăresc pe sub uşa camerei obscure lumina care-l dă de gol. Bat la uşă.

— Intră! strigă tata.

Când deschid uşa, mă izbeşte cât de plăcută şi de dureroasă în acelaşi timp este atmosfera aici. Pereţii sunt tapetaţi cu coperte de reviste pe care el le-a fotografiat în

3 ? „Vreau să ies, dar vreau să rămân acasă”
4 ? Joc de băut în SUA

locuri exotice. Există un sat pauperizat din India. Un gheţar arctic ce iese dintr-o mare cenuşie agitată. O savană liniştită din Africa, punctată de o girafă singuratică. Privelişti dintr-o viaţă care a existat cândva şi care nu mai există. Mă face să fiu mândră de toate lucrurile pe care tata obişnuia să le facă şi să fie, şi tristă pentru că nu se mai duce nicăieri din cauza „problemei" mele. Mândră că tatăl meu este extrem de talentat, şi tristă că îşi iroseşte talentul în oraşul ăsta de nimic.

Are o grămadă de fotografii noi care atârnă pe o sfoară pentru rufe. Pe lângă câteva peisaje există o tonă de fotografii cu mine. Instantanee, unele pentru care m-a bătut la cap să pozez, iar acum, cele mai recente, de azi: eu cântând la chitara mamei. Majoritatea celorlalte mă jenează, însă îmi cam place cum arăt acolo.

— Asta e una bună, îi spun.

El arată spre mine zăbovind deasupra superbei chitare.

— Totuşi, partea asta e cam ciudată.

Îi trag în glumă un pumn în braţ. El râde şi se fereşte. Îi sunt recunoscătoare pentru starea de spirit relaxată; va fi mai uşor să-l conving să mă lase să ies singură în seara asta. Nu e vorba că mă deranjează că întotdeauna găseşte o scuză să mă urmărească îndeaproape. Dar cum voi căpăta vreodată o reacţie sinceră la cântecele mele, când îl am pe tăticul chiar lângă mine?

— Orice fraier poate să fotografieze un asemenea subiect minunat, spune el.

Îmi dau ochii peste cap şi mă duc spre una dintre fotografiile mele preferate, un grup de fete pakistaneze în uniforme de şcoală, aflate în faţa unei clădiri ruinate.

— Acum, ăsta e un subiect minunat, îi spun, întorcându-mă cu faţa spre el. Cum de nu-ţi lipseşte?

— Toate călătoriile? întreabă tata încruntându-se. A fost groaznic.

Se mişcă cu eleganţă prin încăpere. Face ca fotografiatul şi developatul fotografiilor grozave să pară uşor. Însă eu ştiu adevărul. Nu a devenit unul dintre cei mai căutaţi fotoreporteri din lume fiindcă e banal. Remarcă expresia mea, cea care spune: Zău aşa, pe bune. Doar nu te aşteptai să cred una ca asta.

— Vorbesc serios, insistă el, dând din cap înspre fotografia în faţa căreia mă aflu. În acea călătorie cineva mi-a furat bagajele şi am sfârşit prin a purta aceleaşi haine timp de o săptămână. A trebuit să dorm pe podeaua ghidului meu, fără nicio saltea, fără nicio pătură. Era atât de frig, încât doar zăceam culcat acolo toată noaptea, aşteptând să răsară soarele.

Minte de îngheaţă apele. Fireşte că îi lipseşte acea viaţă. Cui nu i-ar lipsi? Aş da orice să pot să merg oriunde în lume oricând aş vrea şi să văd tot ceea ce probabil nu voi ajunge să văd niciodată.

— Aş prefera mai curând să dorm în patul meu şi să-i învăţ pe mai tinerii grei de cap cum să iasă afară şi să se murdărească, conchide el.

— Habar n-ai să minţi, îi spun.

Îmi aruncă o privire ca şi cum ar fi pe punctul de a divulga ceva mai mult decât faţada fericită şi pozitivă pe care o afişează întotdeauna pentru mine, dar pare să se răzgândească. Bănuiesc că n-are nimic de câştigat dacă deschide acest subiect, dar măcar o dată mi-ar plăcea să am o discuţie deschisă, sinceră, despre cum XP a schimbat cam totul în vieţile noastre. Eu simt motivul pentru care el nu-şi mai poate urma visurile şi amândoi ştim asta.

— Care-i treaba? mă întreabă el în schimb.

Trag adânc aer în piept şi apoi rostesc totul dintr-o suflare. Îmi imaginez că aşa el are mai puţine şanse să izbutească să strecoare vreun cuvinţel, ceea ce s-ar traduce prin mai puţine şanse de a spune nu.

— Mă întrebam dacă aş putea să mă duc în seara asta la gară să cânt la noul meu cadou de absolvire?

Iese cam aşa: Măîntrebamdacăaşputeasămăducînsearaasta lagarăsăcântlanoulmeucadoudeabsolvire?

Adaug un zâmbet la sfârşit, menit a transmite: Acum sunt o absolventă de liceu competentă fi încrezătoare (cu douăzeci şi patru de credite pentru facultate!). Sunt absolut capabilă să merg opt sute de metri pe drum şi să cânt la chitară pentru orice navetist de noapte care se întâmplă să fie în preajmă. Probabil că nu va fi niciunul, dar ce contează? Am verificat deja şi Fred, managerul gării, va fi acolo, iar voi vă ştiţi de când eraţi mici, aşa că voi fi bine, îţi promit. TE ROG, NU SUGERA SĂ VII CU MINE.

Tatei îi cade faţa ca unui sufleu distrus şi ciocăneşte uşor cu degetul în ceasul de la mână. Sincer, nu ştiu ce consecinţă îşi imaginează că ar putea să se abată asupra mea dacă mă aventurez afară fără el – probabil că am văzut prea multe filme de groază în decursul anilor, iar mintea lui a intrat deja în priză –, însă orăşelul nostru adormit are o rată a criminalităţii de zero la sută. Voi fi bine. Ştiu că nu vrea să fie de acord, dar ştiu că încă nu prea poate să născocească un motiv bun pentru a-mi refuza solicitarea. Aşa că trage de timp.

— E deja zece seara. De ce nu poate să vină Morgan încoace? Sau ai putea să-mi cânţi mie aici.

În timp ce a cânta pentru cel mai mare fan al meu este drăguţ – orice aş interpreta e întotdeauna CEL MAI BUN LUCRU PE CARE L-AM AUZIT VREODATĂ sau ASTA VA AJUNGE DIRECT NUMĂRUL UNU –, am senzaţia nu numai că trebuie să cânt pentru mai mult de o persoană pentru a deveni mai bună, ci, de asemenea, trebuie să cânt pentru oameni mai puţin înclinaţi să creadă că sunt următoarea Taylor Swift, doar că mult, mult mai bună.

Ca să fiu sinceră, vreau doar să evadez din casa asta pentru o vreme şi, de asemenea, de tata. Arestul la domiciliu[5] cu care trebuie să mă lupt zilnic este în plină desfăşurare în acest moment.

— Ea este ocupată cu familia ei, îi spun, folosind cea mai dulce voce cu putinţă.

XP m-a învăţat cum să fiu răbdătoare. Sunt destul de isteaţă cât să nu încerc să-i îndes pe gât tatei ceea ce vreau. Acest gen de tactică nu funcţionează niciodată cu el; argumentele logice, bine construite, funcţionează.

— Şi îmi place să cânt pentru tine, dar trebuie să-mi extind publicul. Pagina fanilor mei are exact trei aprecieri acum – tu, doctoriţa Fleming şi Morgan. Trebuie să-mi dau toată silinţa de a deveni mai cunoscută. Şi azi am absolvit; nu este o tradiţie americană să-mi extinzi ora stingerii?

El tace. Încă nu e convins. În cel mai bun caz, probabil că e pe punctul de a-şi lua cheile şi de a-mi spune că mă duce acolo cu maşina şi: O, dacă tot sunt aici, dă-mi voie să ascult măcar un cântec, ceea ce apoi se va transforma în tot repertoriul.

Trebuie să remediez asta.

— Fred va fi acolo şi va avea el grijă de mine. În plus, am această nouă cutie uimitoare menită a rămâne deschisă pentru a prinde monedele de douăzeci şi cinci de cenţi şi bancnotele de un dolar, şi ştiu că nu mi-ai fi dat-o dacă nu ai fi vrut ca eu să mă duc să cânt...

Tata se încruntă. Ştiu că vrea să mă protejeze. Pardon, să mă supraprotejeze. Dar detest să fiu tratată ca o fiinţă fragilă care ar putea să moară de fiecare dată când iese din casă.

— Îţi voi extinde ora stingerii cu o oră. Ceea ce înseamnă miezul nopţii...

---

5 ? În original, cabin fever, stare de nervozitate şi iritabilitate care intervine atunci când două sau mai multe persoane petrec foarte mult timp împreună în acelaşi loc

— ÎŢI MULŢUMESC! strig eu de bucurie, înainte să se răzgândească. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, eşti cel mai bun tată din lume, îţi mulţumesc...

Acum urmează restricţiile, dar sunt obişnuită cu acest gen de lucruri. Dau din cap aprobator, cu seriozitate, în timp ce el stabileşte regulile pentru ieşirea mea singură în lume, cu toate că nu ascult cu adevărat. N-am nevoie s-o fac. Spune aceleaşi lucruri de fiecare dată.

— Să-mi trimiţi un mesaj la fiecare oră, altminteri nu mă voi limita la a-l suna doar pe Fred; de fapt, voi veni acolo şi va fi atât de stânjenitor, încât va deveni o legendă urbană despre motivul pentru care puştii ar trebui să respecte ora stingerii.

Înşfac chitara şi mă îndrept către uşă înainte ca el să poată să-mi injecteze un dispozitiv de urmărire în braţ.

— La fiecare oră, Katie, îmi aminteşte el înainte să pot evada.

Îi arunc un zâmbet uriaş peste umăr în timp ce plec.

— Te iubesc!

Ies afară. Aerul rece al serii îmi umple plămânii. Au trecut două zile (mă rog, seri) de când m-am aventurat dincolo de verandă. Expir şi privesc lung la stele. Şi ele clipesc înapoi, spre mine, de parcă ceva magic e pe cale să se petreacă.

Tata stă în cadrul uşii, uitându-se după mine.

— Eu te iubesc mai mult!

— Nu e posibil! îi strig şi mă îndepărtez.

4

Fred este acolo unde îl găsesc mereu, stând aşezat în birouaşul lui de la gară, la ghişeul de bilete. El este unul dintre cei mai vechi amici ai tatei, atât în ceea ce priveşte perioada de timp de când se cunosc, cât şi în privinţa vârstei cronologice. Au fost vecini pe vremuri, când Fred îi era bonă tatei. Are nişte poveşti grozave despre ce pacoste era tata când era puşti.

Îi fac semn cu mâna lui Fred pentru a-i atrage atenţia.

— Bună, Fred!

Îşi ridică privirea, claia lui de păr argintiu strălucind în lumina lunii.

— Absolventa! Mă întrebam dacă aveai de gând să apari în seara asta.

Gesticulez spre peronul pustiu.

— Şi să-i dezamăgesc pe fanii mei?

Fred râde apreciativ, cu toate că asta este gluma noastră de toate zilele în ultimii ani. Apoi zăreşte grozavul meu instrument vechi-nou, care este categoric foarte diferit de cel pe care îl am cu mine în mod normal. Chipul lui expresiv manifestă atât de multă încântare şi surpriză, încât practic se metamorfozează într-un adevărat emoji cu inimioare în loc de ochi.

— Asta e o chitară nouă?

O bat uşurel cu palma şi încuviinţez.

— A fost a mamei, îi spun, iar ochii lui se îmbunează.

Apoi mă răsucesc pe călcâie să-mi găsesc locul. După ce-mi pun o ultimă dorinţă pe cea mai strălucitoare stea ca în seara asta să se întâmple măcar o dată ceva cu adevărat palpitant, deschid cutia chitarei.

Mă lansez în una dintre cele mai noi compoziţii ale mele – un cântec intitulat „Aşteptând soarele” – în timp ce doi oameni obosiţi şi care par ameţiţi coboară din tren. Melodia este lentă şi se potriveşte destul de bine cu ritmul lor. Primul tip pare beat şi aproape că pică peste mine înainte să se poticnească în apropierea locului în care cânt.

Celălalt este o doamnă într-un costum roşu serios, cu pantaloni, care în mod categoric nu este beată. Trece de mine fără ca măcar să stabilim un contact vizual.

Şi apoi nu mai trece nimeni timp de o jumătate de oră. Continui să cânt la chitară şi cu vocea, ca şi când aş fi prezentată pe prima pagină din ziare pentru Carnegie Hall. În cele din urmă, un alt tren intră în gară huruind. O fată, pe care o bănuiesc a fi una dintre numeroasele adepte ale lui Zoe, coboară din tren, mă priveşte curioasă, apoi lasă să cadă în cutie o pungă de Skittles pe jumătate mâncată.

— Mulţumesc mult! strig după ea în timp ce se îndepărtează.

Ea se uită înapoi şi ridică puţin din umeri, după care arborează o expresie arogantă. Mă rog. Nu sunt genul care se dă bătută prea uşor. Mă lansez într-un alt cântec original.

Un hipster cu barbă la vreo treizeci de ani apare în capul scărilor şi îmi donează câteva monede pe care le pune în cutie. Nu e suficient nici cât să plăteşti parcarea, aşa că bine am făcut c-am venit aici pe jos. Tata nu crede că sunt „pregătită” încă pentru permisul de conducere. Mă întreb dacă nu cumva se teme c-aş putea pur şi simplu să pornesc cu maşina la apusul soarelui, dacă aş avea cum. Cine ştie, poate că aş fugi ca Rapunzel. Însă chiar nu am unde să mă duc, aşa că nu-mi bat capul să mă cert cu el pe această temă.

Exact atunci când mă gândesc că o să fie o noapte lentă, absolut tipică, un băieţel cu chip de înger o trage pe mama lui de mână şi se opresc chiar în faţa mea. Este clar că puştiul ar trebui să fie acasă, în pat, dar pare captivat de cântecul meu. Îl apreciază cu adevărat şi nu se va mişca din loc până ce nu îl voi termina. Apoi aplaudă cu mânuţele lui.

— Cum te cheamă? îl întreb când aplauzele slăbesc şi se lasă liniştea.

Ce păcat că e prea mic să fie pe Facebook, altminteri sunt foarte sigură că aş avea în mod oficial un al patrulea fan pe pagina mea!

— Tommy, îmi răspunde el. Iau trenul de noapte.

— Asta-i foarte tare, îi spun.

Îşi strânge mânuţele dolofane în pumn şi le pune în şolduri.

— Iei şi tu trenul?

Scutur din cap şi îi zâmbesc.

— Nup. Eu doar cânt aici.

— De ce cânţi aşa de târziu? mă întreabă el.

Şi trebuie să recunosc, este o întrebare justificată. De obicei sunt mai mulţi oameni care m-ar ignora şi mi-ar da pungi de Skittles pe jumătate mâncate în timpul orelor de vârf din timpul zilei. Isteţ puşti! Decid să i-o spun pe şleau:

— Deoarece nu pot să ies la soare.

Mijeşte ochii spre mine, evaluând lucrurile. Ajunge iute la aceeaşi concluzie la care au ajuns şi ceilalţi puşti când eu eram de vârsta lui.

— Aşadar, eşti vampir?

Râd. Ar fi probabil mai uşor să fiu vampir, deoarece speranţa mea de viaţă ar fi cu secole mai lungă şi nu aş mai simţi o asemenea presiune să fac ceva uriaş şi care să zguduie pământul doar pentru a dovedi că am fost aici pentru perioada de timp limitată pe care o am.

— Aş vrea eu. Ar fi mult mai mişto. Însă e mai mult o formă foarte rea de alergie.

El dă aprobator din cap.

— Eu sunt alergic la căpşuni. Îmi curge nasul şi fac urticarie.

— Asta-i nasol, îi spun, aruncând o privire în sus, spre mama lui.

Sper că nu e pornită pe limbajul meu întrucâtva urât. Dar ea se zgâieşte la mobilul ei, degetele zburându-i peste tastatură. Sunt nevinovată; nici nu cred că m-a auzit.

— Ce se întâmplă dacă ieşi la soare? mă întreabă Tommy.

Fac o grimasă şi ridic din umeri. Cu certitudine nu vreau să-l sperii pe copil spunându-i că aş fi complet prăjită dacă aş sta afară prea mult. Sau să-i ţin o prelegere despre urâtele realităţi ale cancerului de piele. În final, aleg un vag:

— Ceva mai rău decât urticaria.

Tommy dă din nou din cap aprobator. Pare destul de impresionat. Ei bine, încă nu a văzut nimic.

— Ştiai că am un cântec despre tine şi alergiile tale?

Rămâne cu gura căscată în vreme ce eu încep să improvizez un cântecel rapid şi caraghios, inventând cuvintele pe măsură ce cânt.

— Daaaaaaaacă Tommy mănâncă căpşuni, nasul îi curge, Tommy este amicul meu alergic! Dacă ies la soare, va fi sfârşitul ştiu bine; slavă Domnului că-l am pe Tommy aproape de mine!

Tommy chicoteşte.

— Dacă tu crezi că asta a fost bine, aşteaptă doar până ce ai să auzi refrenul, îi spun şi încep: Du-da-du-da-du-HAPCIUU! Du-da-du-da-du-HAPCIUU! Tommy este amicul meu acu'!

Zâmbeşte cu toată gura în timp ce mama lui îl conduce spre ieşire. El se întoarce şi îmi face semn de rămas-bun, zâmbetul acela imens rămânând la locul lui. Nu se poate să mai fie cineva în seara asta care să mă placă mai mult decât micuţul acesta. Aşa că probabil acum e momentul potrivit să încerc unul dintre cele mai noi cântece ale mele. În felul acesta pot să-mi dau seama unde are nevoie de ajustări, fără ca cineva să bage de seamă dacă (sau mai bine zis când) o dau în bară.

Deschid carnetul meu fidel – plin de versuri şi acorduri pentru cântecele pe care le-am scris şi, practic, celălalt bun prieten al meu, alături de Morgan – şi îl răsfoiesc până ajung la pagina unde am mâzgălit ultima dată. Inspir adânc şi fac totul pentru a reuşi. După un început fals, reiau şi totul merge. Vocea se îmbină cu muzica şi mă pierd complet în moment. Deocamdată, nu contează că eu cânt doar pentru mine, că am această boală groaznică şi că nu mă aflu la o petrecere de absolvire furtunoasă şi nebunească, aşa cum ar trebui să fiu chiar acum.

Când îmi ridic privirea de pe tastele chitarei, e ca şi cum ar fi avut loc apocalipsa, deoarece viaţa nu va mai fi niciodată la fel. Charlie Reed stă drept în faţa mea. Urmărindu-mă cu privirea de parcă ar fi cu adevărat interesat. Ascultând un cântec care e despre el, dacă e să fiu sinceră.

Intru în panică şi scâncesc:

— O, Doamne!

— Bună! mă salută el, râzând de reacţia mea exagerată.

Asta e: bună. Mda, poate nu cea mai originală replică.

Dar nu schimbă câtuşi de puţin lucrurile; încă sunt complet tulburată şi uimită că el se află aici, în carne şi oase, după ce l-am privit de departe atât de mult timp. Pulsul începe să mi se accelereze atât de tare, încât sunt convinsă că voi leşina. Sar în sus şi încerc să-mi vâr chitara înapoi în cutie. Punga de Skittles cade pe jos.

Planul este să fug cât de repede pot. N-am niciun pic de experienţă când vine vorba să discut cu cel mai sexy tip de pe planetă. Mai bine zis, cu orice tip mai mare decât Tommy, superfanul meu numărul unu, indiferent de nivelul de atractivitate. Voi vorbi cu Charlie Reed altă dată, când creierul meu nu e o harababură panicată.

— Hei, nu am vrut să te sperii! zice Charlie, dându-mi drajeurile înapoi.

Degetele ni se ating. Un val de energie pişcătoare îmi aleargă în sus prin braţ.

Adrenalina luptă-sau-fugi care curge prin venele mele se retrage suficient cât creierul meu să înregistreze că trebuie să mă calmez.

— Poftim?! Ăăă. Asta e... Nu. Eu să mă sperii? Niciodată. Nu sunt de speriat. Vreau să spun, nu mă sperii niciodată.

Nu sunt sigură în ce limbă încerc să vorbesc, dar în mod categoric nu este limba mea maternă. Nu acesta este modul în care mi-am imaginat întâlnirea noastră. Ce eşec de proporţii legendare! Instinctul meu este să plec, deoarece asta are noimă. Ai în cele din urmă şansa să vorbeşti cu cel mai uluitor băiat după care ai salivat în ultimii zece ani? Refuză să vorbeşti cu el. Bună mişcare!

Spre groaza mea, Charlie încă vorbeşte cu mine:

— Hei, unde te duci?

— Acasă, îi răspund. Trebuie să ajung acasă.

Nu este o minciună. Tata probabil e deja pe aplicaţia Găsire iPhone, urmărind punctuleţul care sunt eu. De fapt, probabil că m-a urmărit tot timpul cât am fost în gară. Îl cred în stare să-l roage pe Fred să difuzeze toate cântecele mele prin Facebook Live, în aşa fel încât să mă poată urmări cântând şi să mă monitorizeze în acelaşi timp.

Charlie îşi înalţă capul şi mă priveşte curios. Aş zice că seamănă cu cel mai adorabil căţeluş, dar el este şi mai drăgălaş decât orice mops drăgălaş, ceva ce nici n-am crezut c-ar fi cu putinţă.

— Unde locuieşti? mă întreabă. Nu mergi la Liceul Purdue.

Tot nu pot să încui cutia. Prima mea impresie proastă se transformă în a doua şi a treia, care-s şi mai proaste. Încerc să mă mişc mai repede.

— Nup. Nup, nup, nup. Un alt liceu, bâigui eu.

V-am spus că e un obicei prost.

— Dar e seara absolvirii şi tata e o persoană care vede totul în negru, aşa că...

Cutia chitarei e în sfârşit închisă şi încuiată. Scăparea mea e iminentă. Poate într-o bună zi Charlie va uita cât de jalnic m-am purtat în seara asta şi vom putea să începem de la zero, fără toate acele cuvinte îngrozitoare pe care le-am îngăimat.

Însă atunci cutia se deschide din nou în timp ce eu mă ridic în picioare. Preaiubitul meu cadou de absolvire dă să se rostogolească la pământ. Chitara mamei mele e gata să fie făcută praf.

Charlie o prinde în ultima secundă. O pune uşurel la loc în cutie şi o închide bine. Apoi ridică punga de Skittles pentru a doua oară şi îmi întinde atât carcasa, cât şi drajeurile.

Ochii lui privesc sfredelitor în ai mei, până ce sunt destul de sigură că nu mai sunt o masă solidă. Mă transform într-un soi de băltoacă care va avea nevoie să fie curăţată cu mopul mai târziu. Dacă viaţa mea ar fi un film, în mod categoric acum am începe să ne sărutăm şi în fundal ar porni focuri de artificii.

Dar nu este, aşa că Charlie doar spune:

— Şi eu, ăăă, am absolvit tot azi.

Mă străduiesc să nu răspund: Ştiu! Am urmărit pe calculatorul meu din camera mea ciudat de întunecată!

Păcat că de fapt spun ceea ce este şi mai rău:

— Ei bine, felicitări absolventeşti! Apoi îi fac cu ochiul şi murmur din nou: O, Doamne!

Pe Charlie îl umflă râsul.

— Asta e cea mai tâmpită glumă pe care am auzit-o vreodată.

Chiar trebuie să renunţ acum şi să mă car de-aici.

— Mda, asta-s eu. O tâmpită. Trebuie să plec.

— Unde te grăbeşti? mă întreabă, mergând în acelaşi pas cu mine.

Spun primul lucru care îmi răsare în minte:

— Ăăă, e pisica mea.

Doar ca să fie limpede: nu am pisică şi nici n-am avut vreodată. Dacă tata mi-ar permite, aş avea un câine. Un mops pe nume Tug McMopson. Însă tata spune că nu e corect să ţii un căţel închis în casă toată ziulica şi îşi face griji cu privire la razele UV care m-ar atinge ori de câte ori ar trebui să las câinele acela adorabil afară. Aşa că nu e nimic de făcut în această privinţă.

— Pisica ta.

Charlie îmi zâmbeşte ca şi cum ar putea să privească drept în creierul meu mincinos.

— Dap, continui eu, nedescurajată de stupiditatea lucrurilor pe care le spun. A... murit.

Se încruntă adorabil în timp ce o expresie perplexă îi traversează chipul.

— Aşadar, nu te grăbeşti, de fapt, atunci...

— Ba nu, mă grăbesc, trebuie să... planific înmormântarea... Pentru pisica moartă, mă bâlbâi eu.

Sunt fără speranţă.

Aşa că o rup la fugă. Refuz să mai spun ceva mult mai caraghios decât ceea ce deja a ieşit din gura mea. Şi de data asta în sfârşit reuşesc să mă descotorosesc de băiatul viselor mele.

Îl aud strigând după mine.

— Stai... cum te cheamă?

Nu-i răspund. Dacă află, nu voi putea niciodată să neg că eu am fost nebuna care vorbea despre falsa ei pisică moartă prima dată când l-a cunoscut. Aşa că îmi văd în continuare de drum.

Numai după ce ajung în siguranţă acasă, îi relatez tatei în mod exagerat cum am rasolit-o de tot la gară şi sunt culcată şi învelită în patul meu încep regretele să vină iute şi cu furie. Cum am putut să ratez în halul ăsta şansa de a vorbi cu Charlie Reed?

Bun venit celei mai stânjenitoare nopţi din viaţa mea!

5

A doua zi dimineaţă, Morgan iese la alergat şi trece pe la mine să afle întreaga întâmplare înainte să mă culc. Deja i-am trimis un mesaj cu o prezentare generală a schimbului meu de replici cu Charlie – ceea ce este destul de jenant –, dar acum vrea şi amănuntele picante direct din gura proprietarei pisicii moarte.

— O pisică? întreabă ea cu glas strident, făcând o mutră îngrozită către mine.

Eu gem şi îmi trag o pernă peste faţă. Poate dacă mă îngrop sub ea destul de mult timp, mă voi trezi mai târziu şi voi afla că totul a fost doar un vis îngrozitor.

— Înmormântarea unei pisici! bolboroseşte Morgan, râzând atât de tare, încât acum aproape cade de pe scaunul de birou cu care se roteşte.

— Încetează să o mai spui cu voce tare! ţip de sub pernă.

Nici pomeneală ca asta să se dovedească a fi fost doar un coşmar dacă ea continuă să repete toate tâmpeniile pe care le-am spus eu aseară.

Morgan se ridică, traversează încăperea şi se trânteşte pe pat, alături de mine. Nu văd nimic din toate astea, dar ştiu că e acolo după vălurelele de râs care scutură salteaua. Ea pune o mână pe umărul meu.

— E în regulă, Katie. Am auzit, de fapt, că animalele de companie moarte sunt un afrodiziac.

Mă ridic în şezut şi dau deoparte perna de pe faţa mea.

— Ce ar fi trebuit să spun?

— Orice altceva, îmi răspunde ea. Literalmente orice altă combinaţie de cuvinte din limba engleză.

Ştiu că povestea cu pisica a fost caraghioasă şi jalnică, dar pot, de fapt, să mă gândesc şi la alte câteva propoziţii care ar fi fost şi mai rele.

— Pe bune? De genul: „Bună, sunt Katie şi te-am urmărit de la geam în fiecare zi din ultimii zece ani”?

— Vreau să zic, n-aş începe cu asta...

Îmi încrucişez braţele la piept şi îi arunc o căutătură dură.

— Bine, ce părere ai de asta, atunci? „Poate îţi aminteşti de mine de la Şcoala Elementară Purdue, unde toată lumea îmi spunea Fata-Vampir?”

Morgan îşi dă ochii peste cap.

— Nimeni nu-şi aminteşte asta!

Oftez şi dau cu pumnul în pernă.

— Întotdeauna am vrut să vorbesc cu el, şi întotdeauna am vrut să-l văd în realitate, şi în cele din urmă am ajuns să-l văd şi am încremenit. Trupul m-a trădat. Tu m-ai trădat! strig, privindu-mă dezgustată.

— Ai să recuperezi data viitoare, spune Morgan pe un glas mai blând.

Nu mai râde de mine. Ştie cât de mult ar fi putut să însemne pentru mine seara trecută şi cum mă simt de tot rahatul pentru c-am dat-o în bară.

Îi arunc o privire.

— Mi-ai văzut tweet-ul.

Mă refer la cel pe care l-am postat aseară după ce am ajuns acasă: Of! Nu mai ies niciodată din casă. Vorbesc serios!

— Katie, ăsta e un lucru bun, de fapt, ai să vezi, îmi spune Morgan. Acum ştii că poţi să ieşi şi să interacţionezi cu oamenii de vârsta noastră şi că nu toţi sunt nişte răutăcioşi care nu ştiu decât să jignească. Tu eşti foarte plăcută. Chiar şi când spui lucruri tâmpite despre pisica ta moartă celui mai sexy tip din şcoală.

— Încetează să-mi mai aminteşti! îi spun, pocnindu-mă peste frunte cu palma.

Chiar cred c-aş putea să plâng acum.

— În plus, toată seara trecută a demonstrat că sunt o inadaptată social după ce am fost închisă în casă în toţi aceşti ani. Refuz să mă mai fac de râs în halul ăsta şi altă dată.

Morgan mă bate pe genunchi.

— Aşadar, eşti puţin ruginită. Cu atât mai mult ai toate motivele să te întorci acolo. Cine ştie ce lucru captivant s-ar putea întâmpla data viitoare?

— Nu va exista o dată viitoare, bombăn eu. Cel puţin, nu cu Charlie.

— Nu ai de unde să ştii asta...

O opresc înainte ca ea să-mi mai ofere şi alte motive false pentru care lucrurile ar putea să funcţioneze în viitor.

— Ba da, am. Asta a fost încercarea mea. N-am de gând să-l mai văd. Şi ştiu sigur asta, deoarece nu mai ies din casă niciodată. Tata va fi atât de uşurat!

— Pe bune, acum! exclamă Morgan. Nu vorbeşti serios.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Ba da, vorbesc serios.

Încetează să mai încerce să mă convingă că sunt un eşec total în ceea ce priveşte băieţii şi viaţa în afara casei, şi începe să deruleze meniul telefonului ei mobil. Îi cade faţa şi se uită la mine cu ochii la fel de mari ca farfurioarele ceşcuţelor de cafea.

— Ai verificat azi Dragă Gabby?

Inima îmi stă în loc. Asta înseamnă numai un singur lucru. Acum câteva luni i-am scris o întrebare editorialistului nostru preferat în materie de sfaturi, m-am gândit să i-

o trimit în fiecare zi, dar am refuzat de fiecare dată, până când, acum câteva săptămâni, un moment de slăbiciune – ca să nu mai menţionez de singurătate acută – a pus stăpânire pe mine într-o seară. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să primesc, de fapt, un răspuns, aşa că n-am nici cea mai vagă idee cum s-o scot la capăt cu veştile potrivit cărora gândurile mele înspăimântător de sincere şi jenant de revelatoare sunt acolo, într-un forum public, unde oricine le poate citi. Mă îndrept direct spre negare.

— Nu, bâigui, luptând cu impulsul de a smulge mobilul din mâinile lui Morgan pentru a evalua prejudiciul. Nu prea o mai urmăresc pe Dragă Gabby.

Morgan strâmbă din gură şi îmi oferă cea mai reuşită mutră de neobrăzată.

— Aşadar îmi spui că nu tu ai scris acea scrisoare? Şi că o altă fată cu o boală care pare a fi XP şi care sună exact ca tine a făcut-o?

Refuz să o privesc în ochi şi mă prefac a fi complet absorbită de culesul scamelor de pe păturica mea de bebeluş.

— Bine. Deci nu eşti tu, zice ea, şi începe să citească cuvintele pe care deja le ştiu. Inima îmi bubuie în piept de parcă ar încerca să sară afară şi să o ia la fugă, departe de această situaţie chinuitoare. Dragă Gabby, în primul rând veştile proaste: am o boală care îmi pune viaţa în pericol din pricina căreia corpul meu nu poate să facă faţă razelor UV. Acum, veştile bune: în afară de faptul că schimb ziua cu noaptea – dacă nu pot să ies la soare, aş putea la fel de bine să mă bucur de stele –, duc o viaţă normală în cea mai mare parte. Cânt la chitară, îmi petrec timpul cu cea mai bună prietenă, sunt as la şcoală (absolv cu o medie foarte mare şi acum urmez cursuri de facultate) şi am o relaţie grozavă cu tata. Singurul lucru care îmi lipseşte este acel cineva special – nu sunt diferită de restul atunci când vine vorba de a dori să găsesc o legătură profundă şi magică. Însă excluzând varianta de a ieşi cu un vampir care e cu câteva secole prea mare pentru mine, ce tip ar putea vreodată să se descurce cu orele ciudate de la care nu mă abat? Ca să nu mai menţionez faptul că n-am putea merge niciodată într-o vacanţă la plajă împreună? În pofida tuturor lucrurilor care se întorc împotriva mea, există o persoană pe care aş vrea s-o cunosc mai bine. El nu are nici cea mai vagă idee că exist, dar îl urmăresc de la distanţă de ani de zile şi am fost întotdeauna atrasă de ceea ce pare să fie bunătatea şi jovialitatea lui. De asemenea, este şi ridicol de drăguţ. Aşadar, Gabby, spune-mi drept: ar trebui să renunţ pur şi simplu la ideea de iubire, în mod special cu acest băiat? Sau să fac un gest măreţ pentru a-i atrage atenţia şi să sper că pe el nu-l va deranja disfuncţia mea genetică? Semnat, Umbrită, dar nu Deznădăjduită.

Morgan îşi ridică din nou privirea de la mobil spre mine. Roşesc din cap până-n picioare. Scutur furioasă din cap.

— Nup. Nu, nu, nu. Nu sunt eu.

— Deci bănuiesc că atunci asta înseamnă şi că nu eşti interesată de răspunsul lui Dragă Gabby, hm? mă întreabă Morgan, schiţând un zâmbet.

Încă încerc să manifest o aparentă detaşare. Nici măcar nu ştiu de ce. Clar, această scrisoare a fost scrisă de către mine.

— Vreau să spun, dacă tu crezi că e unul bun, îl voi citi, mormăi eu. Dacă vrei cu adevărat. Aşa cred.

Ea mustăceşte.

— N-o să-ţi placă cum Dragă Gabby este de acord în totalitate, sută la sută, cu sfatul meu pentru tine. O, vreau să spun, cealaltă fată cu XP care duce o viaţă paralelă cu a ta. Trebuie să... Vreau să spun, ea trebuie să iasă din nou şi să-şi încerce iar norocul cu Charlie.

— Dragă Gabby nu a spus asta! strig, căutând să înşfac mobilul de la Morgan.

Ea mă lasă să-l iau. Încep să citesc.

Dragă Umbrită,

Există un proverb nu chiar faimos pe care un prieten născut în New Jersey mi l-a transmis cândva: Fiecare are parte de propriul lui sendviş cu rahat. Singura diferenţă e că unii oameni nu sunt dispuţi să vorbească despre el. Crede-mă când îţi spun: toată lumea intră într-o relaţie cu tot felul de probleme la pachet, şi chiar vorbesc serios când spun toată lumea. Depresie, disfuncţionalitate, datorii, îndoială, totul. Tu doar s-a întâmplat să ai celule care nu pot procesa soarele şi te obligă să fii nocturnă. Şi ce dacă? Chiar e asta mai rău decât sendvişul cu rahat al altcuiva?

S-ar putea să nu poţi să-l întâlneşti pentru o după-amiază de minigolf, însă oricum întâlnirile se desfăşoară seara. Ceea ce înseamnă că nu ai ieşit din cursă ca potenţială parteneră – nici pe departe, scumpo.

În plus, mie mi se pare că tu pui căruţa înaintea cailor. Deja presupui că acest tip – despre care ai spus că e plin de calităţi grozave – te-ar respinge în mod sigur din pricina unei împrejurări dincolo de controlul tău. Nu uita, în timp ce tu poate că nu ieşi din casă în timpul zilei, cel mai probabil el iese seara. Aşadar, de ce să nu te situezi undeva unde el să aibă tendinţa să fie şi să-i dai o şansă să demonstreze că te înşeli? Începe o conversaţie. Vezi încotro duce. Fii normală, relaxată, calmă, stăpânită. Îngăduie-ţi să fii surprinsă.

Intenţionez să te las cu acest gând. De fapt, este o provocare. Nu lăsa ca acest aspect al vieţii tale – care nu te defineşte, aş putea să adaug – să te oprească să-ţi urmezi cele mai nebuneşti vise. Încearcă să pui ceva mai multă încredere în tine, în semenii tăi şi în infinita noastră capacitate de a ne iubi şi de a ne ierta unii pe alţii în pofida neajunsurilor noastre.

În ceea ce-l priveşte pe acest băiat, aş zice dă-i bătaie! De fapt, dă-i bătaie în legătură cu tot ce vrei în această viaţă. Sper să se realizeze tot ce visezi tu, şi chiar mai mult.

Cu drag,

Gabby

Ignor partea în care zice să nu las ca acest aspect al vieţii mele să mă definească (deoarece, atunci când ai o boală rară cum este XP, nu ai cum să scapi de ea – însă Gabby nu ar fi avut de unde să ştie asta) şi încerc să las sfaturile serioase să pătrundă, însă nu pot să mă gândesc decât la cât de vulnerabilă şi de expusă mă simt. Mă rog ca Zoe Carmichael şi ceata ei să nu urmărească Dragă Gabby. Mi-ar displăcea să mă gândesc cât tare m-ar mai putea tortura cu acest gen de informaţii.

— Partea cu nevoia de a avea mai multă încredere în tine, în ceilalţi şi infinita noastră capacitate de a ne iubi şi de a ne ierta neajunsurile unii altora e grozavă, nu-i aşa? întreabă Morgan când îi dau mobilul înapoi. Aproape că mi-au dat lacrimile, şi tu ştii cât de mult îmi trebuie mie să mă emoţionez.

— Mie una mi-a plăcut analogia cu sendvişul cu rahat, îi zic cu un mic zâmbet.

Dragă Gabby e cu adevărat cea mai bună. E deşteaptă şi sinceră şi întotdeauna spune lucrurilor pe nume, chiar şi atunci când s-ar putea să nu-ţi doreşti neapărat să auzi asta.

— Şi încă susţin că nu eu am scris asta.

Morgan îşi dă ochii peste cap şi asta mă transportă în secolul următor.

— Cum să nu, zice ea. Ştii, n-ai să mori dacă ai să vorbeşti cu el din nou. Ai putea, de exemplu, să-i trimiţi o poză haioasă cu unul dintre animăluţele tale din pluş într-o cutie şi să-i spui că de-acum poţi să ieşi cu el, deoarece înmormântarea s-a terminat sau ceva de genul ăsta.

Scutur din cap.

— Nici pomeneală.
— Dar el a fost tare drăguţ cu tine! protestează Morgan. I-a plăcut cântecul tău. Şi vocea ta. Şi tu.
Mă gândesc la asta şi ajung la concluzia că lui Morgan nu îi lipseşte neapărat o doagă. Charlie a fost cu adevărat drăguţ cu mine, în pofida tuturor stângăciilor mele. Mi-a ascultat cântecul şi a părut să-l aprecieze cu adevărat. Încă a vrut să vorbească cu mine chiar şi după ce am început să inventez minciuni sfruntate pentru a fugi de el. El este tipul perfect... motiv pentru care nu are nevoie de mine şi de problemele mele în viaţa lui, conchid rapid.
— Charlie Reed şi cu mine nu avem nicio şansă.
Morgan se dă jos din patul meu şi ia chitara, apoi mi-o întinde.
— Ştii care ar fi un mod grozav de a-ţi petrece timpul în loc să fii atât de încăpăţânată? Scrie un cântec despre seara trecută. Asta este ceea ce ar face Taylor Swift! Ea are parte de interacţiuni stânjenitoare cu băieţii şi apoi scrie cântece uluitoare despre ele.
Aşadar, poate că există o parte bună a lucrurilor în această situaţie umilitoare, la urma urmelor. Toată lumea ştie că durerea sufletească este o sursă extraordinară de inspiraţie artistică.
— O, adică aşa?
Iau chitara de la Morgan şi încep să improvizez.

Nu ştiu de ce, dar mă comport jalnic şi nebunesc,
În ochi nici măcar n-am putut să-l privesc,
M-am înecat, am dat-o în bară, am simţit că vomit,
Sunt cea mai mare tâmpită din lume, negreşit...

— Hmmmm! Aş mai lucra la asta, îmi spune Morgan.
Mă îndrept spre carcasa chitarei, căci în mintea mea ia naştere o nouă idee pentru un cântec. În mod categoric am de gând să scriu un cântec country intitulat „Falsa mea pisică moartă (vrea să vii la înmormântarea ei)”, pe care i-l voi dedica lui Charlie Reed şi el îl va asculta la radio şi va râde şi va găsi că stângăcia mea este adorabilă şi o vom lua de la capăt. Există o singură problemă, totuşi: carnetul meu cu versuri nu este unde ar trebui să fie.
— O, Doamne, carnetul meu! icnesc, inima luându-mi-o la trap panicată. Cred că l-am lăsat la gară. Toate cântecele pe care le-am scris vreodată sunt în el! Poţi să te duci să-l iei?
— M-aş duce, dar mi-a murit peruşul şi trebuie să ţin shiva[6] pentru el...
O pocnesc peste coapsă.
— Pe bune. Te rog!
Ea râde.
— Bineînţeles. Îl iau după-amiază.

Odată ce Morgan pleacă, mă las din nou copleşită de regrete pentru ce ar fi putut să fie. Fir-ai tu să fii, Charlie Reed! Dacă măcar ai fi fost o dezamăgire, nu mi-ar fi păsat că m-am făcut de râs în faţa ta aseară.
Din nefericire, ai fost şi mai tare decât mi-aş fi imaginat.

6 ? Perioadă de şapte zile în care, în iudaism, familia apropiată jeleşte

Două lucruri deconcertante au loc mai târziu în acea zi. Mai întâi, îl surprind pe tata furişându-se înapoi în casă după ce s-a dus să se vadă cu doctorul meu de XP fără mine. Din nou. Nu este pentru prima dată când se întâmplă.

— Tată! ţip eu, frecându-mă la ochi şi ridicându-mă în şezut când aud paşii furişaţi scârţâind prin faţa dormitorului meu.

Ceasul arată ora şase după-amiază. Programarea la doctorul meu de XP era la ora patru. Trebuia să mergem împreună. Ce naiba?

— Mi-ai oprit soneria de la deşteptător?

Îşi lasă capul în jos.

— Arătai foarte liniştită dormind acolo şi m-am gândit că erai probabil surmenată după cântarea de aseară de la gară, aşa c-am luat decizia administrativă de a te lăsa să dormi în continuare...

— Mai degrabă nu poţi să faci faţă ideii ca eu să ies vreodată în timpul zilei, cu toate că ştim cum să luăm măsurile de precauţie necesare, îi spun, ridicând dintr-o sprânceană şi săgetându-l cu o privire acuzatoare. Ca să nu mai pomenesc că deteşti atunci când doctoriţa Fleming mi-o spune verde-n faţă.

Ridică din umeri, neajutorat.

— E aşa de pesimistă! Nu ai nevoie să auzi mesaje negative, nu când totul merge atât de bine în viaţa ta.

Care viaţă? mă gândesc eu. Dar acesta este genul de gând pe care nu i l-aş spune niciodată tatei.

Bat cu palma pe marginea patului. El priveşte lung preţ de câteva secunde, apoi se aşază fără nicio tragere de inimă. Arată ca un puşti care a fost prins cu mâna în bolul cu fursecuri.

— Aşadar, ce-a spus? vreau eu să ştiu.

— Nimic, zău aşa. Voia să ştie dacă erau schimbări în funcţia ta motorie sau dacă ai fost expusă la soare. Fireşte că i-am zis nu.

Îmi răsucesc încheietura mâinii spre el, de genul: Ştiu că mai e ceva, aşa că dă-i drumul!

— Cum rămâne cu studiul de la Universitatea din Washington?

Un zâmbet larg se instalează pe chipul tatei.

— E pe drum! Dintr-o clipă în alta!

Ştiu ce înseamnă asta, fie şi numai pentru că s-a mai întâmplat de atâtea ori până acum. Oamenii nu prea dau năvală să finanţeze cercetările pentru o boală care afectează numai o persoană la un milion. Acest studiu clinic care testează o intervenţie terapeutică medicamentoasă a rămas deja fără bani şi prin urmare nu vor ajunge nici măcar la faza a doua, în care aş avea oportunitatea de a face cerere de participare. Sau dacă, printr-o minune, programul ar primi de fapt mai multe fonduri, ar fi o minune şi mai mare ca eu să fiu aleasă să iau parte. Inutilitatea de a trăi cu o boală de care nimănui nu-i pasă – sau nici măcar nu ştie – mă face să vreau să ţip. Dar asta ar fi şi mai inutil. E un cerc infinit de inutilitate cu care am de-a face aici.

— Nu-ţi face griji, nu-mi ţin respiraţia din pricina emoţiei, îi spun tatei.

Şi apoi, fiindcă vreau să-i îndepărtez zâmbetul ăla fals de pe chip, îi spun:

— Sunt sigură că doctoriţa Fleming ţi-a reamintit şi că orice expunere cât de mică la soare va reprezenta moartea mea şi că puştii cu genul meu de XP rareori trec de douăzeci de ani, nu-i aşa?

Tatei îi cade faţa.

— Bineînţeles că nu, protestează el. Şi dacă ar fi făcut-o, cu certitudine nu aş fi ascultat-o. Poate că tu ai o boală care afectează o persoană la un milion, Katie, dar tu

chiar eşti o persoană foarte specială. Tu nu te încadrezi în niciuna dintre statisticile alea. Vom învinge chestia asta. Împreună.
— Sigur, îi spun.
Însă nimic nu se schimbă niciodată când vine vorba de XP. Niciun fel de tratamente noi. Numai „fereşte-te de soare până ce boala te va prinde la un moment dat”. Sunt prizoniera codului meu genetic, ceea ce e de-a dreptul naşpa.
— Katie, promite-mi că nu-ţi vei pierde niciodată speranţa, spune tata, cu o voce extrem de emoţionată.
Ridic privirea şi îl văd străduindu-se să-şi ţină firea. Mi-aş dori să putem vorbi despre cât de puţin timp, statistic vorbind, mi-a mai rămas şi despre tot ce aş vrea să realizez în acest răstimp. Să vin cu un plan pentru o viaţă bună, ştiind că nu prea avem control asupra cantităţii. Însă el pur şi simplu nu pare capabil de asta. Mă întreb, nu pentru prima dată, cum s-ar fi descurcat mama cu toate astea. De vreme ce ea a murit cu câteva luni înainte să fiu diagnosticată. Nu voi şti niciodată, ceea ce înseamnă că mereu îmi voi pune întrebarea asta. Oare ar fi făcut faţă mai bine?
Nici la asta nu-mi place să mă gândesc. La data expirării mele, adică. Sau la cum ar putea fi să mori. Dar câteodată o fac. Sigur că mă gândesc. De obicei, noaptea târziu, când e mai întuneric decât întunericul şi când numai eu sunt trează – în casa mea, în cartierul meu, în oraş –, mă întreb dacă moartea e cumva similară şi la fel de singuratică. Cum ar fi, doar tu, în întuneric, treaz şi conştient. Sincer, sper că nu, căci asta ar fi o cruzime de prisos. E ca şi cum ai trăi aceeaşi viaţă a mea iar şi iar, doar că pentru toată eternitatea.
Aşa că, în loc de asta, zâmbesc forţat şi spun:
— Ştii că n-aş face asta niciodată, tată. Suntem luptători. Nu plec nicăieri.
El încearcă să-mi întoarcă zâmbetul, dar e la fel de palid la chip, aşa că adaug:
— Pe bune! N-ai putea să scapi de mine nici dacă ai încerca.
— Bun, deoarece nu cred că aş supravieţui, spune el în timp ce se ridică să plece.
Şi iată acea sinceritate pe care am spus că mi-o doresc, îmi frânge inima odată cu a tatei.

Mă pun la curent cu ultimele postări de pe unul dintre forumurile despre boli rare, când Morgan îmi trimite un mesaj. Am luat carnetul, dar a trebuit să fug la muncă. L-am lăsat la ghişeul de bilete. E ceva foarte tipic lui Morgan să nu aibă timp să le facă pe amândouă. Am o teorie nedemonstrată că ea suferă foarte tare de ADHD, din pricina rotitului pe scaunul de la biroul din camera mea – fata asta nu stă niciodată locului – şi a absolutei inabilităţi de a ajunge la timp pentru orice. Pretinde că mie îmi lipseşte o doagă şi că ea este doar o persoană superenergică ce încearcă să îndese prea multe activităţi în prea puţine ore. Am căzut de acord să nu fim de acord în această privinţă.
Totuşi, mă simt uşurată că nu am pierdut practic o întreagă viaţă de compus cântece şi, în ciuda tuturor protestelor nedesluşite din capul meu, de fapt nu e un lucru rău că trebuie să-mi iau singură carnetul. Am nevoie să ies la plimbare şi să-mi limpezesc mintea. Aerul curat poate să vindece aproape tot, chiar şi faptul că te faci vinovată de profunda amărăciune a tatălui tău şi că ai dat-o regeşte în bară la întâlnirea cu tipul visurilor tale.
Îmi trag pe mine un hanorac supradimensionat Seattle SuperSonics (acum defuncta echipă de baschet de care era tata obsedat la vremea lor), o pereche de jeanşi vechi şi jerpeliţi şi tenişii mei negri. Jos, îl găsesc pe tata lucrând simultan la laptopul lui – probabil notând studenţii pentru ultimul proiect dat –, ţipând spre televizor la meciul celor de la Mariners şi mâncând un sendviş atât de încărcat cu carne, încât are cel puţin şapte centimetri în înălţime.

— Am de gând să dau o fugă la gară să-mi iau carnetul. L-am lăsat acolo aseară. E la Fred.

Tata de-abia îmi aruncă o privire, atât de absorbit e de sandvişul lui.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acolo, ai grijă şi vino direct acasă! Te iubesc, îmi spune printr-o îmbucătură cu şuncă şi brânză.

Sigur, cu o deplasare rapidă dus-întors se poate descurca, dar orice ieşire care include posibilitatea ca eu să pot avea o viaţă normală şi amuzantă îl transformă într-o persoană dezaxată.

— Eu te iubesc mai mult, îi spun.

Şi cu toate că mă exasperează, vorbesc serios.

Înghite lacom şi, înainte să muşte din nou din sendviş, îmi spune:

— Nu-i posibil.

Ieşind pe verandă şi închizând uşa în urma mea, îmi îngădui pentru foarte scurt timp să mă întreb unde o fi Charlie în momentul de faţă, ce o fi făcând şi cu cine, înainte de a porni în tăcere să mă dojenesc aspru pentru dezastrul cu înmormântarea-pisicii-moarte. Nu contează ce pune Charlie la cale, căci noi doi cu certitudine nu vom ieşi prea curând.

Urc treptele spre peron şi mă îndrept spre ghişeul de bilete. Fred nu e la locul lui obişnuit. Aşa că arunc o privire după colţ, gândindu-mă că poate mi-o fi lăsat carnetul pe banca ce se află în faţa locului în care mă instalez de obicei.

Am dreptate, cel puţin cu privire la ultima parte: carnetul meu este pe bancă. Stând în mâinile lui Charlie Reed. El îl frunzăreşte ca şi cum ar fi o revistă de scandal veche de câţiva ani.

Nu ştiu ce e mai rău: eu bâlbâindu-mă ca o idioată când îl întâlnesc pe tip în cele din urmă sau el manipulând ceea ce însumează cele mai intime gânduri ale mele. Mă simt mai umilită ca oricând. Trebuie doar să mă gândesc cum să-mi recuperez carnetul fără ca el să ştie că sunt aici, şi apoi să-mi văd de drum.

Ţâşnesc în dosul unui perete şi o sun pe Morgan la serviciu.

— Ajutor! şoptesc în minutul în care ea îmi răspunde.

— Salutareeeeeeee, Purdue Creamery, răspunde ea în triluri. Cum merge cea de-a doua întâlnire a ta cu Charlie?

— Stai, cum? o întreb şi rămân cu gura căscată. De unde ai ştiut că el e aici?

— I-am dat carnetul tău să-l păstreze, îmi răspunde, ca şi cum ăsta ar fi un lucru perfect normal de făcut.

— Îmi vine să te omor, Morgan! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Sunt îmbrăcată într-un hanorac SuperSonics mărimea XL! Nici măcar nu m-am pieptănat!

Morgan se mulţumeşte doar să râdă.

— Katie, nu ştiu cum să-ţi spun asta, dar... eşti al naibii de sexy. Nici măcar n-am cum să te văd acum şi ştiu că arăţi superb.

— Nu e cazul acum, sâsâi printre dinţi. Şi dacă ai putea să mă vezi, ai fi de acord.

— Katie, stai o secundă, îmi zice, şi apoi o aud, practic, ţipând: Scuză-mă! Nu vezi că vorbesc la telefon?

Sper cu adevărat că nu vorbeşte cu cineva care încearcă să comande un cornet; Morgan are nevoie de bani în plus pentru facultate, pe care îi obţine lucrând la magazinul de îngheţată. Să fie concediată ar însemna o mare problemă. Nu sunt prea multe locuri de muncă în oraş, care este suficient de mic ca toată lumea să afle că nu a plecat de la ultimul loc de muncă de bunăvoie.

— Te rog, spune-mi că nu a fost un client, îi spun când se întoarce la telefon.

— O, ba era, îmi răspunde. Un client şi apoi tipul enervant cu care lucrez, Garver. Îmi pune un catralion de întrebări pe seară. Ce-ţi place să faci ca să te distrezi, Morgan? Care este aroma ta preferată de îngheţată, Morgan? Câţi fraţi ai, Morgan? Care este emisiunea ta preferată, Morgan? Jur, e ca un ţânc cu toată pălăvrăgeala lui.

— Asta se numeşte că este interesat de viaţa ta.

E în caracterul ei să-i urască pe tipii care arată un interes sincer faţă de ea. Morgan are tendinţa să-i placă băieţii răi, care nu vorbesc niciodată decât despre ei înşişi.

— Asta se cheamă conversaţie.

— Se cheamă sută la sută enervare, mă corectează ea. Şi acum, în ceea ce îl priveşte pe Charlie, doar fii tu însăţi, Katie. E un tip drăguţ. Şi te place, îmi dau seama. Promite-mi doar că nu vei încerca să turui, bine?

De-acum am acceptat de voie, de nevoie, faptul că trebuie să vorbesc cu el dacă vreau să-mi mai văd carnetul vreodată. E singura opţiune.

— Numai dacă încerci să fii drăguţă cu tipul ăla, Garver. Îmi pare rău pentru el.

— Scârbos, nu, pufneşte ea. Sună-mă după.

Îmi închide înainte să mai spun ceva.

Rămasă fără altă opţiune, inspir adânc şi pornesc spre Charlie. Aproape că mă aflu în faţa lui când el îşi ridică privirea şi mă vede. Sunt recompensată cu cel mai mare, cel mai călduros zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Are nişte buze perfecte – nu prea moi, nu prea subţiri –, care arată ca şi când nu ar fi fost crăpate nicio zi în viaţa lor. Dinţii îi sunt prefect drepţi şi albi. Ochii lui sunt atât de calzi şi de prietenoşi, încât mă fac să mă simt ca şi cum m-aş îneca într-un ocean de bunătate. Sunt atât de uluită, încât uit preţ de o secundă că sunt furioasă pentru că mi-a invadat intimitatea.

— Eşti reală, zice. Am crezut că s-ar putea să te fi visat sau ceva de genul ăsta.

— Eşti în stadiul REM al somnului? îl întreb. El priveşte, neştiind sigur cum ar trebui să reacţioneze la gluma mea jalnică, aşa că îi dau înainte: Glumeam, doar. Vreau să spun, ştiu că nu eşti, deoarece am vorbit cu tine şi erai treaz. Dar atunci e momentul când se întâmplă visele, deoarece activitatea cerebelului tău este ridicată, iar ochii tăi se mişcă de fapt tot timpul în dosul pleoapelor, ceea ce e foarte ciudat, arată ca o maşină de scris sau ceva...

Mă opresc brusc, dându-mi seama că am comis-o iar. Charlie rânjeşte la mine. Nu într-un fel răutăcios. Doar drăguţ. Amuzat.

— Oricum, îţi mulţumesc că i-ai fost bonă carnetului meu, îi spun, încercând să-l iau.

Însă el îl ţine foarte strâns. Rămâne în posesia lui.

— Tot nu ştiu care este numele tău.

— Katie.

Bănuiesc că aceasta este parola secretă, căci îmi întinde carnetul. Scrutez paginile să mă asigur că nu s-a schimbat nimic. Pare în regulă, dar trebuie să întreb:

— Hei, nu l-ai citit, de fapt, nu-i aşa?

— Poate puţin...

Acum sunt ofensată şi furioasă din nou. Poate că fetele de la Liceul Purdue îl lasă să scape cu orice pentru că e drăguţ, dar cu mine nu merge aşa.

— Glumeşti?

— Poftim?

Ochii lui sunt mari, ca şi cum în realitate ar fi surprins că nu vreau ca el să ştie ce este în jurnalul meu.

— Nu se poate să citeşti lucrurile oamenilor, îi spun, ridicând carnetul drept dovadă. Acesta este ca şi jurnalul meu, să ştii. Asta e mutarea ta? Faci chestia cu rânjetul, fiindcă eşti chipeş şi crezi că poţi să scapi nepedepsit pentru invadarea intimităţii oamenilor?

Charlie afişează iar acel rânjet fermecător.

— Crezi că sunt chipeş?

Ruşinea face să-mi ardă obrajii şi urechile. Mă înroşesc atât de tare, încât practic transpir. Sper că, fiind miezul nopţii, nu e chiar atât de vizibil.

Charlie ridică mâinile în sus.

— Hei, invadarea intimităţii a fost minimă şi necesară. Ai plecat foarte repede, iar eu am vrut să văd cui îi aparţine.

Rămân tăcută. Nu-l las să scape aşa de uşor.

— Îmi place că scrii de mână lucrurile, adaugă cu blândeţe. E de modă veche. E mişto.

Şi, uite-aşa, sunt total îndrăgostită de el din nou. Nu mă pot abţine. Pasiunea mea majoră nu este pe potriva furiei mele minore. Un mic zâmbet îmi rotunjeşte buzele.

— Ei bine, mulţumesc! Că nu mi-ai invadat-o prea tare, bănuiesc.

Consider că poate Morgan şi Dragă Gabby au avut dreptate. Poate că trebuie să-i dau lui Charlie – şi altor oameni de vârsta mea – o şansă să mă surprindă. La urma urmelor, în seara asta a mers relativ lin. Dau să plec, mândră de mine pentru că de data asta m-am descurcat atât de bine fără să vorbesc despre înmormântarea pisicii moarte.

— A mai murit o pisică? strigă el după mine în timp ce mă îndepărtez.

Râd şi mă întorc pe călcâie.

— Nu, doar mă duc acasă.

— Pot să merg cu tine?

— Mda, cred că da.

Sunt extrem de fericită pe dinăuntru, însă nu vreau să mă comport nici pe departe la fel de entuziasmată pe cât mă simt. Ceva îmi spune că Charlie Reed nu a fost nevoit niciodată să se străduiască foarte tare cu o fată şi vreau ca el să ştie că eu sunt diferită. Nu din pricina XP, vreau să spun, ci doar pentru că sunt eu.

— Bine, în regulă.

Mergem încet pe mijlocul drumului. Nu mai sunt maşini prin preajmă pentru a ne face griji, aşa că pur şi simplu hoinărim şi flecărim. E linişte în jur şi ecoul paşilor noştri reverberează din pereţii caselor adormite pe lângă care trecem. E drăguţ. Tihnit.

— Aşadar, ai fost şcolită acasă? repetă Charlie după ce îi spun. Asta-i bestial!

Mă gândesc la acele seri în care exersam cu tata tabelul periodic al elementelor sau constelaţiile sau conjugările la Latină. Evaluarea pe care a făcut-o Charlie este atât de eronată, încât pare comică.

— A fost mai degrabă opusul, îi spun, apoi adaug: Tata e foarte protector.

Bănuiesc că până acum asta trebuie să fi devenit destul de limpede.

Charlie priveşte la stânga, la dreapta, sus la cer, apoi din nou la mine.

— El nu ne urmăreşte chiar acum, nu-i aşa?

— O, ba da, absolut. Sigur are o dronă ridicată care ne supraveghează.

Râde. Şi apoi râd şi eu, în mare pentru că sunt uimită că l-am făcut pe el să râdă. Cine ştia că viaţa mea putea să treacă de la a mă simţi groaznic de abătută la acest gen uluitor de euforie, toate în decurs de douăzeci şi patru de ore?

— Deci, aş cam avea nevoie să ştiu... ce părere ai? îl întreb.

— De faptul că tatăl tău ne urmăreşte cu o dronă? E cam exagerat, nu crezi?

Izbucnesc din nou în râs.

— Vreau să spun, ce părere ţi-ai făcut despre cântece? Pe care le-ai citit. Fără permisiunea mea.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, pe bune. Nu poţi să citeşti un cântec. Ar trebui să le ascult.

Mă opresc din mers. Suntem aproape de casa mea şi pun pariu pe zece dolari că tata stă în camera de zi, zgâindu-se alternativ la aplicaţia Găseşte iPhone-ul şi pe fereastra din faţă, aşteptându-mă să intru înapoi pe uşă. Ultimul lucru pe care vreau să-l am de făcut este să-i explic cine este Charlie şi de ce sunt aici cu el.

— Asta este casa ta? mă întreabă, arătând spre una aflată drept în faţa noastră.

Gesticulez dincolo de cea care crede el că este, o stradă mai sus pe deal.

— Nu, e aceea. Dar tata doarme iepureşte şi aş prefera să nu-l trezesc.

Charlie priveşte lung spre locul unde locuiesc.

— Nu pot să cred că nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum. Probabil că m-am dat cu placa prin faţa casei tale în fiecare zi în drumul meu spre antrenamente.

— Antrenamente? îl întreb, cu toate că ştiu, desigur, la ce se referă.

Cum aş putea să nu ştiu? Avea întotdeauna acel rucsac cu Purdue Penguins în spate, placa şi tot soiul de diverse articole vestimentare de înot îndesate la subraţ în timp ce trecea prin faţa casei mele. Ca să nu mai menţionez de faptul că numele lui era în ziarul local în fiecare săptămână când dobora recorduri în cadrul ultimelor competiţii ale sezonului.

— Mda, am făcut înot de performanţă.

Şi, uite-aşa, adorabila scânteie din ochii lui se stinge.

— Ai făcut?

O altă ridicare din umeri.

— Poveste pentru altă zi.

Schimb brusc subiectul, sperând că el va reveni la a fi Domnul Nonşalant.

— E bizar, nu-i aşa? Că tu ştii care este casa mea.

— Sigur.

Charlie încă pare trist. Vraja dintre noi s-a destrămat. Poate data viitoare – dacă va exista o dată viitoare – o vom recăpăta. Deocamdată, mă gândesc c-ar trebui pur şi simplu să dispar iar.

— Ei bine, trebuie să plec. Îţi mulţumesc că m-ai condus acasă! îi spun.

Apuc să fac doar doi paşi în sus pe deal, când Charlie spune poate cele mai grozave zece cuvinte:

— Hei, Katie! Ai vrea poate să facem ceva într-o zi?

Mă răsucesc pe călcâie.

— Împreună, vrei să spui?

Charlie râde, revenit la obişnuita lui personalitate relaxată.

— Nu, am vrut să spun în general, tu singură, în viaţă. Bineînţeles că m-am referit la noi, împreună.

Mă îngrijorează cum îi voi explica lui Charlie circumstanţele mele extenuante, şi dacă tata va fi măcar de acord vreodată să mă lase să ies cu el, şi dacă aş putea să păstrez turuitul la un minim, chiar dacă acceptă. Dar atunci îmi dau seama: acesta este Charlie Reed. Băiatul Viselor. Trebuie să încerc. Pentru Morgan şi Dragă Gabby, dar mai ales pentru mine.

— Eu... sunt cam ocupată în timpul zilei. Sunt liberă cu adevărat numai serile, îi spun, sărind peste toate părţile complicate.

— Pot să fiu liber serile, spune el cu o adorabilă ridicare din umeri.

— Atunci, scrie-ţi numărul de telefon aici, îi cer, ducându-mă înapoi spre el şi frunzărind prin carnet pentru a găsi un loc pentru el care să nu fie plin de mâzgăleli, versuri pentru cântece şi acorduri.

Şi atunci îl văd. Numele lui este deja scris cu litere de tipar îngrijite pe prima pagină goală disponibilă. Numărul lui de telefon este scris imediat lângă nume.

Mă opresc brusc.

— Ooooooooh! Oh, asta a fost o idee isteaţă.

Charlie îmi aruncă un alt zâmbet bun de topit inimi.

— Încă una din mutările mele. Sunt de modă veche.

Şi apoi pur şi simplu stăm acolo, zâmbindu-ne unul celuilalt. După un timp, devine cam penibil că niciunul din noi nu face nicio mişcare să plece. Aşa că-i spun la revedere de-adevăratelea de data asta şi o iau la fugă în sus, pe deal, spre casa mea.

Am o întâlnire! Cu Charlie Reed! Mă răsucesc pe călcâie pentru a-i face din mână în chip de noapte bună şi descopăr că încă stă acolo, privindu-mă şi zâmbind. În loc să mă simt stingherită de data asta, simt că îmi este foarte cald. Ca şi cum înăuntrul meu ar fi fost aprins un foc.

Pe mine. Charlie Reed m-a invitat pe mine.

Asta e ceva cu totul nou – să-mi placă un Charlie în carne şi oase şi nu doar varianta din rodul imaginaţiei mele în faţa ferestrei, şi destul de probabil să mă placă şi el. E puţin cam înspăimântător. Într-un sens bun.

Cred că-mi place.

7

Morgan năvăleşte în camera mea a doua zi după-amiază când mă trezesc.

— SPUNE-MI. TOT.

Eu îi trimisesem deja un mesaj cu ceea ce se întâmplase, dar ea voia să audă din gura mea. Se tolăneşte de-a latul patului meu în timp ce încerc să relatez întocmai toate cuvintele şi expresiile lui Charlie. Descriu modul în care luna dansa între noi în timp ce mergeam spre casă, cum m-a invitat în oraş la o întâlnire şi cum numele şi numărul lui de telefon erau deja în carnetul meu, aşa că trebuie să fi fost ceva premeditat, nu doar o toană sau, şi mai rău, o greşeală. Ea îmi zâmbeşte şi îi zâmbesc şi eu, şi mă simt stupid, dar şi stupid de fericită.

— Asta e atât de romantic, încât mă dezgustă, spune când termin.

Oftez şi duc o mână la inimă. Bate mai rapid decât e normal, chiar şi o zi mai târziu.

— Ştiu. A fost perfect.

Morgan se ridică în capul oaselor şi mă ia de mâini.

— Aşadar, el n-are nimic împotrivă în legătură cu XP-ul tău, hm? Ştiam eu că n-avea să fie un ticălos în această privinţă. Ăsta este singurul motiv pentru care l-am lăsat să-ţi înapoieze el carnetul, jur. Altminteri nu l-aş fi lăsat niciodată să-şi pună labele infecte pe el.

Încep să-mi rod o unghie. Încerc să fiu nonşalantă şi să evit să-i spun adevărul, dar Morgan mă cunoaşte mult prea bine.

— Nu! Katie, pe bune, oftează ea adânc. Nu i-ai spus? Crezi că nu o să afle atunci când o să începi să te topeşti în faţa lui ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest? Băieţii sunt tâmpiţi, dar nu chiar atât de tâmpiţi.

Tresar.

— Nu s-a ivit ocazia.

— Cum adică nu s-a ivit ocazia? ţipă Morgan.

Îi pun mâna la gură. Categoric, tata nu trebuie să ştie că (a) îmi place un băiat care (b) m-a invitat să ies cu el după (c) ce am omis să-i spun despre boala mea care este extrem de rea. Ea scoate limba şi începe să mă lingă pe mână până ce i-o iau de la gură.

— Vreau să spun, şoptesc eu, sperând că va pricepe aluzia să lase glasul mai mic aici, el nu m-a întrebat dacă am vreo boală genetică în care soarele mă va ucide şi nu am spus da.

Morgan începe să spună altceva, dar eu reiau ideea înainte ca ea să poată să înceapă să mă înnebunească iar.

— Ascultă-mă! Când oamenii află că eşti bolnav, încetezi să mai fii o persoană şi devii, gen, o cauză. Şi asta strică tot.

Pentru prima dată în viaţa ei, Morgan nu se poate gândi la o replică isteaţă. Doar mă înghionteşte cu piciorul. Înţeleg că vrea să spună: Amice, ştiu. E nasol. Îi ofer un zâmbet vag, deoarece ştiu că ştie, cel puţin pe cât de bine poate. Înţelege cât de mult mă zbat cu faptul de a nu fi capabilă să nu pot face lucrurile pe care vreau să le fac. Dar, de asemenea, ştim amândouă că nu există niciun afurisit de lucru pe care oricare din noi să poată să-l facă în legătură cu asta.

— Promit să-i spun. Data viitoare când îl văd, bine? Nu că aş şti când va fi asta...

— O, ba ştii, îmi zice Morgan, sărind de pe pat. Ştii tipul enervant care lucrează cu mine la magazinul de îngheţată?

— Tocilarul pe care îl urăşti? Care mai este, în mod clar, îndrăgostit de tine?

— Bleah, vrei, te rog, să încetezi să mai spui asta? protestează ea. Şi, da, Garver. Părinţii lui sunt plecaţi din oraş şi el dă o petrecere în seara asta şi mi-a spus să aduc prieteni. Aşa că am de gând să te aduc pe tine, iar tu ai să-l aduci pe Charlie.

În seara asta? Nu sunt pregătită pentru asta. Am nevoie de timp să-mi găsesc îmbrăcămintea potrivită, poate să mă tund şi, nu ştiu, să-mi cumpăr cosmetice şi să-mi dau seama cum să le aplic de vreme ce de obicei nu mă duc în niciun loc care să necesite un chip la modă şi nu am nici cea mai vagă idee de unde să încep.

— Cum? Nu, nu, nu! Nu pot... Asta nu e... Nu trebuie să aştept ca el să mă sune sau ceva de genul ăsta?

— Absolut! Morgan încuviinţează. Şi atunci pajul său va trimite un bileţel printr-un porumbel, întrebând dacă n-aţi vrea să vă uniţi regatele. Ce e asta, Anglia secolului al XVIII-lea? Fir-ar să fie, eşti o femeie sexy, tânără, şmecheră, responsabilă pentru propria-i viaţă şi îi trimiţi mesaj oricând binevoieşti!

Îmi aruncă mobilul meu.

— Ai încredere în tine! Spune-i ce ai de zis.

Privesc lung telefonul. Mintea mea este la fel de goală ca ecranul. Nici gând să fac asta.

— Dacă nu-i trimiţi un mesaj, i-l trimit eu, mă avertizează Morgan.

Ştiu că se va ţine de promisiune, aşa că încep să tastez. Merg cu primul lucru la care mă pot gândi, fără să editez sau să mă răzgândesc. Bună, prietena mea dă o petrecere în seara asta, dacă vrei să vii. Apăs pe TRIMITE înainte să mă pot răzgândi.

— Dar fă-o puţin pe inabordabila, zice Morgan în minutul în care mesajul meu ajunge în stratosferă.

Bine. Mai tastez ceva. Nu-mi pasă dacă vii sau nu. Trimis. Poftim. Şi mai bine.

— Şi asigură-te că ştie că nu este singurul motiv pentru care mergi la petrecere, continuă ea.

Am o mulţime de prieteni, adaug iute. Iisuse, de ce trebuie să fie atât de complicat?

Morgan îmi înşfacă mobilul şi citeşte capodoperele mele. Geme.

— Ce e?

— Mai ţii minte pisica moartă?

Încuviinţez.

— Asta e exact la fel, îmi spune ea.

— Ba nu, nu este! strig.

— Va crede nu numai că nu-l placi, ci că de fapt îl urăşti, îmi comunică Morgan.

— Drege-o, atunci!

Înainte să poată să înceapă să cureţe mizeria, telefonul meu bâzâie. Morgan îi aruncă o privire şi apoi din nou se uită la mine. Rânjeşte.

— Nu contează. Bine jucat, draga mea prietenă. Bine jucat.

— Cum? Sunt mai confuză ca oricând. Pe bune că nu înţeleg cum funcţionează astea.

Ea ridică telefonul, astfel încât să pot să citesc ce scrie pe ecran. E răspunsul lui Charlie. Mă bag.

Nu mă pot opri din zâmbit. Nu ştiu cum a funcţionat sau de ce, dar a funcţionat.

— Acum trebuie să-l convingem pe tata să mă lase să merg, îi spun în şoaptă, arătând cu degetul mare spre uşa închisă.

— Las' pe mine, zice Morgan, şi iese în fugă din camera mea pentru a vorbi cu el.

O ajung din urmă la timp pentru a-l auzi spunând:

— Nu cred că e o idee bună, Morgan. Nu-i cunosc părinţii, nu ştim ce fel de petrecere este, Katie nici măcar nu-i cunoaşte pe aceşti puşti.

Se precipită prin bucătărie, golind maşina de spălat vase, punând vasele la locul lor, îndreptând sertarul cu tacâmuri, orice pentru a evita contactul vizual.

— Îl cunosc pe Garver! protestează Morgan. Lucrez cu el. E un tip de treabă. Va fi o petrecere cuminte, sigură, potrivită în viziunea părinţilor.

Tata încetează să mai trebăluiască preţ de o secundă, un zâmbet luminându-i chipul anterior îngrijorat.

— Asta sună atât de plictisitor! Ce părere ai să comand mâncare chinezească şi să ne uităm la filme pe Netflix...

— Tată! mă răstesc eu.

Iese mai dur decât aş fi intenţionat. Chipul tatei face cute. Nu pot să suport cum întreaga lui existenţă pare să atârne de nevoia imperioasă de a mă proteja de cele mai inofensive lucruri de pe planetă. Am optsprezece ani, nu sunt un ţânc care să dea peste o măsuţă de cafea sau să se rostogolească pe scări dacă e lăsat nesupravegheat prea mult timp. Soarele nu mă va ajunge. Pot să mă duc la o petrecere de tocilari fără ca dezastrul să lovească. Trebuie ca el să înţeleagă asta.

— Sunt un copil bun. Ştii că n-am să fac nimic nebunesc, continui, mai blând de data asta. Dar dacă rămân aici încă o noapte, ascultând cum toţi ceilalţi îşi trăiesc vieţile dincolo de fereastra mea, s-ar putea să înnebunesc.

Vocea mi se frânge şi sunt nevoită să mă ciupesc ca să nu încep să plâng. De obicei mă străduiesc foarte tare să nu-mi pară rău pentru mine şi să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am, dar acum, că am gustat un pic din „normal”, e ca şi cum nu ar exista cale de întoarcere. Am nevoie de mai mult de doar patru pereţi şi de o chitară pentru a fi fericită. Am nevoie de o viaţă adevărată.

— Te rog, te rog, lasă-mă să mă simt normală!

Nu mă sfiesc să-l implor pentru a căpăta ce vreau, dacă asta înseamnă să petrec mai mult timp cu Charlie Reed.

— Îţi voi trimite mesaje din oră în oră. Iar mâine putem comanda prea mult lo mein[7] şi să facem un maraton de filme.

Tata oftează şi deschide gura. Sunt sigură că are pe vârful limbii o altă scuză jalnică, dar bine intenţionată, despre motivul pentru care nu ar trebui să merg. I-o tai din scurt, aruncându-mi braţele în jurul lui şi dându-i o îmbrăţişare uriaşă.

— Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc! Eşti cel mai bun tată din lume!

— Dacă spui asta, atunci în mod cert voi lua hotărârea greşită, murmură el.

---

7 ? Mâncare chinezească cu tăiţei

Totuşi, nu spune nu. Aşa că o apuc pe Morgan de mână şi fugim sus în camera mea, înainte ca el să se poată răzgândi. Mobilul îmi bâzâie tot timpul.
— Bine, Charlie zice că ne întâlnim acasă la Garver la opt, îi spun lui Morgan.
Ea icneşte.
— Trebuie să ne pregătim!
Îmi verific ceasul.
— Avem trei ore.
— O, DUMNEZEULE, deja suntem în urmă!
Aceasta e o întorsătură de situaţie ciudată, de vreme ce Morgan este cam cea mai nepăsătoare persoană în ceea ce priveşte îmbrăcămintea. În mod normal, poartă jeanşi şi un tricou obişnuit, apoi îşi trânteşte un fes tricotat pe cap şi voilà! A ieşit pe uşă.
— Cine eşti şi ce-ai făcut cu cea mai bună prietenă a mea?
— Amice. Te întâlneşti cu tipul pe care l-ai dorit cu pasiune timp de un deceniu...
Mă încrunt.
— Nu prea pot să mă gândesc că îl doream cu pasiune când aveam opt ani; nici nu poţi să te gândeşti că cei de opt ani au...
— Semantică, spune ea, fluturând din mână. Tu te cuplezi cu un tip pe care îl iubeşti de mai bine de zece ani...
— Cine a spus că mă cuplez? Nu am niciun pic de experienţă în acel domeniu. Şi nu e ca şi cum voi face tot ce vreau doar pentru că tata în sfârşit mă lasă să merg la o petrecere!
— Nu sugeram că trebuie să faci ceva din ce nu vrei să faci, spune Morgan. Cu toate că eu cred c-ar fi mare păcat pentru o fată superbă ca tine să trebuiască să moară virgină...
— O, DOAMNE-DUMNEZEULE, MORGAN! ţip-şoptesc eu. Nu-mi pierd virginitatea cu un tip cu care am vorbit exact de două ori în viaţa mea. Şi îţi mulţumesc pentru votul de încredere, dar nici nu plănuiesc să mor prea curând.
Se scurge un moment stânjenitor. Avem o mulţime din astea, deoarece, în pofida faptului că ne spunem una alteia totul, lăsăm o mulţime de lucruri nespuse.
— Uite, tot ce spun este că seara asta e foarte importantă. Asta este, gen, ceea ce ai visat dintotdeauna. Tocmai i-ai spus tatălui tău – ajungi să fii normală măcar o dată. Însă se întâmplă ca eu să cred doar că ai aşteptat prea mult timp să te împaci cu ideea normalului. Seara asta va fi al naibii de fantastică, şi tu la fel.
— Va fi? Şi eu?
Ea încuviinţează.
— Dap. Fără îndoială.
Morgan se duce spre dulapul meu şi începe să-l răvăşească. Nu are prea multă treabă. Sincer, în cele mai multe zile stau în casă îmbrăcată în colanţi şi cu o bluză de trening, pentru că... de ce să nu te simţi confortabil când nu te duci nicăieri?
— Astea sunt toate hainele tale? mă strigă dinăuntru, vocea ei reverberând din pereţi.
— Da, dacă nu iei în calcul şi cele două rochii pe care le-am comandat atunci când am crezut că tata avea să mă lase să merg cu tine la concert în Seattle, dar apoi a zis nu, deoarece ar fi trebuit să plecăm înainte să apună soarele, îi spun. Tot uit să-l rog să le trimită înapoi. Probabil îmi făceam speranţe deşarte că avea să se răzgândească.
Morgan îşi iţeşte capul din nou din dulap.
— Unde sunt? vrea ea să ştie. Şi de ce aveai nevoie de două? Plănuiai să-ţi schimbi garderoba astfel încât paparazzi să nu te prindă purtând acelaşi lucru mai mult de o oră la debutul tău în Seattle?
Râd.

— Aveam de gând să o aleg pe cea care arată cel mai bine şi să o returnez pe cealaltă. Dar apoi nu a trebuit să aleg niciuna şi am uitat să le returnez pe ambele.

Apuc cutia de sub pat şi i-o dau. Mai întâi ea scoate o rochie-salopetă scurtă, mulată, neagră, cu spatele în bride. Nu ştiu cum am crezut vreodată că tata avea să mă lase să ies din casă îmbrăcată aşa, prin urmare e un lucru bun că a ieşit din discuţie. În continuare, ridică o delicată rochie din dantelă ivoar. Este tot scurtă şi sexy, dar într-un stil mult mai elegant, de doamnă.

Morgan îmi aruncă rochia din dantelă.

— Dacă tot eşti atât de disperată să-ţi păstrezi virginitatea, eu aş merge cu asta.

Adevărul: e o alegere grozavă pentru ceea ce am plănuit, adică să-l fac pe Charlie Reed să se îndrăgostească nebuneşte de mine. Mă duc la baie. Dezbrăcându-mă de combinaţia mea obişnuită de colanţi cu tricou, mă strecor în rochie şi îi închei fermoarul.

Mă verific în oglindă, sperând că m-am transformat, cumva, într-un supermodel seducător. Nup. Arăt drăguţă, în mare ca întotdeauna, numai că într-o ţinută frumoasă. Jenant.

Ies pentru a i-o arăta lui Morgan, schimonosindu-mă.

— Mă simt atât de stupid! Ca şi cum aş fi o fetiţă care a dat iama în garderoba mamei.

Morgan îşi înalţă capul şi mă examinează lung.

— Este absolut perfectă!

— Cum poţi să spui asta? protestez. Sunt doar eu, cea veche, într-un ambalaj elegant.

— Şşt! Să găsim ţinuta potrivită este doar prima parte din pregătire, îmi zice ea. Încă mai trebuie să te pieptănăm şi să te machiem. Când voi termina, nici n-ai să te mai recunoşti.

E nostim, deoarece, aşa cum am spus, Morgan e cu adevărat băieţoasă în felul în care se îmbracă şi se poartă, dar cine să fi ştiut că se pricepe atât de bine la contururi şi la tuş cu codiţe şi la creme BB şi la seturi de rujuri şi la orice altceva? (Fac o mulţime de cumpărături online noaptea târziu. Nu-mi pot imagina că sunt singura...) Mi le aplică pe toate pe faţă, de parcă ar fi un make-up artist profesionist.

Un minut, arăt ca un animal ciudat de la grădina zoologică, cu dungi de diferite culori pe obraji şi pe frunte; în următorul, totul este amestecat şi arăt nebuneşte de natural, dar şi mult mai cizelată decât atunci când mă rostogolesc din pat dimineaţa.

Mă mai zgâiesc puţin la treaba de expert în machiaj. E cu adevărat impresionant.

— Nu pricep cum ai făcut asta.

Ţopăind, Morgan coboară prima pe scări, iar eu o urmez îndeaproape. Tata stă în foaier, privindu-ne lung. Rămâne cu gura căscată. Sper că asta înseamnă Arăţi drăguţ, nu Marş înapoi în camera ta şi şterge-ţi tot machiajul, domnişoară.

— V-o prezint pe Katherine Price din Washington, anunţă Morgan, de parcă ne-am face debutul la vreun bal mascat.

Tata tot nu spune nimic.

— Arată caraghios? întreb. Fiindcă pot să mă schimb.

Tata îşi drege glasul.

— Peanut, arăţi uluitor! spune el într-un final, cu o voce tremurată. Eşti tare frumoasă! Exact ca mama ta.

Zâmbesc. Este exact ceea ce trebuie să spună. Exact lucrul pe care aveam nevoie să-l aud în acest moment. El ne priveşte în timp ce ieşim în fugă din casă. Mă întorc şi îi ofer un zâmbet uriaş. Voi fi bine.

O ştiu cu adevărat. După expresia de pe chipul său, am impresia că de data asta şi tata o crede. O apuc pe Morgan de mână şi ne grăbim să ieşim din raza lui vizuală înainte ca el să se poată răzgândi.

8

Casa lui Garver nu e departe de a mea. Chiar şi mergând încet, complotând cu Morgan cum ar trebui să mă comport cu Charlie în seara asta, ajungem în zece minute. Vechea casă victoriană are o verandă de jur împrejur, dotată cu un balansoar care arată perfect pentru a absorbi zilele însorite în vreme ce priveşti cum trece timpul. Aş vrea să mă pot bucura de acea plăcere simplă. Mă cam enervează când mă gândesc la oamenii care pot şi adesea nu o fac.

Garver apare la uşă fără ca noi să fi trebuit să ciocănim. E de înălţime şi greutate medii şi are părul mai lunguţ, brunet şi cârlionţat, un chip de băieţaş drăgălaş şi zero coşuri. Nu există aspecte majore de tocilar la el pe care să le pot detecta, în afară, poate, de tricoul lui cu DE CE SUNT AICI. Cu certitudine nu e nici pe departe atât de tâmpit pe cât pretinde Morgan mereu.

Ochii lui Garver se luminează când o vede.

— Ai venit! strigă el.

— Să nu pari atât de încântat, îi spune ea. Sau s-ar putea să mă răzgândesc.

O calc pe degetele de la picior: Fii drăguţă. Ea îşi scoate piciorul de sub talpa mea fără să ia cunoştinţă de mesajul meu tăcut.

— E vreo şansă ca tu sau prietena ta cea sexy să ştiţi cum să scoateţi bere dintr-un butoi?

Morgan trece pe lângă Garver, trăgându-mă după ea. Se opreşte brusc în bucătărie. Doi dintre prietenii lui Garver – unul cu o tunsoare castron şi cu papion, celălalt cu sprâncene à la Dl. Spock[8] şi cu pantaloni de culoare muştar, până la glezne – încearcă să deschidă chestia aia cu un cuţit de masă.

Morgan îl priveşte lung pe Garver, nevenindu-i să creadă.

— Nu ai luat un robinet?

El ridică din umeri, cu palmele în sus.

— N-am ştiut că sunt lucruri separate! De ce mi-ar vinde un butoi de bere la care nu pot să umblu?

Morgan se învârte prin bucătărie, apoi aruncă o privire în camera de zi. Îi cade faţa şi rosteşte pe muteşte Îmi pare rău către mine. E îngrozită şi nici măcar nu încearcă s-o ascundă.

— Garver, ce naiba?! Asta chiar e o petrecere cuminte, sigură, potrivită în viziunea părinţilor!

Garver arată spre masa de bucătărie. Pe ea se găsesc câteva găletuşe de îngheţată, un tub de frişcă, ceva bomboane colorate şi un flacon de Magic Shell[9].

— Petrecerile cuminţi au baruri de îngheţată sundae[10]?

Morgan îl plesneşte. Îi privesc pe prietenii lui – după înfăţişare, probabil că într-o bună zi vor fi ingineri în industria aerospaţială –, care au zero noroc ca berea să fie eliberată din butoi. Gen, probabil că-şi vor da seama cum să populeze planeta Marte, însă nu pot să scoată berea dintr-un butoi.

---

8 ? Personaj fictiv din franciza Star Trek

9 ? Sirop care se întăreşte şi formează o crustă atunci când este turnat pe o suprafaţă rece (pe îngheţată)

10 ? Îngheţată servită cu topping-uri (sosuri, siropuri sau bomboane colorate), frişcă, cireşe confiate, alune sau alte fructe

— Asta e tare mişto! urlu eu.
— N-o asculta, îi spune Morgan lui Garver în timp ce mă prinde de braţ şi mă trage deoparte. N-a mai fost niciodată până acum la o petrecere, aşa că nu-şi dă seama cât de cumplită este situaţia. Plecăm de-aici.
Garver fuge înaintea noastră şi îi taie calea lui Morgan înainte ca ea să poată să iasă pe uşa din faţă.
— Plecaţi?! Dar am făcut o grămadă de chili.
Morgan îşi dă ochii peste cap.
— Chili nu e mâncare de petrecere.
Bate cineva la uşă. Pe chipul lui Garver se citeşte uşurarea.
— Vezi? Petrecerea de-abia începe. Se uită pe vizor. Uau, stai un pic! Ce caută Charlie Reed aici?
Înainte să apuc să spun că eu l-am invitat, Garver deschide uşa larg. Îi urează bun-venit lui Charlie, îl bate pe spate ca pe un vechi amic şi îl conduce înăuntru.
Charlie priveşte dincolo de el şi privirile ni se întâlnesc. Vâj! Suntem extrem de prinşi unul de celălalt. Nimic altceva nu pare să mai conteze. Toţi ceilalţi încetează să mai existe.
— Uau! şopteşte el. Bună!
Ceva legat de expresia lui mă face să mă gândesc că Morgan merită un bacşiş uriaş pentru machiajul meu. Ea îmi dă un ghiont cu cotul şi ne zâmbeşte în timp ce noi ne zâmbim unul altuia. Ştiu ce vrea să spună. E greu să-ţi scape cât de tare vibrăm.
— Bună! îi răspund la salut.
Să te uiţi la Charlie e ca şi cum ai privi ţintă la soare – şi cu toţii ştim cât de periculos ar fi acest lucru pentru mine –, aşa că încerc să mă uit în altă parte. Arunc o privire în bucătărie, unde Sprâncene à la Dl. Spock s-a decis că e o idee grozavă să tragă cu un sucitor în butoiul cu bere. Desigur, acesta ricoşează din butoi – acel obiect sigur e făcut, gen, din titan – şi îl loveşte drept în faţă. Şi tot nu există bere. Vânătăi, probabil că da, dar bere, ioc.
Pe moment sunt recunoscătoare că asta nu e vreo petrecere uriaşă cu multă băutură, unde aş fi nevoită şi să mă confrunt cu situaţia de a sta de vorbă cu oameni care de fapt ştiu să pună un robinet unui butoi cu bere şi nu servesc îngheţate sundae şi chili pe post de mâncare pentru petreceri. Petrecerea cuminte, sigură şi potrivită în viziunea părinţilor este cam tot ce pot să suport în acest moment anume.
Mai departe, tipii aduc un ciocan din lemn, un fel de pană şi o rolă de bandă adezivă izolantă. Aliniază articolele pe blatul de bucătărie asemenea unor instrumente chirurgicale. Oftez. O să dureze ceva timp.
— Poate c-ar fi mai bine să ne aşezăm pe verandă în timp ce aceşti tipi se descurcă cu butoiul? sugerez eu.
Charlie mă urmează afară, se aşază alături de mine pe balansoar şi ne legănăm înainte şi înapoi. Privesc cu ochii pierduţi la cer. El mă priveşte pe mine cu ochii mari.
— Arăţi uluitor, îmi spune.
— E opera lui Morgan, îi zic cu o fluturare din mână, încercând să alung complimentul şi toată îmbujorarea jenată care îl însoţeşte.
El clatină din cap.
— Nup.
Sunt gata să protestez împotriva acestui nu, când Garver se năpusteşte pe verandă. Ţine în mâini două castroane cu chili. Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar nici nu vreau să răsuflu chili în preajma lui Charlie.
— Pentru dumneata, preabune domn, zice Garver, dându-ne fiecăruia câte un castron. Şi pentru dumneata, mademoiselle.

— O, îţi mulţumesc tare mult, dar nu pot. Sunt… alergică, îi spun.
— Eu sunt alergic la pisica ta moartă, însă asta nu mă împiedică să ies cu tine, nu-i aşa? Încearcă-l, o să-ţi placă, spune Charlie, făcând din ochi.
Ia o gură, înghite şi ridică degetul mare în semn de OK.
— Delicios, amice!
Garver încearcă din nou să-mi întindă castronul, dar eu ridic mâinile în sus.
— Nu. Mulţumesc! Pe bune.
— Eşti sigură? mă întreabă.
Dau aprobator din cap, aşa că el începe să înfulece. Charlie face o mutră, se apleacă şi şopteşte:
— Înţeleaptă decizie. Are gust de fund.
Încă chicotesc la afirmaţia lui Charlie, când Morgan iese din casă. Garver se opreşte din mestecat pentru a se zgâi la ea. O picătură de sos de vită stă să-i cadă de pe bărbie.
— M-am gândit că vom avea mulţi invitaţi, comentează Garver. Dar aşa ne rămân nouă mai mult chili şi bere, nu?
Unul dintre prietenii lui Garver îşi iţeşte capul pe uşa de la intrare şi spune:
— Ţi-am spus eu să nu te pui cu o majoretă!
— Care majoretă? întreabă Morgan.
— Blonda cea rea cu Cadillacul acela mare, răspunde Garver cu gura plină.
— Zoe Carmichael? ţipă Morgan.
Slavă Domnului că noi suntem aici şi nu acolo, gândesc eu.
— Mda. Zoe, zice Garver încuviinţând. Şi ea dă o petrecere. Trebuie să ne fi corupt participanţii.
— N-ar trebui să mergem acolo? sugerează Charlie.
Adrenalina se descarcă în corpul meu. Nu e nicio şansă ca eu să mă duc la petrecerea lui Zoe. Dar, de asemenea, nu e nicio şansă să nu mă duc acolo, dacă acolo merge Charlie. Ce problemă dificilă!
Umerii lui Garver se pleoştesc. Oricine poate să vadă cât de important este pentru el să o impresioneze pe Morgan. Ceea ce nu prea îi reuşeşte, însă cel puţin încearcă. Dacă plecăm cu toţii, nu mai e nici măcar o posibilitate.
— Of! Frate, aveţi de gând să vă luaţi tălpăşiţa?
— Nu-şi ia nimeni tălpăşiţa. M-am gândit doar că am putea muta întreaga treabă la ea acasă.
Charlie se uită la mine pentru a-mi cântări reacţia.
Îi evit privirea şi mă uit la Morgan, gen Ce-ar trebui să fac acum? Ea se uită la mine şi clatină din cap. Mă uit din nou la Charlie şi clatin şi eu din cap.
— Ştii că ţi-am spus că tata e superstrict? Ei bine, nu pot să merg nicăieri în afară de locul în care am zis că mă duc, altminteri voi fi pedepsită toată vara.
— N-ai putea, gen, să-i trimiţi un mesaj şi să-i spui că ţi-ai schimbat planurile? mă întreabă Charlie.
Ridic din umeri.
— Nu aşa funcţionează lucrurile cu tata. După cum ţi-am spus, el este cam supraprotector.
— Dă-mi voie să te conduc acasă şi putem să-i explicăm împreună, se oferă el.
Mişc din cap ceva mai tare de data asta. Tata nici măcar nu ştie că Charlie există. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac este să-i explic cine este, cum ne-am cunoscut şi că acum vrem să mergem împreună la o petrecere unde se bea alcool.
— Bine, atunci, să rămânem aici, spune Charlie şi nici măcar nu pare supărat pentru asta.

După o jumătate de oră, butoiului încă nu i s-a dat cep, chili-ul a fost mâncat şi am curăţat de îngheţate barul minuţios aranjat al lui Garver. Charlie şi cu mine am rămas uitându-ne insistent unul la altul, conversaţia sfârşindu-se încetul cu încetul, până nu a mai rămas nimic. Sunt disperată să nu las ca prima mea întâlnire adevărată cu el să fie şi ultima. Şi dacă noaptea asta devine mai apatică, sunt sigură că asta este o posibilitate demnă de a fi luată în calcul.

— Hai să mergem! rostesc impulsiv. La cealaltă petrecere. Ce nu ştie tata, nu are cum să-i facă rău.

Morgan îmi aruncă o privire gen Ţi-ai pierdut de tot minţile? Mă înfior. În situaţii disperate se impun măsuri disperate.

— OK, grozav! spune ea, ţintuindu-mă cu o privire dezaprobatoare. Dă-mi voie să-mi iau paşaportul, deoarece Zoe Carmichael e satana şi casa ei este cel mai probabil portalul spre iad.

Garver izbucneşte în râs.

— Taci, Garver, asta nici măcar n-a fost o glumă bună! îi spune, încercând să se poarte de parcă nu i-ar plăcea faptul că el îi apreciază umorul. Şi, Katie, îţi dai seama că vorbim aici despre Zoe Carmichael Ştii tu, fata care practic ţi-a stricat...

O întrerup înainte ca ea să poată să spună „viaţa” ori să rostească cuvintele „Fata-Vampir”.

— Sunt sigură că va fi bine, spun iute.

— Zoe e inofensivă, ne asigură Charlie pe amândouă. E ca un ţânţar cu o maşină foarte scumpă.

Morgan mă apucă de braţ şi mă trage din balansoar.

— Băieţi, ne întoarcem într-o secundă, zice ea, şi mă târăşte în casă.

O urmez, aruncând o privire peste umăr spre Charlie în timp ce ne îndepărtăm. Are o expresie de absolută confuzie, gen Nici eu nu ştiu.

— Nu trebuie să mergi acasă la Zoe numai pentru că tu crezi că este ceea ce vrea Charlie să facă, îmi zice, odată ajunse înăuntru.

— Ştiu asta. Privesc fix la picioare şi mi le mut puţin. Aş cam vrea să văd cum e, de fapt, o petrecere adevărată de liceeni. Fără supărare pentru Garver. El e de treabă. Îngheţata a fost bună. Dar până şi eu cred că e cam jalnic aici. Petrecerea asta e uşor mai captivantă decât să mă uit la filme pe Netflix împreună cu tata.

Morgan mă prinde de bărbie şi mă sfredeleşte cu o privire mirată.

— Eşti sigură?

Dau afirmativ din cap, prinzându-i mâna în mâna mea şi inspirând adânc.

— Sunt sigură. Dragă Gabby m-a inspirat. Nu pot să las XP să mă mai reţină.

Morgan oftează şi îşi pune mâinile în şold.

— Eşti tare caraghioasă.

— Nu mă duc dacă nu mergi şi tu.

— Eşti naşpa, Katie, îmi zice.

— Nu încerc să fiu, îi spun. Nu mă pot abţine. Am descoperit că îmi place să fiu normală. Îmi pare rău.

Morgan îmi aruncă o privire exasperată şi iese pe verandă. O urmez acolo.

— Deci? întreabă Charlie când ne vede.

— Încă indecisă, răspunde Morgan. Vreau să spun, Garver a organizat un bairam drăguţ...

Garver sare în picioare.

— Ăăă, Charlie şi cu mine am discutat şi noi suntem de părere că e în interesul nostru să mutăm treaba în celălalt loc de întâlnire.

— Nu trebuie să te prefaci, Garver, îi spune Morgan. Dacă preferi să rămânem aici, e OK pentru toţi. Pe bune.

Garver scutură din cap.

— Nu, sincer. Hai să mergem!

Morgan pare în continuare neconvinsă.

Charlie începe să scandeze:

— Mor-gan! Mor-gan! Mor-gan!

Garver şi cu mine ne alăturăm o secundă mai târziu, aşa că acum suntem un cor de încurajări:

— MOR-GAN! MOR-GAN! MOR-GAN!

— Bine, concede ea în cele din urmă. Dar să nu veniţi la mine plângând atunci când Zoe vă va condamna pe toţi la o existenţă de foc veşnic şi pucioasă.

Ovaţionăm cu toţii. O cuprind în braţe.

— Eşti cea mai bună prietenă pe care ar putea să şi-o dorească cineva, îi şoptesc la ureche.

— Sper din toată inima că nu ai să ajungi să regreţi asta, îmi spune şi ea în şoaptă. Dar să ştii că voi fi mereu acolo, chiar dacă vei regreta. Să dau de pământ cu oricine îndrăzneşte să se ia de tine – şi, de asemenea, să-ţi spun că ţi-am zis eu!

E un lucru tipic lui Morgan! Mă desprind din îmbrăţişare şi îi zâmbesc.

— Am priceput.

Garver fluieră şi strigă la prietenii lui:

— Să mergem, băieţi! Ne mobilizăm.

Înainte să mai apuc să-mi reconsider decizia impulsivă, tragem în faţa unui conac uriaş aflat pe ţărm. Pe alee e parcată un Escalade alb strălucitor. Pe plăcuţa cu numărul de înmatriculare scrie 2LIT4U[11]. Trebuie să fie a lui Zoe. E clar, nu s-a schimbat câtuşi de puţin. Încep cu adevărat să am îndoieli, dar e prea târziu să fac calentoarsă.

Charlie ridică cu uşurinţă butoiul cu bere din portbagajul prietenului lui Garver şi îl pune jos. Băieţii se uită la el de parcă ar fi Superman, de vreme ce a fost nevoie de toţi trei pentru a-l urca în portbagaj, şi încep să-l rostogolească neîndemânatic spre casa impresionantă, care zumzăie de la muzica tare şi de la oamenii care vorbesc şi mai tare. Cu cât ne apropiem mai mult de uşa de la intrare, cu atât mai încet îl rostogolesc, până ce totul stagnează.

Garver îşi drege glasul emoţionat.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, spune el. Nici măcar nu am vorbit vreodată cu Zoe.

— Am vorbit eu, spune Morgan. Şi nu ai ratat nimic, în afară de o întâlnire cu diavolul.

— Relaxaţi-vă, băieţi, spune prietenul lui Garver, cel cu papionul. Am vorbit cu Zoe săptămâna trecută.

— Te referi atunci când aproape că te-a lovit cu SUV-ul ei şi te-a făcut nesimţit? îl întreabă Garver cu gura căscată, de parcă nici lui nu i-ar veni a crede cât de prost e prietenul lui. Asta nu e o conversaţie adevărată.

— Ba este! protestează Tunsoare Castron şi Papion. I-am spus „Îmi pare rău”. A fost o chestie reciprocă. Am vorbit.

— Va fi bine, îi asigură Charlie. Hai s-o facem!

Întinde mâna spre mine. Eu o iau şi pornim spre scările de la intrare. Stăm cu toţii pe verandă în timp ce Charlie apucă mânerul greu din aramă cu un cap de leu sculptat şi

11 ? Too lit for you – prea şmecheră pentru tine.

bate de câteva ori în uşă. Ţinându-mă de mână cu Charlie, mă simt în siguranţă şi simt că cineva ţine la mine, aşa că nimic rău nu se poate întâmpla. Chiar dacă ne-am apropia, de fapt, de porţile iadului, mă gândesc c-aş intra acolo împreună cu el.

9

Când Zoe apare la uşă, amintirile tuturor vremurilor în care ea a fost agresivă cu mine mă izbesc cu putere şi trebuie să-mi muşc buza ca să nu icnesc cu voce tare. Arată aşa cum mi-o amintesc, numai că, desigur, are ceva ani în plus şi e şi mai frumoasă.

Ochii ei privesc cercetători dincolo de mine, ca şi când nu aş exista, luminându-se atunci când îl vede pe Charlie. O ciudată împunsătură de gelozie mă străpunge, ceea ce este o tâmpenie, deoarece nu e ca şi când aş avea vreun drept asupra lui. Asta este prima noastră întâlnire – din câte ştiu, ar putea fi şi ultima.

— Mă întrebam pe unde umbli! exclamă ea cu un glas dulce, care nu este probabil cel pe care îl foloseşte în mod regulat.

Se agaţă de braţul lui Charlie de parcă ar fi pe Titanic şi acesta se scufundă.

— Bună! o salută el drept răspuns, desprinzându-şi cu grijă braţul de sub al ei. Da, îmi pare rău c-am întârziat. Ne-am făcut încălzirea acasă la Garver.

Zoe strâmbă din nas în timp ce îi evaluează pe cei cu care Charlie a recunoscut că şi-a petrecut timpul în loc să fie la ea: pe mine, o tipă pe care cel mai probabil n-a văzut-o niciodată în viaţa ei; pe Morgan, care îi aruncă o căutătură cruntă, gata să-i scoată ochii dacă face şi cel mai puţin nepoliticos comentariu; şi trei băieţi cărora nu le-ar mai arunca o a doua privire.

— Îmi pare rău, cine sunt oamenii ăştia?

— Prietenii mei, răspunde Charlie, ridicând din umeri.

Zoe zăboveşte în pragul uşii, chipul ei afişând ceva asemănător dezgustului. Arată ca şi cum ar fi gata să ne trântească uşa în nas, când Charlie adaugă:

— Am adus un butoi cu bere.

Garver se duce să-l ridice drept dovadă; de-abia se clinteşte. Apoi el şi prietenii lui încearcă împreună, şi în cele din urmă îl ridică până la brâu.

Zoe se încruntă, dar în cele din urmă se dă la o parte şi ne lasă să intrăm. Las să-mi scape o expiraţie prelungă. Criza a fost prevenită, cel puţin deocamdată. Nu pare să ştie câtuşi de puţin că eu sunt de fapt Fata-Vampir pe care ea a chinuit-o în toţi acei ani.

Garver şi amicii lui reuşesc cumva să aducă butoiul în bucătărie şi se aud ovaţii zgomotoase. Brigada tocilarilor sunt acum eroii berii, bine-veniţi să rămână atâta timp cât pot face ca petrecerea să continue.

Îl urmez pe Charlie în camera de zi. Puştii sunt înghesuiţi în toate colţurile, bând din pahare roşii din plastic, râzând, flirtând, ţipând unii la alţii pentru a acoperi muzica, vărsând băuturi peste ceea ce sunt convinsă că sunt canapele şi covoare scumpe.

E ca o scenă din unul din filmele anilor optzeci de John Hughes pe care le-am vizionat iar şi iar împreună cu tata. Măcar o dată, fac ce face oricine de vârsta mea. E extraordinar de ieftin şi de minunat, un adevărat clişeu!

Charlie bate palma cu oamenii în timp ce ne croim drum spre mijlocul camerei. Toată lumea pare să-l ştie şi să-l placă. Şi dacă se întreabă cine este misterioasa fată pe care o trage după el, nimeni nu spune nimic despre asta.

Entuziasmul lasă loc neliniştii odată ce ne aflăm în toiul petrecerii. Gândurile mele încep să fugă. N-am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să navighez printre oamenii ăştia şi inevitabilele lor întrebări despre unde m-am ascuns în toţi aceşti ani.

Charlie pare să simtă cât de stingherită mă simt brusc şi pune o mână blândă pe spatele meu. Mă relaxez şi creierul meu îşi încetează uruitul nebunesc. Morgan, căreia nu-i scapă absolut nimic, vede ce se petrece.

— Am să... fac o tură. Sau ceva. Departe de voi doi, zice ea. Apoi se apleacă spre mine şi îmi şopteşte la ureche: Sunt mândră de tine pentru că eşti atât de curajoasă – a fost nevoie de un adevărat tupeu pentru a veni la această petrecere. Şi reiterez ce ţi-am spus ieri: el chiar te place. Însă, nu uita, dacă ai nevoie de ceva, fă-mi un semn şi eu ard din temelii locul ăsta.

Morgan se îndepărtează, apucând un pahar roşu de la un tip oarecare şi luând o gură din mers. Mă întreb dacă mai există şi alte opţiuni decât bere, unde numai simplul miros mă face să vărs, şi dacă ar fi cazul să-mi forţez norocul bând nişte bere. Singura dată când am mai băut până acum a fost acasă la Morgan. Părinţii ei erau plecaţi şi noi am hotărât să bem shoturi de crème de menthe, adică un lichior bizar cu aromă de mentă. Am sfârşit prin a voma şi n-am mai putut de atunci să mai mănânc plăcinta cu mentă a mamei ei, pe care altădată o găseam extraordinară. Aparent, crème de menthe este ingredientul secret care îi dă gustul atât de bun. Adică obişnuia să-i dea gustul.

Mă uit lung la Charlie. Şi el mă ţintuieşte cu privirea. Mergem spre o masă amenajată drept bar. Sfiala mă cuprinde aidoma unui tsunami.

— Morgan este hilară, zice Charlie peste umăr. De când sunteţi prietene?

— Dumnezeule, de când mă ştiu, îi răspund. Vreau să zic, nu e adevărat. Îmi amintesc lucruri şi dinainte. Cum ar fi nişte amintiri neclare de când eram un ţânc şi molfăiam un blocnotes întreg în timp ce-i spuneam păpuşii mele că era un lucru foarte, foarte rău să mănânci hârtie. Am ajuns la Urgenţe din cauza asta. De asemenea, momentul când am leşinat la Fetiţele Powerpuff în vreme ce mama îmi pregătea cina şi am avut un pantof cu toc înalt de la păpuşa Barbie înfipt în nas. Aceea a fost cea de-a doua vizită a mea la Urgenţe. Şiiiiiii iar trăncănesc. Îmi pare rău. Divaghez atunci când sunt emoţionată.

— Am observat.

Charlie zâmbeşte şi îmi dă un pahar cu ceva roz şi care pare a fi de fructe. Iau o gură. E de un miliard de ori mai bun decât acea crème de menthe.

— De ce eşti emoţionată?

Îi ofer versiunea simplificată:

— Nu cunosc pe nimeni.

— Ei bine, toţi sunt nişte idioţi şi nu ai de ce să fii emoţionată, îmi spune.

— Pe bune, zic eu, n-ai cum să-i cunoşti chiar pe toţi.

Charlie priveşte în jurul lui înainte de a arăta discret spre un băiat înalt, roşu la faţă, gălăgios, care face shoturi.

— Îl vezi pe tipul acela?

Încuviinţez.

— Pretinde că e un nătărău, dar e înscris, gen, la toate orele de avansaţi. Va merge la Yale, dar vrea ca toată lumea să creadă că e un cretin.

Yale. Vrea ca oamenii să creadă că nu se duce acolo?

— Asta chiar e o chestie cretină, îi spun. Adică, să fim serioşi, e pe lista celor mai de seamă universităţi. Cea mai bună dintre cele mai bune. Aş purta hanoracul la şcoală în fiecare zi. Mi-ar plăcea să merg acolo.

— Ar trebui, în cazul acesta, îmi spune Charlie. Cum ar putea s-o respingă pe şefa de promoţie de la şcoala ta strictă de acasă?

Mă reazem uşor de el. Îmi place că îl simt cald, dar ferm. Moale, dar puternic în acelaşi timp. E o combinaţie drăguţă.

— E... complicat, încep, gândindu-mă preţ de o fracţiune de secundă cum să-i spun că a merge la facultate nu este nici măcar o posibilitate din pricina XP-ului meu.

Iau în calcul să fac o glumă din asta, spunând poate că aş putea să merg la seral. Însă apoi ceva îmi spune să nu stric ceea ce se dovedeşte a fi o seară minunată.

Dau din cap în direcţia unei fete îmbrăcate cu o rochie supercambrată, superdecoltată.

— Dar ea?

— A purtat aparat dentar până în clasa a zecea, aşa că acum în mod clar încearcă să recupereze timpul pierdut, răspunde, apoi face semn spre un băiat scund, cu acnee. A făcut în pantaloni în excursia din clasa a şasea. Iar fata de acolo are o problemă cu un preparat medical. Acum, îl vezi pe tipul acela? Are cele mai lungi degete pe care le-am văzut vreodată. El este şi, gen, unul dintre cei mai buni zece violoncelişti din stat. E grozav.

Charlie spune chestia asta de parcă n-ar fi mare lucru, însă tot timpul mă gândesc la două lucruri: (1) Am ratat foarte multe şi (2) Oamenii niciodată nu-şi depăşesc trecutul. Întotdeauna vor exista poreclele Fata cu Aparatul Dentar şi Băiatul cu Pantalonii Uzi, iar puştii care au absolvit în clasa asta vor şti imediat cine sunt aceia, chiar şi la cea de-a cincisprezecea lor reuniune. Mă decid să amân pe termen nedeterminat conversaţia care mă va da în vileag drept Fata-Vampir.

Un tip sare de nicăieri în spinarea lui Charlie. Charlie se sperie şi încremeneşte de parcă e gata să-l arunce. Apoi îl recunoaşte şi îi zâmbeşte.

— S-a întors! urlă tipul. Charlie s-a întors! De ce n-ai mers cu noi la băut? Am avut...

Prietenul lui Charlie mă vede stând acolo şi se opreşte din vorbit. Un alt tip vine spre noi încercând să care prea multe băuturi în prea puţine mâini.

— Uau, cine e domnişoara? întreabă primul tip.

— Owen, Wes, faceţi cunoştinţă cu Katie, spune Charlie, arătând spre fiecare băiat în timp ce face prezentările, astfel încât să-i pot deosebi.

Wes îmi sărută mâna cu buze umede, pline de bere.

— Katie, eşti o magiciană. Învaţă-ne trucurile tale, zice el, făcând o plecăciune adâncă.

Mă uit la Charlie, apoi din nou la Wes.

— Ce vrei să spui?

— Vrea să spună că l-ai făcut pe tipul ăsta să vină la o petrecere şi să schiţeze un zâmbet. Băiatul nostru n-a mai arătat de mult atât de bine, spune Owen, cuprinzându-l pe Charlie cu braţul pe după umăr.

Sporovăim şi râdem cu toţii ca nişte vechi amici şi nu pare câtuşi de puţin penibil. Însă nou-descoperitul meu confort social zboară atunci când Zoe vine spre noi. Desigur, imediat se agaţă cu totul de Charlie.

— Mi-e aşaaaaaaa de sete! uguieşte ea, privindu-l fix şi fluturând din genele ei false.

Chiar nu înţeleg cum de nu-şi ia zborul pur şi simplu.

— Îmi aduci ceva de băut?

Charlie se extrage din strânsoarea ei şi vine mai aproape de mine.

— Nu pot chiar acum; trebuie să-i fac lui Katie turul petrecerii.

Zoe se plantează în faţa noastră, astfel încât să nu ne putem mişca.

— Katie, zice ea, privindu-mă cu suspiciune. Cum de nu ne-am mai văzut niciodată până acum?

— Eu... încep să spun, însă Charlie intervine înainte chiar să apuc să formulez un soi de minciună.

— Ea e în programul de protecţie a martorilor, spune el cu un şarm degajat. Dacă ţi-ar spune asta, ar fi nevoită să te ucidă.

Zoe îi aruncă un hohot de râs fals, dar încă mă examinează.

— Dacă mă gândesc mai bine, tu chiar îmi pari cunoscută, îmi zice ea. Ne-am mai întâlnit undeva?

Scutur din cap.

— Nu cred.

Ea se dă la o parte, cu buzele strânse.

— O să-mi amintesc, nu-ţi face griji, îmi spune.

Zoe se uită urât la noi în timp ce Charlie îmi întinde mâna. O iau. Sper că nu simte cât de tremurătoare m-a lăsat întâlnirea cu Zoe.

— Eşti gata? mă întreabă el.

Îl urmez, lăsând-o pe Zoe singură şi furioasă. Îi arunc o privire peste umăr în timp ce ne îndreptăm spre scara grandioasă, iar ea încă îmi aruncă căutături crunte în timp ce îmi urează să ard spontan. Sunt convinsă că probabil ar fi încântată să ştie că în cazul meu chiar este o posibilitate reală.

10

— Şi asta, spune Charlie, aprinzând luminile într-o altă cameră, plină din podea până în tavan cu cărţi cartonate care par antice, este biblioteca.

— Ooooooo!

Mă zgâiesc în jurul meu cu o nedisimulată invidie. Fără exagerare, aici aş locui dacă ar fi casa mea.

Charlie râde.

— Pun pariu că Zoe n-a pus niciodată piciorul aici, mai ales nu pentru a citi.

Faptul că ştie mult prea bine ce lucruri îi plac şi îi displac ei, ca să nu mai menţionez de planul parterului casei ei, mă tulbură. Stomacul mi se strânge de îngrijorare şi teamă. Mă întreb ce fel de relaţie au avut sau au Charlie cu Zoe şi cum ar putea să placă vreodată o fată ca ea, când se pare că mă place şi pe mine. Zoe şi cu mine n-am putea fi mai diferite de-atât, în toate felurile cu putinţă.

Înghit cu putere pentru a-mi stăpâni emoţiile şi mă întorc spre Charlie.

— Pari să o cunoşti foarte bine pe Zoe, spun, încercând să sune nonşalant, dar fără să mă simt cu adevărat aşa. Şi, din câte mi-am dat seama în camera de zi, pare să aibă impresia că are vreun drept asupra ta. Aşadar, care-i treaba cu voi doi?

Charlie ridică mâinile în sus de parcă ar încerca să întoarcă întrebarea înapoi la mine.

— Stai un pic, de unde ţi-a venit asta?

Ridic din umeri.

— Zic doar că tu îmi oferi turul casei de parcă ai locui aici. Ea se uită la mine de parcă ar vrea să-mi smulgă capul fiindcă sunt cu tine. Vreau numai să mă asigur că nu m-am băgat în ceva ce nu trebuie.

Charlie îmi ia mâinile între palmele lui şi mă priveşte drept în ochi.

— Nu te-ai băgat în nimic, îţi promit.

Îl privesc şi eu cu ochii mari, avidă după mai multe explicaţii. Aici e mai mult decât nimic. În mod hotărât este ceva, sau cel puţin a fost, la un moment dat. Ridic dintr-o sprânceană ca o întrebare nerostită.

— Bine, obişnuiam să ne cuplăm din când în când, recunoaşte el în cele din urmă. Pe vremea când eram Domnul Mare înotător. Însă nu e ceva de care să fiu mândru sau să vreau să repet sau ceva de genul ăsta.

Dau aprobator din cap. Îi apreciez sinceritatea, cu toate că n-aş fi vrut să ştiu că buzele lui le-au atins pe ale ei. Îmi va fi greu să-mi scot din minte acea imagine. Gândul cu ei doi mă face să tremur.

— Ţi-e frig? mă întreabă el, observându-mi starea. Poţi să te îmbraci cu hanoracul meu, dacă vrei.

— Nu, mi-e bine, îi răspund.

— Şi cum rămâne cu noi doi? Ne-am împăcat acum? mă întreabă.

Mă gândesc preţ de o secundă.

— Mda. Ne-am împăcat.

Charlie stinge luminile şi mă conduce înapoi pe coridorul lung.

— Eşti gata pentru un joc de ping-pong cu bere?

— N-am jucat niciodată, recunosc eu. Dar, sigur. Cu toate că detest berea.

Şi, uite-aşa, tensiunea legată de Zoe se risipeşte.

— Îţi voi arăta eu cum, spune el. De fapt, dacă vrei, chiar voi bea berea pe care ar trebui s-o bei tu.

— Sună grozav, îi spun.

Ne întoarcem în cameră şi urmărim jocul care este deja în desfăşurare. Din câte îmi pot da seama, ping-pongul cu bere constă în a arunca o minge mică şi albă în paharele roşii aşezate în triunghi la ambele capete ale mesei şi apoi în a da de duşcă berea din ele până ce se termină toată.

Nu-mi fac deloc speranţe că mă voi pricepe la asta, dar dacă Charlie e dispus să bea băuturile, sunt mai mult decât fericită să încerc. Jucătorii aruncă mingea şi beau. Beau şi aruncă. În cele din urmă, jocul se sfârşeşte şi Charlie şi cu mine luptăm contra învingătorilor.

El apucă mingea şi imită mişcarea de aruncare pentru mine.

— Uşor şi sub forma unui arc, îmi spune. E un joc de fineţe, nu unul de forţă brută. Dă-i drumul! Te descurci.

Îmi întinde mingea. Arunc. O străfulgerare de alb se învârteşte în aer, apoi aterizează în pahar cu un pleoscăit hotărât. Mă uit, surprinsă, la Charlie. El bate palma cu mine. Tipul de pe partea cealaltă a mesei bea, apoi aruncă o dată. Ratează.

— Dă-i drumul iar! mă îndeamnă Charlie.

A doua minge a mea nimereşte. Apoi a treia, a patra, a cincea şi aşa mai departe. Nu pot să ratez. Cealaltă echipă de-abia scufundă câte o minge în paharele noastre. E clar, ei se vor îmbăta criţă, iar Charlie va rămâne, practic, treaz.

— E o şmecheră! E o bestie! De unde vine?!

Charlie strigă de bucurie în timp ce rezolv ultima aruncare.

Nu mă pot abţine să nu rânjesc. După ani de zile în care am fost un eşec în toate sporturile pe care le-am încercat – vorbeam serios când am spus că tata a fost un profesor de sport îngrozitor –, în cele din urmă mi-am găsit unul la care să fiu bună. Ping-pong cu bere. Mare păcat că nu pot să-i povestesc tatei despre nou-descoperita mea abilitate atletică. Cred că i-ar plăcea faptul că în sfârşit am ajuns să joc un sport de echipă după toţi aceşti ani şi mi-am câştigat nici mai mult, nici mai puţin decât statutul de jucătoare de top.

Morgan, care a urmărit de pe tuşă ascensiunea mea rapidă în sala faimei, ne provoacă la următorul joc.

— O să vezi tu! mă ameninţă Morgan din capătul opus al mesei. Am şi eu o armă secretă în echipa mea. Poate că n-o fi ştiind el cum să dea cep unui butoi cu bere, dar categoric ştie cum să scufunde o minge de ping-pong.

Îl plesneşte pe Garver peste spate, încercând să-l facă entuziasmat. Garver aruncă mingea în sus şi o scufundă de la prima încercare. Se întoarce şi o cuprinde pe Morgan în braţe, sărind în sus şi în jos şi îmbrăţişând-o. Ea nu prea îi întoarce entuziasmul. Îi desprinde braţele din jurul gâtului ei şi, în schimb, îi trage un pumn.

— Te-am ars! strigă Garver peste masă, spre mine. Bea, Katie!

— Mă ocup eu, spune Charlie în timp ce se întinde şi ia paharul. Sunt un om de cuvânt.

Ţintesc din nou şi, ca o profesionistă experimentată ce sunt acum, fac mingea să aterizeze unde trebuie. Câştig întruna. N-aş putea rata nici dacă aş încerca. Garver dă de duşcă.

La următoarea lovitură are ghinion. Mingea sare de pe marginea paharului, alunecă la pământ şi se rostogoleşte sub canapea. Garver îngenunchează şi porneşte să o scoată.

— Amice! se plânge Morgan la crăpătura dintre fesele lui, care, practic, îi ies din pantaloni, în timp ce el bâjbâie pe sub canapea. Mi-ai promis că eşti bun la jocul ăsta!

— Sunt bun, replică el, reapărând şi dându-mi mingea.

Îşi trage pantalonii la loc. Crăpătura dispare.

— Doar că nu la fel de bun cum e Katie.

E din nou rândul meu. Lovesc paharele iar şi iar. Ei ratează mai multe mingi decât scufundă. Mi-ar părea rău pentru adversarii noştri, numai că mă distrez prea tare. Cred că îmi plac petrecerile. Nu, stai, sunt sigură de asta.

Curând, victoria este a noastră. Din nou. Garver dă mâna cu Charlie, îmi face semnul păcii, ia o ultimă gură de bere şi îşi şterge spuma care i-a rămas pe buze. Berea i-a dat, se pare, mai mult curaj, deoarece se întoarce spre Morgan şi îi zâmbeşte.

— Vrei să dansezi?

Morgan se încruntă şi îi aruncă o privire ucigătoare.

— Garver, ce naiba te face să crezi că aş vrea vreodată să dansez cu tine?

Îi arunc o privire. Ea dă ochii peste cap. Fii drăguţă! îi spun pe muteşte.

— Bine, zice ea oftând. Hai să terminăm odată cu asta!

Chipul lui Garver se luminează şi o ia pe Morgan de mână. Îşi croiesc drum prin mulţime şi se alătură grămezii de puşti care ţopăie prin cameră. Mă întreb dacă Morgan se gândeşte la ce mă gândesc şi eu acum: Amândouă am ratat o mulţime de distracţii nemergând la petreceri în toţi aceşti ani.

În vreme ce sunt ocupată să privesc cum Morgan de-abia se mişcă şi Garver sare pe-acolo stângaci, brusc am senzaţia că oamenii mă privesc pe mine. O zăresc pe Zoe într-un colţ, şuşotind cu alte câteva fete pe care le recunosc de la şcoala primară. Trec printr-un moment neplăcut, încercând să mă scutur de senzaţia că m-au descoperit. Dar, totuşi, poate că doar se întreabă cine sunt şi de unde vin; poate că unele din ele, cum ar fi Zoe, au senzaţia că Charlie ar fi proprietatea lor şi nu le place că el e cu cineva din afara cercului lor, sau poate că doar îmi imaginez lucrurile astea. E greu de spus.

— Mi se pare mie sau toată lumea se uită la noi? îl întreb în cele din urmă, dând din cap în direcţia lui Zoe şi a cetei sale cât de discret pot.

— Nu se uită la noi, răspunde el. Se uită la tine.

Acum şi el se uită la mine.

Poftim, din nou acea căldură intensă îmi înroşeşte obrajii.

— Aşa mi-am imaginat toate dansurile din gimnaziu la care n-am participat niciodată, îi spun, şi e probabil destul de pe aproape: Zoe plănuieşte răzbunarea în vreme ce eu stau de vorbă cu cel mai chipeş tip din clasă, şi face ceva odios când mă duc să dansez cu el, ca în acea scenă din Carrie[12], atunci când la balul de absolvire este stropită peste tot cu sânge de porc.

— Mă rog, nu e chiar la fel, replică Charlie, râzând uşor. Nu pare îngrijorat câtuşi de puţin de acele fete, aşa că încerc să nu fiu nici eu.

— La dansul din gimnaziu, toate fetele ar fi într-o parte a încăperii, iar băieţii în cealaltă, şi nimeni nu s-ar atinge.

Sorb leneş din băutura mea roz şi îl privesc ţintă pe Charlie peste marginea paharului.

— O, sunt sigură că ai dansat cu o mulţime de fete în gimnaziu. Cum ar fi Zoe şi prietenele ei de acolo.

— Mă rog, poate. Cu toate că nu i-aş spune chiar dansat, îmi spune el. A fost mai mult un legănat al şoldurilor tipic celor din gimnaziu.

— Îhh! exclam eu.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la proastele alea de fete-zombi legănându-şi şoldurile cu Charlie.

— Sunt convinsă că nu vreau să ştiu cum arăta asta.

— De fapt, cred că e ceva ce nu se poate să ratezi, zice, luându-mi băutura din mână şi punând-o pe masa cea mai apropiată. Hai să completăm unele dintre acele lipsuri din educaţia ta la domiciliu!

Charlie mă conduce pe ringul de dans şi mă învârte în jur. Apoi mă aduce atât de aproape, încât nu mai este prea mult spaţiu între noi. Uit complet de orice potenţială vărsare de sânge de porc pe mine pe care ar putea Zoe s-o pună la cale.

Îmi pun mâinile pe umerii lui Charlie. El pune o mână pe ceafa mea şi începe să-şi legene şoldurile dintr-o parte în alta ca un pendul. Îi urmez mişcările. Izbucnim amândoi în râs.

— Asta e ceea ce ai ratat! strigă bucuros Charlie.

— Asta-i îngrozitor! îi spun, cu toate că nu este, nu chiar.

Dansul în sine s-ar putea să nu fie atât de grozav. Însă să fiu atât de aproape de Charlie Reed categoric este.

— Această mişcare chiar a funcţionat pentru mine! protestează el. Nu-ţi place?

— Speram la mai multe rotiri, îi spun.

Hei, iată-mă flirtând. Chiar funcţionează! Miracolele există.

Charlie mă învârte lent. Fac o piruetă completă de 360 de grade fără să cad. E posibil chiar să arăt graţioasă. Mă trage înapoi şi mă ţine aproape.

Inima mea bate nebuneşte în piept. O simt pe a lui bătând în ritm cu a mea drept răspuns. Dansăm lent într-o mare de oameni care sar în sus şi în jos şi nici măcar nu-mi pasă că arătăm caraghios fiindcă suntem atât de demodaţi. Niciodată în viaţa mea nu am mai simţit o conexiune atât de perfectă cu cineva sau ceva, în afară, poate, de muzica mea. Zoe şi prietenele ei încetează să mai existe în mintea mea.

Charlie se uită la mine, apoi în jos la buzele mele. ODoamnedumnezeule, are de gând să mă sărute! Se apleacă. Inspir. Închid ochii. Aştept.

Şi... Garver îşi aruncă braţele în jurul gâturilor noastre. Momentul s-a pierdut. Deschid ochii iar.

— ASTA ESTE CEA MAI BUNĂ SEARĂ DIN VIAŢA MEA! strigă bucuros Garver, arătând spre Morgan.

---

12 ? Roman horror scris de Stephen King, ecranizat de trei ori, în 1976, în 2002 (film de televiziune) şi în 2013

Ea e transpirată, respiraţia îi miroase a bere şi e în mod categoric fericită.

— TOCMAI M-A SĂRUTAT!

O privesc uluită pe cea mai bună prietenă a mea. Ea scutură din cap într-un nu accentuat. Dar face acel lucru pe care îl face mereu când minte, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Aşadar, poate că da?

— Dacă mai spui asta vreodată, te omor! zbiară ea.

Garver rânjeşte şi fuge înapoi la ea.

Morgan încă îi aruncă căutături crunte şi preţ de o secundă îmi fac griji că ea chiar o să-l pocnească. Dar atunci el începe din nou să danseze stângaci în jurul ei, iar ea începe să râdă în hohote. Îi urmăreşte bufoneriile preţ de un refren sau două, însă după un timp e ca şi cum nu s-ar mai putea abţine. Începe să danseze împreună cu el. Garver arată ca şi când ar fi în al nouălea cer.

Mă întorc spre Charlie. El se apleacă din nou spre mine. Iată că vine acel sărut! Cel pe care l-am aşteptat toată viaţa mea. În sfârşit. Vreau să-mi amintesc până la ultimul detaliu acest moment, pentru totdeauna.

Doar că în ultima secundă aud glasul lui Zoe în urechea mea, în loc să simt buzele lui Charlie peste ale mele.

— Cred că în cele din urmă mi-am dat seama de unde te ştiu, îmi zice, aruncându-mi un zâmbet atotştiutor. Nu ai fost, din întâmplare, eleva domnişoarei Eslinger în clasa întâi, nu-i aşa?

Adevărul este că da. Am fost amândouă în acea clasă. Probabil ştie că sunt eu, Fata-Vampir. Totuşi, refuz s-o las să mă facă să recunosc. Îi voi spune lui Charlie despre XP-ul meu când voi fi pregătită, nu pentru că Zoe Afurisita Carmichael mă intimidează s-o fac.

Scutur din cap şi nu spun nimic. Nu pot. Sunt îngrijorată că vocea mea ar putea să trădeze cât de tare am luat-o razna pe dinăuntru.

— Hm, face ea, privindu-mă cu şi mai multă atenţie. Asta-i nostim. Deoarece semeni exact cu biata fată din acea clasă pe care obişnuiam s-o strigăm Fata-Vampir. Ea s-a îmbolnăvit şi nu s-a mai întors la şcoală. I-am uitat numele.

Înainte să mă pot gândi la o ieşire din situaţia asta, Charlie îşi dă ochii peste cap spre Zoe şi apoi se întoarce spre mine şi spune râzând:

— Aşadar, de asta nu-ţi mau luai ochii de la gâtul meu pe ringul de dans. Şi eu cătrre am crezut că era din cauză că eşti moartă după mine.

— Ce pot să spun? Eşti irezistibil, mai ales pentru noi, vampirii.

Chiar şi în starea mea de semipanică, nu mă pot abţine să nu remarc că gâtul lui chiar arată grozav. Şi miroase bine, gândesc.

Zoe deschide gura să mai spună ceva. Însă atunci ochii mei înregistrează braţul lui Charlie petrecut după umerii mei şi mâna mea vârâtă în buzunarul lui de la spate. O şterge fără să mai spună un cuvânt. Practic, văd aburi ieşindu-i din urechi.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Charlie.

Ridic din umeri.

— Fosta ta iubită e ciudată.

— N-a fost niciodată iubita mea! protestează el înainte să-mi observe rânjetul. O! Mă tachinezi, aşa-i?

Chicotesc.

— Poate un pic.

Dă să se aplece din nou spre mine. Îmi ţin din nou respiraţia. Închid din nou ochii. Aştept din nou. Tot niciun sărut.

De data asta, buzele lui aterizează lângă urechea mea.

— Vrei să mergem undeva? mă întreabă în şoaptă.

Deschid ochii, îi zâmbesc şi încuviinţez. Ca şi când ar exista un alt răspuns în afară de da. Aş merge şi pe lună cu Charlie Reed. Chiar acum, dacă mi-ar cere-o. Plecăm de la petrecere pentru a ne face propria noastră petrecere privată.

11

Avantajul unui orăşel este că poţi să ajungi destul de repede oriunde vrei să mergi, chiar dacă eşti pe jos: la gară, la magazinul de îngheţată unde lucrează Garver şi Morgan, la şcoală (dacă frecventezi una în afara dormitorului tău, adică) şi, în acest caz, la debarcader. Trebuie să-i recunosc meritele lui Charlie – este în mod categoric cel mai romantic loc din tot oraşul Purdue.

Luna scânteiază pe luciul apei în timp ce ne plimbăm de-a lungul docului, mână în mână. Ambarcaţiunile se leagănă în vânt. Pânzele zăngănesc, lovindu-se de catarg. Stelele scapără pe cer.

Charlie arată spre una dintre bărci. Are arborat un drapel albastru cu emblematicul CAL[13] scris pe el cu litere aurii.

— Iată un fapt amuzant: trebuia să merg la Berkley cu o bursă pentru înot, îmi spune.

Iată ocazia pe care o aşteptam. Acum pot să spun şi eu, Iată un fapt amuzant: de fapt, eu sunt acea biată fată despre care vorbea Zoe adineauri...

Însă apoi mă uit în ochii lui şi văd că el e deja indispus, aşa că n-are rost să mai contribui şi eu la asta. În schimb, spun:

— Trebuia? Adică nu te mai duci?

— Nup, răspunde el. A trebuit să mă operez şi ei n-au ştiut dacă voi mai putea să înot vreodată. Şi, fără bursă, îmi iau adio de la Berkley.

Privesc lung la reflexia mea care vălureşte pe apă şi îmi amintesc replica lui Dragă Gabby despre sendvişul cu rahat pe care îl are fiecare. Se dovedeşte a fi adevărat. Chiar şi Charlie Reed, tipul care pare cel mai perfect individ din lume, se pare că are unul.

— N-ai putea să faci rost de un împrumut, ceva? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Teoretic, cred că da, însă afacerea tatei a cam scârţâit în ultima vreme şi nu vreau să-l pun sub atâta presiune. În plus, înotul a fost, gen, întreaga mea viaţă. Încă încerc să-mi dau seama cine sunt fără el. Aşa că mi se pare cam egoist să risipesc banii părinţilor când nici măcar nu ştiu în ce vreau să mă specializez.

— Uau! Îmi pare tare rău să aud asta!

Este trist că Charlie şi-a pierdut bursa, dar chiar şi mai trist că pare să creadă că nu merită să facă o facultate fără înot.

— Cum s-a întâmplat? Vreau să spun, te-ai rănit?

Continuăm să mergem şi el nu-mi răspunde timp de un minut bun. Încep să cred că nu m-a auzit, dar atunci, în ele din urmă, zice:

— Un afurisit de accident. Am căzut pe nişte scări şi...

Se opreşte din mers în timp ce lasă fraza în aer. Apoi se întoarce spre mine, trage adânc aer în piept şi începe:

— În realitate, nu este câtuşi de puţin adevărat. Asta este doar ceea ce le spun tuturor. Eram beat acasă la Owen şi el a pus pariu cu mine că n-aş putea să sar de pe acoperiş în piscină şi eu m-am lovit de marginea ei şi sunt un idiot.

— Uau! este tot ce pot să spun la început.

---

13 ? University of California

Versiunea lui Charlie care ar face ceva atât de nesăbuit nu se potriveşte cu cea pe care mi-am imaginat-o în toţi aceşti ani sau cu cea pe care ajung să o cunosc acum.

— Aşadar, eşti un mare idiot, este ceea ce îmi iese din gură apoi, deoarece, aparent, nu vreau să fiu sărutată de tipul la care am visat ani la rând.

Totuşi, o spun cu bunăvoinţă, cu toate că dau din cap dezaprobator la adresa noastră, a amândurora – la a lui pentru că este un idiot, şi la a mea, de asemenea, pentru că sunt o idioată. El râde, aşa că bănuiesc că nu mi-am distrus de tot şansele.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus adevărul, îi zic.

— Îţi mulţumesc pentru că mă faci idiot, spune, zâmbindu-mi. Ştii care este partea cea mai proastă? Nici măcar n-am vrut să beau în seara aia. A fost o tâmpenie – nu vreau să fiu tipul acela, ştii?

— Atunci, nu fi, îi spun.

Ştiu după felul în care se poartă că în mod firesc nu lasă oamenii să vadă acea latură a lui – partea vulnerabilă în care el nu este regele petrecerii, regele şcolii, regele piscinei. Probabil că este mai uşor cu mine, o persoană care nu face parte din anturajul lui. Totuşi, sunt flatată pentru că îmi încredinţează „chestiile” lui.

Ceea ce mă face să mă gândesc: Ar trebui, probabil, să-i împărtăşesc şi eu lui chestia mea. Şi el tocmai mi-a oferit o altă ocazie perfectă. Dar chiar atunci Charlie rupe tăcerea înainte să am şansa s-o fac.

— Îmi place aici. Mai ales când nu e nimeni prin preajmă. Noaptea e cel mai bine, îmi spune.

Mă decid să-i ofer altceva decât diagnosticul meu. E tot ceva personal şi drag inimii mele, dar nu chiar într-atât încât să schimbe viaţa aşa cum o va face boala mea.

— Îmi amintesc că mama mă aducea aici când eram mică.

— O, pe bune?

Charlie pare interesat la modul politicos. Probabil că încă nu este pregătit pentru ceea ce urmează să-i spun.

— Da, am o amintire vie cu ea în care mă lasă să stau în poala ei şi-mi arată unde să pun degetele pe corzile chitarei.

Inspir în timp ce imaginea mă copleşeşte cu toată forţa. Cum e posibil să-mi fie atât de dor de un om care nu mai e de mult şi pe care l-am avut alături atât de puţin timp, ca să începem cu începutul? Ating cadranul ceasului de mână pe care îl port, cel care a fost al mamei mele. Întotdeauna mă face să mă simt mai aproape de ea. Îmi imaginez că acum ea e undeva acolo sus, printre stele, la ani-lumină distanţă, veghind asupra mea şi protejându-mă.

— De fapt, ăsta a fost al ei, adaug. Mi-am petrecut multe zile privind lung acest ceas la mâna ei, sperând că într-o bună zi aş putea cânta ca ea. A murit când aveam şase ani. Un accident de maşină.

Charlie rămâne tăcut. Sper că nu l-am speriat de moarte, că el nu crede că sunt prea distrusă pentru a se ataşa de mine. Deoarece el nici măcar nu ştie încă despre distrugerea pe care mi-o poate produce soarele. Cred că sunt centrul distrugerilor.

— Uau! Eu... îmi pare rău, spune el într-un sfârşit. Iată-mă vorbind despre o rănire care a fost în totalitate din vina mea. Sunt un mare idiot!

Scutur din cap şi îi zâmbesc.

— Deloc. Este în regulă. Îţi jur. Este plăcut să creezi o nouă amintire aici.

— Hei! zice el, luându-mă de mână. Lasă-mă să mă revanşez faţă de tine!

Îl urmez pe doc până ce ne oprim în faţa unui iaht superb, strălucitor. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată, cu excepţia, poate, a vreunei emisiuni, gen într-un episod cu vacanţa familiei Kardashian. El se suie la bord şi îmi întinde mâna. Mă alătur lui la bord.

— Ăsta e al tău? îl întreb, cu ochii mari cât luna plină.

Nu pricep. Credeam că a spus că afacerea tatălui său scârţâie. Acest iaht trebuie să-i fi costat milioane.

— Nu-i al meu, îmi răspunde, lămurind cel puţin măcar acea parte. Dar dau o mână de ajutor la întreţinerea sa în timpul verii. E slujba mea. Aşa că acum ştii ce mă ţine ocupat în timpul zilei. E rândul tău.

Aleg gluma inofensivă, care nici măcar nu e o glumă, la urma urmelor.

— N-ai ghicit până acum? De fapt, eu sunt acea mică fată-vampir despre care vorbea Zoe mai devreme.

Mă întreb dacă n-ar trebui să clarific că de fapt nu glumesc. Să dau totul pe faţă. Înainte să fie prea târziu şi să fiu prea implicată şi rostirea acelei veşti să aibă potenţialul de a-mi frânge inima.

— Am simţit eu ceva, zice Charlie.

Sunt destul de convinsă că el n-are habar că sunt serioasă ca un atac de cord şi că în ultima clipă m-am decis să nu îl lămuresc, cel puţin nu încă. Poate mâine. Nu în seara asta.

— Dar, la naiba! Am să-mi încerc oricum norocul cu tine.

Mă duce într-un tur al ambarcaţiunii, arătându-mi diferite părţi în timp ce înaintăm.

— Această ambarcaţiune este o Jespersen. Vela mare e din kevlar. Puntea este din lemn de tec birman cu inserţii de bambus.

Ating fiecare dintre componente în timp ce el îmi povesteşte despre ele. Miros a bogăţie şi a clasă.

— Nimic din toate astea nu înseamnă nimic pentru mine, însă este atât de drăguţ! exclam. Cum de ştii atâtea despre ambarcaţiuni?

Charlie mă cuprinde cu un braţ pe după umeri şi eu mă lipesc de el.

— Mai ţii minte acea bursă?

Dau afirmativ din cap. Lumina stelelor şi a lunii face să arate ca şi când el ar avea o aură. Ca şi cum ar fi îngerul meu personal.

— Ei bine, au oarecum legătură, îmi explică. Tipul care este proprietarul acestei bărci – domnul Jones – este absolvent al Universităţii din California. A înotat acolo, aşa cum ar fi trebuit s-o fac. Odată ce a aflat despre bursa mea, m-a luat cumva sub aripa lui şi m-a învăţat tot ce trebuie să ştiu.

— Asta e drăguţ, murmur eu. Să ai pe cineva care să creadă în tine atât de mult. Mai ales când este cineva din afara familiei.

Charlie trage cu lăcomie aer în piept, apoi îl lasă să iasă.

— Da. Dar, de asemenea, este cu atât mai nasol să dezamăgeşti în halul ăsta pe cineva. Cel puţin familia ta e nevoită să te ierte. Am impresia că domnul Jones nu m-a mai privit la fel de când cu accidentul. Totuşi, e o treabă bună că încă are încredere în mine cât să îndeplinesc slujba asta.

— Sunt sigură că el nu crede că eşti o dezamăgire...

Charlie mă întrerupe înainte să-mi pot duce gândul la capăt.

— Nu, în mod categoric crede. Însă e în regulă, pe bune. Dacă nu pot să mai fiu în apă, măcar îmi place să ştiu că voi fi pe apă în mod regulat. Această barcă este singurul loc unde pot să gândesc cu adevărat în ultima vreme.

Îi prind degetul lui Charlie de al meu.

— La ce te gândeşti atunci când eşti aici?

El priveşte lung luna.

— Nu ştiu. Ce am să fac acum că viitorul pe care ar fi trebuit să-l am n-o să se mai întâmple. Unde vreau să merg. Cine vreau să fiu. Ştii tu, chestii lipsite de importanţă.

Râd încetişor.

— Priceput complet. Eu mă gândesc tot timpul la genul ăsta de lucruri.

Se uită la mine surprins.

— Pe bune?

Îi zâmbesc.

— Dap. Mai mult decât îţi poţi imagina.

— Ha! face el, digerând această informaţie. Ştii ce? Într-una din zile va trebui să navigăm în jurul golfului, să privim soarele apunând…

— Sună perfect, îi spun, şi chiar aşa este.

Păcat că e doar o fantezie ce nu se va putea întâmpla niciodată. Deocamdată, totuşi, sunt doar fericită să mă delectez cu improbabilul „într-o zi”.

Privirea lui Charlie se intersectează din nou cu a mea. Ca şi când faptul că îmi petrec timpul cu el pe o barcă superbă, cu cerul nopţii în spatele nostru, cu apa legănându-se blând n-ar fi destul de uluitor, se apleacă şi mă sărută. De-adevăratelea, de data asta.

E magie pură, ca tot ce am sperat vreodată că va fi; nici nu mă pot mişca sau gândi sau respira preţ de o secundă. Dar apoi instinctele mă părăsesc şi simt tot, tot. Terminaţiile nervoase îmi zbârnâie, creierul îmi este în flăcări, inima nu-mi mai poate fi salvată.

Îl cuprind cu braţele după gât. El mă trage şi mai aproape. Sărutul continuă şi continuă.

Şi poate că nu s-ar sfârşi niciodată sau cel puţin nu atât de curând, dar soneria de la ceasul meu ne întrerupe. Răsună ca nişte clopote de biserică. Sărim îndărăt, îndepărtându-ne unul de celălalt.

Apăs butonul de oprire şi scutur din cap. De ce, o, de ce trebuie să am atât de devreme ora de stingere? Nu prea am ieşit din casă; ai crede că tata ar putea să mă lase să am câteva ore în plus când ies cu adevărat.

— Trebuie să mergi acasă? mă întreabă Charlie.

Îmi lipesc fruntea de pieptul lui. Îi aud bătăile inimii, clare şi puternice. Sună ca şi cum ar fi căminul meu.

— Uneori detest acest ceas, îi spun, cu toate că ştiu că nu e ceasul de vină pentru că am un tată superprotector, o mamă care l-a purtat, dar nu mai poate să îl poarte, şi o boală rară, care înseamnă că nu voi putea merge niciodată într-o croazieră în asfinţit cu Charlie.

Ne întoarcem la camioneta lui Charlie ţinându-ne de mâini. El îmi deschide portiera şi, în timp ce îl privesc înconjurând maşina pentru a ajunge la portiera lui, mă decid că Charlie din Viaţa Reală este şi mai bun decât Charlie din Visele cu Ochii Deschişi.

Charlie opreşte camioneta la o stradă distanţă de casa mea.

— Ce faci?

— Ai spus că tatăl tău doarme iepureşte.

— E drăguţ că ţi-ai amintit.

Nu pot să suport ca această seară perfectă să se termine, aşa că în schimb încerc să extind conversaţia.

— Deci când eşti în larg, pe iaht, gândindu-te la toate cele despre care mi-ai povestit, vii vreodată cu vreo opţiune bună pentru anul următor? Acum, că nu te duci la Berkley, vreau să spun?

Charlie încuviinţează, schiţând un zâmbet.

— Ei bine, să începem cu ceea ce este cel mai important, intenţionez să-mi cumpăr o camionetă nouă.

Mă încrunt şi sprâncenele mi se îmbină. Mă aşteptam să aud poate despre o excursie ca voluntar, cursuri la o facultate locală, un stagiu de practică. În schimb, el îmi vine cu o camionetă.

— De ce? Asta e mişto.

Este una dintre acelea vechi – arată de parcă i-ar fi aparţinut cândva unui fermier. O ador.

— O, nu, cea nouă va fi mult mai bună, îmi explică, ochii lui luminându-se la simplul gând. Voi avea o cabină mai extinsă, kituri hidraulice, margini cromate, finisaj mat.

— Sună grozav! îi spun. Şi scumpă.

Nu adaug: Şi tu poţi mai mult decât să-ţi doreşti o camionetă. Ar trebui să ţinteşti mai sus. Ai foarte mult potenţial.

— Cum am mai spus, nu eşti singura care este tare ocupată în timpul zilei, replică cu o ridicare din umeri. Am muncit din greu, aşa că ar trebui să am destui bani pentru ea până la sfârşitul verii. Şi atunci, vreau să spun, nu am niciun plan anume. Poate că voi folosi noua maşină să colind ţara în lung şi-n lat. Toată viaţa am fost în bazinul de înot, aşa că nu am apucat să văd mare lucru.

Încuviinţez. Cunosc senzaţia. N-am fost niciodată dincolo de Purdue.

— Ce faci...

Îl întrerup pe Charlie înainte să ajungă să fie prea precis în întrebarea lui. Nu vreau să fiu nevoită să-l mai mint, nici măcar prin omisiune. Nu după ce a fost atât de sincer cu mine.

— Eu? Nu fac nimic. Vreau să spun, nu mă duc nicăieri.

Ştiu că vorbesc prea repede şi mă cam învârt în jurul cozii. Sper că nu va observa.

— Voi lua cursuri Online pentru facultate, dar, în principiu, voi fi... aici.

Charlie râde.

— Asta sună grozav, dar aveam de gând să te întreb ce faci mâine.

Sunt luată prin surprindere de această explicaţie simplă.

— O! Bine. Sunt ocupată în timpul zilei, dar sunt liberă seara.

— Atunci voi fi chiar aici, îmi spune.

Mă aplec şi îl sărut repede pe obraz. Apoi cobor şi o iau la fugă spre casa mea. Însă ceva mă izbeşte înainte să ajung acolo. Spuneţi-i conştiinţa mea, Greieraşul Jiminy sau îngerul de pe umărul meu. Orice o fi, îmi transmite un mesaj imperios: El merită adevărul.

Aşa că mă răsucesc pe călcâie, mă duc înapoi şi îl găsesc pe Charlie stând în continuare acolo unde l-am lăsat. Inspir adânc.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Şi de data aceasta aproape că o fac. Sincer o fac. Dar apoi îi zăresc chipul, atât de sincer şi de deschis! El se uită la mine ca şi când aş fi o fată absolut normală, aşa cum îmi doresc să fiu. Şi nu mă pot hotărî să rostesc cuvintele.

— N-am avut niciodată o pisică, îi spun în schimb.

Charlie râde.

— Nu mai spune!

12

Evenimentele serii mă poartă într-o stare de visare şi plutire şi inspiraţie. Îmi petrec restul nopţii compunând un cântec nou – „Pietrele iubirii" –, care cred cu sinceritate că este cel mai bun lucru pe care l-am scris vreodată. Este complex, nuanţat şi profund, o estetică pe care mă străduiesc să o obţin mereu, dar pe care nu am reuşit s-o ating

până acum. Sau cel puţin sper c-am făcut-o. Plutesc spre somn cu un zâmbet imens pe chip taman când soarele porneşte să răsară.

Morgan trece pe la mine după cină. Trândăvim în patul meu, când îmi iau chitara şi încep să o acordez. Îi preţuiesc părerile în legătură cu aproape orice, aşa că vreau să aud ce crede despre noul meu cântec.

Cânt din tot sufletul, lăsându-mă pătrunsă de melodie. Dar când îmi ridic privirea să văd dacă şi Morgan simte la fel, observ că nu e atentă. Zâmbeşte spre mobilul ei, cu degetele zburând peste taste.

Mă opresc la jumătatea cântecului şi las chitara jos.

— Cui îi trimiţi mesaje?

Îşi ridică privirea, tresare, apoi aruncă telefonul sub cuvertură.

— Ce? Nimănui. Scuze!

— Mooorgaaan! spun, prelungind silabele într-o încercare de a suna ameninţător.

Ridică din umeri şi mormăie ceva incoerent.

— Poftim?

Şi mai multe mormăieli.

— Nu înţeleg nimic din ce spui. Nu poţi să vorbeşti mai tare?

— GARVER! urlă ea într-un final. AM FĂCUT-O CU GARVER!

Dau să zâmbesc şi nu mă mai pot opri.

— Taci. Din. Gură! mârâie Morgan.

— N-am spus nimic! mă apăr eu, zâmbind şi mai tare.

— Taci!

Izbucnesc în hohote de râs.

— N-am scos un cuvinţel!

Morgan se face roşie ca sfecla şi îşi trage pătura peste cap. De dedesubt, o aud spunând:

— E cam drăgălaş, totuşi, nu-i aşa?

— E foarte drăgălaş, o asigur. Şi dulce. Şi, evident, are gusturi bune, deoarece este îndrăgostit de tine. Mi-a plăcut până şi chili-ul lui.

— Amândouă ştim că ultima parte este o minciună. Chili-ul a fost detestabil, spune Morgan, cu vocea încă înăbuşită.

— Mă rog, dar în rest, tot ce am spus este adevărat.

Oricât de tare mi-ar plăcea faptul că Morgan îi acordă o şansă lui Garver, sunt îngrijorată de cum va reacţiona tata la ideea că am o întâlnire. Mai ales cu un băiat care nu are habar de XP-ul meu. Tata va insista să-l cunoască pronto pe Charlie. Şi când o va face, categoric îl va lua gura pe dinainte. Şi atunci, întâlnirea – ca să nu mai spun de orice relaţie spre care ne-am îndrepta – va fi distrusă. Charlie Reed deja are destule pe cap fără să mă mai adauge şi pe mine şi ciudăţenia mea de boală. Nu mă voi putea descurca cu această situaţie dacă îi pun punct înainte ca măcar să aibă şansa de a începe să funcţioneze.

Un plan prinde contur în capul meu şi am nevoie de ajutorul lui Morgan pentru a-l duce la îndeplinire. Decid că de vreme ce am reuşit cu atâta succes să mă port ca o adolescentă normală aseară – salutare, ping-pong cu bere şi sărutări furate pe un iaht care nu ne aparţine niciunuia din noi, pupăcioşii –, ar trebui să continui şi azi şi să mint despre viitoarele locuri prin care voi umbla.

— Pot să spun că diseară voi fi la tine acasă? o întreb pe Morgan. Mă întâlnesc cu Charlie mai târziu.

Morgan aruncă pătura de pe cap şi se ridică în şezut.

— Îmi ceri să te ajut să-l minţi pe tatăl tău, astfel încât să poţi ieşi cu un tip?

Jur, ea se chinuie să-şi reprime lacrimile, iar Morgan nu plânge niciodată dacă poate să se abţină.

— N-am fost niciodată mai mândră!

— Ştii ce e ciudat? o întreb, zâmbindu-i. Şi eu sunt un pic mândră de mine.

— Du-te! Du-te s-o faci chiar acum, mă îmboldeşte ea, împingându-mă jos din pat cu piciorul. Înainte să-ţi pierzi aplombul.

Inspir adânc şi mă îndrept spre parter. Îl găsesc pe tata pe canapeaua din birou, sortând portofoliile cu fotografii. Mă simt penibil şi ciudat, de parcă el ar putea să vadă direct în creierul meu şi deja mi-ar cunoaşte planul.

— La ce munceşti? îl întreb.

Este o introducere decentă.

— Corectez lucrări, îmi răspunde în timp ce ridică o fotografie cu o pasăre în zbor către lumină.

Mie mi se pare tare drăguţă. I-aş da un zece.

— Dar deteşti să acorzi o valoare numerică unei fotografii, îi spun, repetând ce mi-a spus el de o mie de ori, croindu-mi lent drumul în minciună.

— E un demers imposibil! îmi spune, lăsând jos fotografia şi zâmbind. Cum a fost la petrecerea de aseară?

— Bine. Grozav! încep, apoi mă răzgândesc.

Mai bine să creadă că nu m-am distrat cine ştie ce. Asta nu va face decât să conducă la şi mai multe întrebări, ceea va avea ca rezultat şi mai multe minciuni.

— Ştii ce, a fost tare plictisitor. A fost OK. Nimic special.

Tata îmi aruncă o privire amuzată. Încerc să nu citesc nimic din ea.

— Ai cunoscut oameni amuzanţi? mă întreabă.

— Ce... nu. Adică, da. Toată lumea era deosebită, mă bâlbâi eu. Însă nimeni nu a fost, gen, foarte special. Toată lumea a fost la fel. Ceea ce bănuiesc că nu îi face speciali, teoretic vorbind – a fost amuzant.

Tata ridică o sprânceană, dar nu pare atât de suspicios. Arborez un zâmbet uriaş pe chip şi mă grăbesc să-l întreb înainte ca emoţiile să pună stăpânire pe mine.

— În orice caz, te deranjează dacă mă duc la Morgan în seara asta?

Se uită din nou la lucrare şi răspunde nonşalant:

— Nu, fireşte. Nicio problemă.

Îmi înşfac geanta şi mă îndrept spre scări înainte să o dau în bară.

— Grozav! Mă duc să-i spun lui Morgan. Nu era sigură că ai să spui da, dar eu ştiam că vei spune. O iubeşti pe Morgan. Cu toţii o iubim pe Morgan! Bine, atunci. Te iubesc!

— Eu te iubesc mai mult! strigă tata după mine.

În mod normal, aici aş adăuga Nu e posibil, aşa cum facem mereu. În loc de asta, mă întorc şi intru înapoi în birou.

— Te-am minţit.

El încuviinţează.

— Băteai câmpii, aşa că am cam ştiut.

Mă aşez lângă el pe canapea.

— Mă duc să mă întâlnesc cu un băiat pe nume Charlie Reed, pe care nu l-ai văzut niciodată, dar care este tare dulce şi ştiu că ţi-ar plăcea de el, iar mie îmi place de el, tare, tare mult. Extrem de mult.

Tata strânge din dinţi. Nu-mi dau seama dacă este supărat sau doar îngrijorat. Probabil amândouă.

— Eşti supărat? îl întreb încetişor.

— Nu sunt fericit că m-ai minţit, îmi răspunde.

Simt un gol în stomac. Detest să-l dezamăgesc pe tata, care, practic, a renunţat la toată viaţa lui pentru mine.

— Ştii că mie poţi să-mi spui orice, adaugă.

— Ştiu, îi spun, lăsând capul în jos. Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc că-mi spui acum, totuşi, zice el, relaxându-se puţin. Aşa că dă-mi voie să te întreb altceva. Ai încredere în el?

Dau afirmativ din cap. Am completă încredere în Charlie. Ştiu că pot, după felul în care şi-a amintit că tata doarme iepureşte şi s-a oprit cu o stradă înainte de casa mea când m-a condus acasă. După felul în care m-a condus la petrecere aseară şi nu m-a dat deoparte când şi-a dat seama că nu mă simţeam în largul meu pentru că nu cunoşteam pe nimeni. După felul în care s-a asigurat că nu trebuia să beau berea în niciunul dintre jocurile pe care le-am jucat, şi după felul în care s-a uitat la mine înainte – şi după – ce m-a sărutat.

— Sută la sută da.

O pauză lungă. Apoi:

— Îl voi urî?

Scutur din cap.

— Nu, chiar n-o să ai de ce.

— Şi el ştie despre...

Scutur din nou din cap. Tata deschide gura să obiecteze, aşa că încep să vorbesc înainte ca el să poată să spună ceva.

— Nu i-am spus încă. Dar promit că îi voi spune!

— Nu mă simt confortabil cu faptul că el nu ştie.

Vocea tatei e mai fermă ca înainte.

Mi se pune un nod în gât. N-o să-mi pară rău pentru mine, nu în seara asta, nu când totul merge atât de bine.

— Îi voi spune, tată. Îţi promit! Doar că am nevoie de ceva mai mult timp. Să fiu ceva mai mult decât o boală.

— O, Katie! spune tata, arătând ca şi cum i-ar veni şi lui să plângă.

Ştiu că vrea să mă salveze – de boală, de o potenţială durere sufletească în caz că Charlie se va îndepărta după ce îi voi fi dezvăluit secretul meu, de propria mea mortalitate –, şi de asemenea mai ştiu, şi el ştie, că e neputincios în faţa tuturor acestor lucruri. Vrea să-şi ajute fetiţa şi nu poate. Îmi imaginez că nu ar putea să fie nimic mai rău decât asta pentru un tată.

Ridic din umeri, cu lacrimi în ochi. Tata are maxilarul încleştat. Ne privim lung unul pe celălalt.

— Ştii că eşti mai mult decât atât, îmi spune.

— Nu o ştiu prea mulţi, îi spun în şoaptă, încercând să nu mă simt înverşunată.

E suficient că eu ştiu.

Oftează şi clatină din cap.

— Ştii că va trebui să-l cunosc.

— Îl vei cunoaşte, îţi promit. Dar peste câteva zile. Ca o fată normală, da?

Aştept. Mă rog în linişte să fie de acord. În cele din urmă, încuviinţează. Îl cuprind cu braţele pe după gât.

Chiar atunci coboară Morgan. Îi aruncă tatei un zâmbet nonşalant şi îi zice:

— Bună seara, domnule P., este în regulă dacă eu şi Katie ne petrecem toată noaptea împreună?

Ea e sută la sută convingătoare. E clar că trebuie să iau lecţii de minţit de la ea.

— Am recunoscut totul, îi spun.

— Vorbeşti serios?

Se uită la ceasul ei de mână.

— N-ai mai putut să rezişti zece minute?

Ridic din umeri.

— Ce pot să zic? Sunt un copil prea bun. Sunt neiniţiată în genul ăsta de lucruri.

— Eşti fără speranţă, Katie, răspunde ea, clătinând din cap. Distracţie plăcută în seara asta! Eu trebuie să mă duc la muncă acum.

13

— Aşadar, încotro? mă întreabă Charlie câteva ore mai târziu, când sar în camioneta lui.

Acum văd de ce strânge bani pentru una nouă. Kilometrajul din bord afişează mai mult de 241.000 de kilometri parcurşi, tapiţeria scaunelor este practic ruptă din cauza uzurii, iar motorul scoate uşor şi regulat nişte sunete de parcă ar exploda, ceea ce cu siguranţă nu ar trebui să se întâmple.

— Hai să mergem în oraş! îi sugerez eu.

Morgan şi cu mine ne-am gândit la un plan grozav înainte să plece. Cred că lui Charlie o să-i placă.

Charlie rânjeşte.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine.

El apasă pedala de acceleraţie. Fârştfârşt-fârştfârşt. Am plecat.

Micuţul şi neînsemnatul Purdue este practic părăsit, deşi e abia zece fără un sfert când Charlie intră într-o parcare. Charlie şi cu mine ne plimbăm de-a lungul străzii principale, uitându-ne în vitrine şi vorbind despre ce-am mai făcut.

Când ajungem la magazinul cu îngheţată, mă opresc brusc.

— Ei bine, am ajuns.

— Se pare că prea târziu, spune Charlie. E închis.

— Of, pesimistule, spun eu.

Mă uit pe geam şi-i fac semn lui Morgan să vină. Ea şi Garver sunt singurii oameni dinăuntru; toţi clienţii sunt de mult plecaţi acasă.

— O, ciudat, zice Morgan surprinsă când ne deschide uşa. Domnule Şef, jur că n-am văzut pe nimeni strecurându-se după ora închiderii.

— Nici eu, spune Garver din spatele tejghelei.

Charlie îmi aruncă o privire.

— Oooo, eşti subtilă, Katie.

— Acum, să nu ne jefuiţi, prieteni, spune Morgan şi-mi dă cheile când intrăm. Nu uitaţi să faceţi curat, să stingeţi luminile şi să închideţi când plecaţi.

— Ne-am înţeles, o asigur eu.

— Am să trec şi-am să iau cheile dimineaţă, spune ea şi apoi se apleacă spre mine şi-mi şopteşte: Distraţi-vă. Poate chiar mai mult.

— Şi voi, zic şi gesticulez spre Garver.

— Nu comenta, îmi spune şi apoi se îndreaptă spre uşă. Garver, vii?

— Fără-ndoială.

El îi dă lui Charlie un pumn uşor în braţ când se duce spre Morgan şi ies împreună din magazin.

Şi, apoi, rămânem din nou singuri. Toate scaunele sunt întoarse pe mese, aşa că ne îndreptăm către tejghea. Charlie se trânteşte pe un scaun fără spetează cât îmi pun un şorţ şi mica bonetă stupidă de hârtie pe care angajaţii trebuie s-o poarte.

— Ce să fie, domnule? întreb eu, intrându-mi în rol.

— O banana split dublă, caramel fierbinte, frişcă, nuci şi alte alea, îmi răspunde Charlie.

— Bleah, fac eu fără să mă mişc spre recipientele cu îngheţată sau topping. Nuci. Nu. Nu merg cu îngheţata. Toată lumea ştie asta.

Charlie pretinde că este revoltat.

— Ce s-a întâmplat cu „clientul are întotdeauna dreptate”?

— Ţi-ai luat adio de la asta când ai spus că vrei nuci.

— Nuci, spune el şi pocneşte din degete.

— Ghinion, îi zic eu.

Se apleacă în faţă până când frunţile ni se ating. Eu mă înec în ochii lui. Mă sărută uşor, folosindu-şi exact cât trebuie buzele şi limba. Sărutul este perfect, precum Charlie.

Ne îndepărtăm şi ne uităm lung unul la altul. Un zâmbet uriaş mi se strecoară pe buze când ridic lingura pentru îngheţată şi iau un castron mare, pe care să-l împărţim. Cine ştia că poţi să te simţi atât de grozav dacă placi pe cineva? Mi-am petrecut foarte mulţi ani din viaţă singură în camera mea. Ce risipă!

— Acum, să ne întoarcem la oile noastre, spun eu. Am stabilit deja că nucile nu intră în discuţie. Putem să negociem şi porţia de banane?

Charlie scutură din cap.

— Nu prea-ţi place nici potasiul, nu? Ce-i cu tine?

Ridic din umeri.

— Bananele mi se par pur şi simplu scârboase. În plus, în alea importate din America Centrală şi de Sud pot să se ascundă păianjeni mari şi păroşi. Unii cât palma ta de mari!

— Sunt destul de sigur că e o legendă urbană, îmi spune el.

— Nu, m-am interesat. Vezi tu, bananierii au nişte frunze strâns înfăşurate în sus, iar floarea se apleacă peste ele, îi explic eu, folosindu-mi mâinile ca să-i arăt cum creşte planta. Prin urmare, e locul perfect în care pot să trăiască păianjenii. Un anumit tip, păianjenul rătăcitor – din familia Ctenidae –, se ridică pe picioarele din spate şi-şi arată colţii când este ameninţat.

— Cam aşa ceva, spune Charlie şi mimează. HARR- HRRRR!

Râd.

— Aproape. Bună interpretare. Doar că sunt destul de sigură că păianjenii nu mârâie. De fript, presupun că nu scot niciun sunet.

— Detalii nesemnificative, spune el.

Charlie strânge din buze şi ochii îi dansează. Încearcă să nu râdă de mine. Abia se abţine.

— Ce este? îl întreb.

— Eşti atât de simpatică! spune el. Şi inteligentă. Cum de le ştii pe toate?

Mi-aduc aminte prea târziu că Morgan mi-a zis să evit să-l înnebunesc pe Charlie cu toate cunoştinţele mele de tocilară, dar nu mă pot abţine. Îmi plac faptele, ştiinţa, natura, stelele, cerul, infinitul şi toate celelalte. Îmi plac toate. Vreau să le ştiu pe toate.

— Nu ştiu tot. Nici pe departe, spun eu, luând cu linguriţa îngheţata cu bucăţele de biscuiţi. Cel puţin, nu încă. Deşi mi-ar plăcea. Este un scop de neatins, dar tot cred că e unul grozav.

— Ei bine, ştii multe, zice el. Adică, abia ai terminat liceul şi deja ai o mulţime de credite pentru facultate. Eu tocmai am absolvit liceul şi… nu ştiu decât să înot şi să repar bărci.

Pun o lingură de baton de caramel mărunţit lângă biscuitul cu fulgi de ciocolată şi apoi mai adaug una de covrigei cu caramel sărat. Apucând un tub de frişcă şi două linguri, aranjez totul pe tejgheaua dintre noi.

— Uite ce e, ai doar optsprezece ani. Nu se presupune că trebuie să ştii tot deja, îi spun şi ornez ambele porţii cu câte un moţ imens de frişcă.

Acum, deserturile noastre seamănă cu un castel din poveşti.

— Sau, de fapt, vreodată. Ai de învăţat toată viaţa, ştii?

— Cred că uneori mă îngrijorez că mi-am trăit cele mai bune zile, spune şi-şi înfige lingura în porţia de îngheţată cu biscuiţi şi apoi o linge gânditor. Adică, din situaţia în care mă aflu, parcă nu văd nimic în viitorul apropiat. Sincer, în viaţa mea nu m-am mai simţit atât de nesigur. E ciudat?

— Ciudat? Nu. Omeneşte? Da, îi spun eu. Şi cum adică ţi-ai trăit cele mai bune zile? Viaţa ta abia începe. Poate să fie cum hotărăşti tu.

El se înfruptă din caramelul sărat şi oftează.

— Presupun că are legătură cu faptul că o parte importantă din viaţa mea s-a terminat, ştii? Şi pentru asta mă cunoşteau toţi la şcoală. Toţi prietenii mei erau din echipa de înot. Pentru asta mă antrenam în fiecare zi. Înotul m-a făcut cine sunt... sau cine eram, cred. Şi acum nu mai sunt tipul ăla şi nu pot să-mi dau seama unde sau cum să-mi găsesc locul.

În mod ciudat, pot să mă regăsesc în ce spune. Cum ar fi viaţa mea, dacă nu aş fi fata cu boala rară care-mi pune viaţa în pericol? Cu siguranţă ar fi diferită şi poate că nici eu nu aş şti unde-mi e locul. Dar sunt fata bolnavă. Cam aşa cum Charlie e tipul rănit.

— Ţi se pare că oamenii te tratează altfel de când te-ai accidentat?

El dă aprobator din cap.

— Ştiu că probabil ai prefera să nu mai auzi nimic despre ea, dar gândeşte-te la Zoe Carmichael, de exemplu. În seara în care a dat petrecerea mi-a vorbit prima dată de când m-am rănit şi sunt sigur că a făcut-o doar pentru că m-a văzut cu tine. Zoe este genul de fată căreia nu-i place să-şi împartă jucăriile, chiar dacă a hotărât deja că nu mai vrea să se joace cu ele.

— Mi se pare o descriere potrivită, spun eu. Aşadar... crezi că te-a folosit pentru poziţia ta socială sau ceva de genul ăsta? Şi că apoi te-a lăsat baltă când n-ai mai apărut în ziare sau n-ai mai doborât recorduri săptămânal?

— Mda, ceva de genul ăsta, îmi răspunde şi dă din cap.

Apoi, o expresie ciudată îi traversează chipul.

— Hei, de unde ştii c-am apărut în ziare şi c-am doborât recorduri la înot?

Trebuie să fii mai atentă, mă mustru în tăcere. Aproape te-ai dat de gol că-l urmăreşti de o viaţă întreagă, ca o ciudată.

— Se ştie că noi, şefii de promoţie, avem excelente abilităţi de cercetare, îi spun.

El îmi rânjeşte.

— Deci m-ai căutat pe Google, nu?

Ridic din umeri.

— Evident. Trebuie să ştiu în ce mă bag, nu-i aşa?

Şi apoi îmi lipesc buzele de ale lui. Au gust de zahăr, frişcă şi bunătate pură. Sărutul durează mult mai mult decât primul. Niciodată nu m-am mai simţit atât de plină de viaţă.

Când în cele din urmă se sfârşeşte, îmi spune:

— Ştii de ce îmi aduce aminte seara asta? De O aniversare cu bucluc. De scena de la final, în care Sam şi Jake se sărută deasupra tortului pentru ziua ei?

Dau aprobator din cap. Habar nu are cât de perfecte sunt pentru mine cuvintele lui. Este filmul meu preferat, iar de când l-am văzut prima dată cu Morgan mi-am dorit să

am parte de un sărut la fel de special. Şi acum apare Charlie, care-mi îndeplineşte toate visurile.

— Mereu mi s-a părut grozav să am parte de aşa ceva, dar în realitate. Şi acum mi se întâmplă, spune el şi se apleacă să mă mai sărute o dată.

Aşadar, poate şi eu îi îndeplinesc unele visuri.

Fiecare seară din săptămâna aia începe şi se termină cam la fel: eu îl conving pe tata să-mi mai acorde o seară în care să fiu o fată normală, iar el acceptă fără prea mare tragere de inimă. Sar în camioneta lui Charlie şi pornim într-o altă aventură. Într-o seară jucăm bowling, în următoarea ne uităm în vitrine (pentru că, evident, magazinele sunt închise), apoi mergem la cinematograful la care se rulează filme târziu, din mall-ul de la câteva orăşele distanţă de Purdue.

Vorbim, râdem, ne sărutăm. Mult. Mă aduce acasă, dar nu înainte să mă roage să ieşim în seara următoare. Eu îi spun mereu că sunt liberă doar seara, un răspuns pe care-l acceptă fără să pună întrebări. Este o viaţă idilică, una pe care nu am crezut niciodată că am să o trăiesc. Cred că aşa s-au simţit părinţii mei când s-au cunoscut: tineri, liberi şi incredibil de fericiţi.

Lucrurile sunt atât de perfecte, că încep chiar să mă amăgesc cu faptul că poate nu am să fiu niciodată nevoită să-i spun lui Charlie. Totuşi, tatăl meu nu este de acord.

— Asta-i ultima dată când mai accept, Katie, îmi spune cu seriozitate când insist cu discursul meu „te rog, mai lasă-mă un pic să fiu normală”. După seara asta, am să-l cunosc pe tânăr. Trebuie să-l cunosc. Şi el trebuie să afle despre boala ta.

Cuvintele lui mă lovesc cu un zgomot surd. Mai mult decât orice altceva, îmi doresc să nu se termine magia. Şi să-i spun tipului de care mă gândesc serios că aş putea să mă îndrăgostesc faptul că situaţia nu este tocmai aşa cum l-am făcut să creadă că o să fie acelaşi lucru cu a trage cortina şi a vedea că marele şi puternicul Oz este doar un individ cu microfon, care suferă de complexul lui Napoleon. Totul o să se schimbe.

— Bine, tată, spun eu, dorindu-mi să existe o altă cale şi ştiind că nu este aşa. Mâine ai să-l cunoşti pe Charlie şi apoi am să-i spun despre situaţia mea. În seara asta, sunt tot o fată obişnuită.

Tata îmi zâmbeşte, dar ridurile fine din jurul ochilor lui par brusc mai pronunţate şi mai multe. Nu vreau să îmbătrânească prematur din cauza mea. Dar inima ştie una şi bună. Nu aş fi putut să mă opresc acum nici dacă aş fi încercat.

De data asta, Charlie şi cu mine mergem la plajă. E linişte şi suntem singuri. Charlie adună nişte beţe şi frunze, le pune într-o grămadă din interiorul unui cerc de pietre făcut de altcineva şi aprinde un mic foc.

Stăm pe o pătură. Mă lipesc de el şi-mi sprijin capul de umărul lui. Charlie îmi trasează leneş cercuri pe spate. Tot ce are legătură cu „noi” pare extrem de natural: felul în care putem să vorbim despre orice sau deloc şi fără să fie niciodată ciudat. Felul în care mâinile ni se potrivesc precum două piese de puzzle. Cum niciodată nu pare să ne supărăm sau să ne săturăm unul de celălalt.

Charlie îmi arată o stea. Între timp, a aflat totul despre obsesia mea legată de constelaţii şi că, într-o zi, vreau să fiu astrofiziciană.

— Deci, care este aia?

— Se numeşte Altair, îi spun eu. Cred că e la şaisprezece ani lumină distanţă. Prin urmare, lumina pe care o vedem a luat naştere când noi aveam aproximativ doi ani.

— E o nebunie.

Charlie râde şi îmi arată o alta.

— Şi aia?

— E Sirius.
— Ca radioul?
În joacă, îl înghiontesc.
— E Steaua Câine. La o distanţă de aproape nouă ani lumină.
Charlie tace. Aproape că-l aud cum gândeşte. Pentru o secundă, inima îmi bate mai repede când mă întreb dacă nu cumva a aflat. Cu toate că ştiu cât de improbabil este, nu pot să mă abţin să nu mă gândesc la toate felurile în care s-ar putea întâmpla. Poate că Zoe s-a jucat de-a detectivul şi i-a trimis mesaje cu rezultatele cercetării ei? Şi-aşa o să-mi fie destul de greu să-i spun despre boala mea. Poate a găsit poza cu clasa noastră de la grădiniţă şi a reuşit să mă identifice, deşi niciunul dintre numele noastre nu apărea pe fotografie, iar în anul ăla aveam o tunsoare „castron” ciudată. (Presupun că sunt norocoasă că am abandonat şcoala atât de timpuriu în clasa întâi, încât am ratat ziua în care se făceau fotografii.) Ar fi devastator să audă de la altcineva în afară de mine. Simt că ar distruge toată încrederea pe care am ajuns să o avem în scurtul timp de când suntem împreună. Trebuie să îi spun. Trebuie. Îmi adun curajul.
— La ce te gândeşti? îl întreb şi-mi ţin respiraţia.
El şovăie. Îmi dau seama că indiferent ce are de zis, e ceva important şi-l apasă.
— Antrenorul de la Berkeley m-a sunat ieri-seară. Presupun că unul dintre ceilalţi înotători s-a transferat, deci acum este un loc disponibil.
Eu expir.
— Vorbeşti serios? Ai putea să-ţi iei locul înapoi?
Sunt extrem de fericită pentru el. Deoarece, dacă există cineva care merită un strop de noroc şi o şansă să intre la facilitate, acela e Charlie Reed. E inteligent, drăguţ, grijuliu, silitor şi are multe alte calităţi. Sunt foarte bucuroasă că universul recunoaşte că o singură greşeală nu trebuie să însemne şi moartea tuturor visurilor lui odată cu ea.
Charlie ridică din umeri.
— Mda, teoretic vorbind. Într-o lună o să aibă loc o şedinţă şi antrenorul de la Berkeley o să fie acolo. Până atunci ar trebui să fiu din nou în formă, ceea ce e probabil imposibil, şi apoi să-mi dau toată silinţa să demonstrez că mi-am revenit întru totul.
Îl apuc de umeri.
— Poţi să reuşeşti. Ştiu că poţi.
Charlie se zgâieşte la foc de parcă o să afle sensul vieţii în flăcările lui.
— Nu ştiu. S-ar putea să am nişte motive să rămân pe-aici la anul...
Este poate cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.
— Am să fiu aici când ai să vii în vizită acasă. Îţi promit!
Telefonul mi-a vibrat în buzunar ca nebunul toată noaptea şi eu l-am ignorat. Dar se face târziu şi ştiu c-ar fi trebuit să ajung acasă în urmă cu câteva ore, lucru de care probabil tata îmi aminteşte chiar în secunda asta. Oftez şi îmi verific mesajele. Cinci sunt de la tata şi douăzeci şi cinci de la Morgan.
— O, rahat! şoptesc eu.
— E totul în regulă? întreabă Charlie. O, uau, este târziu! Adică, foarte târziu. Trebuie să te duc acasă înainte ca tatăl tău s-o ia razna.
— Mda, spun fără să mă mişc.
Citesc mesajele de la Morgan. E tot mai panicată cu fiecare mesaj. Îngrijorarea că tata nu o să mă mai lase niciodată să ies din casă e înlocuită de enervare. Ea nu e mama mea; e cea mai bună prietenă. Dacă rămân târziu afară cu Charlie, trebuie să mă încurajeze, nu să-mi spună să mă duc acasă.
Unde eşti?
Trebuia să fii acasă la unsprezece.

Tatăl tău pretinde că nu se pierde cu firea, dar o face. Ştiu pentru că mi-a trimis un mesaj să vadă dacă ştiu unde eşti.

Acum e ora unu. Aloooooooo, pământul către Katie.

E două noaptea. Ştii unde e prietena ta cea mai bună? Eu nu.

Trei dimineaţa. Tot nu mi-ai răspuns.

OK, ACUM INTRU ÎN PANICĂ.

Al MURIT? TE ROG SĂ-MI RĂSPUNZI CU „DA” SAU „NU”.

SOARELE RĂSARE PESTE DOUĂ ORE... RIŞTI PREA MULT, KATIE.

DU-TE

ACASĂ

ACUM

Zilele astea, Morgan a rămas tot atât de târziu în oraş cu Garver, aşa că nu ştiu de ce insistă aşa de mult. Sunt perfect conştientă că trebuie să ajung acasă curând. Cât de proastă mă crede?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Charlie.

— Nimic, pe bune, spun eu şi-mi vine o idee. Presupun că, pur şi simplu, Morgan nu este obişnuită să mă împartă cu nimeni. Cred că-i este greu că suntem atât de mult timp împreună. Am să mă asigur că mâine o să ne distrăm de minune, ca să nu se mai simtă atât de neglijată.

— Fetele, spune Charlie şi îşi dă ochii peste cap. Deşi presupun că nu toate sunt rele.

— Mai sunt şi unele de treabă.

Charlie se ridică, se scutură de nisip şi-mi întinde o mână.

— Îmi doresc să putem să dormim aici, afară. Ar fi destul de grozav să mă trezesc cu tine în braţe, şi nu cu ursuleţul meu vechi şi ponosit.

Îmi place ideea de a mă trezi lângă Charlie. Imaginea lui Charlie care-şi îmbrăţişează animăluţul de pluş din copilărie îmi place aproape la fel de mult.

— Într-o zi, înainte să... pleci să faci orice ai hotărî la toamnă, va trebui s-o facem şi pe asta, îi spun eu.

— Ne-am înţeles, zice el. E timpul să te duc acasă. Şi mâine am să te scot la o întâlnire adevărată, bine?

Eu încuviinţez printr-un semn din cap şi-i dau vestea.

— E perfect. Pentru că trebuie să-l cunoşti pe tata.

14

Charlie mă lasă acasă, eu intru pe uşă şi tata e chiar acolo să mă întâmpine. Părul îi stă drept, de parcă şi-ar fi trecut nervos degetele prin el toată noaptea. Ochii îi sunt goi şi duşi în fundul capului. Mă ia în braţe şi mă strânge atât de puternic, încât nu pot să respir.

— Îmi pare rău c-am întârziat, îi spun cu capul pe umăr.

El se retrage şi mă priveşte lung şi dur.

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa, Katie! Credeam că ai murit. Nu ştiu cine este băiatul ăsta sau ce crede că face de te ţine afară aproape toată noaptea...

— E doar vina mea că nu am venit acasă când trebuia, nu a lui Charlie.

— Dacă ai fi întârziat mai mult, ai fi putut să te expui la ultraviolete! exclamă tata, devenind furios acum că vede că sunt vie şi nevătămată. Ar trebui să ştii mai bine ca oricine ce poţi să păţeşti din cauza asta!

Este atât de surescitat, încât aproape scuipă cuvintele.

— Tată, calmează-te! spun eu. Uită-te la mine. Sunt bine. N-am păţit nimic.

— Doar pentru că ai avut noroc de data asta, zice el.

Eu oftez prelung. Chiar nu mai suport să fiu cocoloşită nicio secundă.

— Tată! Ascultă-mă. Nu sunt copil. Pot să am grijă de mine. Pot să iau decizii de una singură. Îmi pare rău că în seara asta am hotărât să stau afară mai mult decât eşti obişnuit să o fac, dar sunt bine.

Ridic vocea direct proporţional cu nivelul de frustrare.

— Nu, sunt mai mult decât bine. Sunt mai fericită decât am fost vreodată în viaţa mea. Nu-ţi dai seama?

El scutură trist din cap.

— Nu văd decât că fetiţa mea este pregătită să renunţe la toate lucrurile pentru care am muncit din greu din cauza unui băiat care nu ne respectă regulile casei.

— Vrei să nu-l mai judeci pe Charlie? Nici măcar nu-l cunoşti! strig eu. Este cel mai bun, cel mai drăguţ şi cel mai respectuos băiat pe care l-am întâlnit vreodată! Singura persoană cu care ai o problemă sunt eu. Propria ta fiică. Tată, în caz că n-ai observat, am crescut. Nu mai sunt o fetiţă pe care să o mulţumeşti mărind fotografiile pe care le-ai făcut în safari şi improvizând o savană africană în subsol. Trebuie să ies şi să trăiesc cu adevărat.

Tata pare gata să plângă. Acum sunt atât de încinsă, că s-ar putea să plâng la rândul meu. Nu-mi vine să cred că seara mea perfectă s-a transformat într-un dezastru în doar câteva minute.

— Ştiam că aşa ceva se putea întâmpla odată ce împlineai o anumită vârstă, spune tata, mai mult pentru sine. Eşti atât de încăpăţânată! Presupun că, inevitabil, asta o să se întoarcă împotriva mea.

Fac un pas înainte, îi cuprind gâtul cu braţele şi-mi sprijin capul de umărul lui.

— Tată, sunt bine. Fii sigur de asta. De fapt, sunt mai mult decât bine. Mă simt minunat. Poate pentru prima dată de când am fost diagnosticată. Te rog, lasă-mă să fiu normală. Te rog. Trebuie să ai încredere în mine.

Îmbrăţişarea îl face să se relaxeze.

— Nu vreau decât să te ştiu bine, Peanut, spune el. Eşti fata mea. Nu suport gândul că ţi se poate întâmpla ceva rău.

— Ştiu, îi zic eu. Te iubesc. Promit să-ţi trimit un mesaj când am să întârzii data viitoare. Şi îţi promit că ai să-l iubeşti pe Charlie când ai să-l cunoşti. Vine mâine să mă ia – ei bine, în seara asta, presupun. Şi abia aşteaptă să te cunoască.

Deci poate că exagerez un pic...

— E un băiat bun, tată. Îmi aduce aminte de tine.

— Sper că ai dreptate, zice el. Sper că o să primească vestea despre boala ta ca tânărul matur şi respectuos care spui că este. Sper că nu o să fugă din cauză că nu o să-i poată face faţă.

Detest faptul că tata crede că Charlie ar putea să mă lase baltă când o să afle despre boala mea. Atât de mult, încât îi spun cea mai mare minciună din viaţa mea. Una gogonată.

— Ştie deja, zic eu. Şi asta nu-i schimbă cu nimic sentimentele pe care le are pentru mine.

Ridurile tatei se descreţesc. Chiar pare că se bucură pentru mine.

— E minunat! îmi spune el. Serios. E tot ce mi-am dorit vreodată pentru tine.

Mă simt prost că am minţit în legătură cu reacţia lui Charlie, dar nu suficient cât să-mi retrag cuvintele. Sunt aproape sigură că o să se adeverească odată ce-mi voi găsi în cele din urmă curajul să-i spun.

Odată ajunsă în camera mea, îi trimit un mesaj lui Morgan. Sunt acasă. Teafără şi nevătămată.

Ea îmi răspunde:...

Nu fi supărată – tata nu este supărat.

Trei bule apar şi apoi dispar. Iată-le din nou. Dispar, în cele din urmă, primesc un mesaj. Încă unul gol.

Nu cred că-mi aduc aminte ca Morgan să se fi supărat pe mine înainte.

Ştiu că eşti obişnuită să fii singura mea legătură cu lumea exterioară. Dar măcar încearcă să te bucuri pentru mine, te rog.

Alte bule apar şi dispar. Apoi, primesc asta. Glumeşti? Nu sunt geloasă pe prietenul tău idiot. Bravo ţie! Nu încerc decât să mă asigur că trăieşti ca să te bucuri într-adevăr de relaţia ta cu Charlie. Scuză-mă că-mi pasă.

Nu cumva protestezi cam mult? Eu cred că da, scriu, dar nu intenţionez să-l trimit, însă apoi apăs din greşeală pe trimite şi mesajul zboară în lume.

Morgan îmi răspunde repede. Revino-ţi. Şi să nu vii plângând la mine când o să reacţioneze ca un măgar atunci când ai să-i spui despre boala ta. Nu toată lumea e la fel de relaxată ca mine în privinţa unor astfel de lucruri.

Uf! mai întâi tata şi acum Morgan presupune că Charlie o să mă părăsească dacă o să afle. Îmi regândesc minciuna şi decid că e doar una, de vreme ce e acelaşi lucru pe care i l-am zis tatei.

Charlie este. Ştie şi nu-l deranjează deloc.

Bravo lui! Bravo ţie! Îmi închid telefonul şi mă duc la culcare. Am stat trează toată noaptea. Pe mai târziu.

Cine ştia că relaţiile ar putea fi atât de complicate? Mă foiesc şi mă răsucesc în pat, îngrijorată de cum aş putea să-l conving pe tata să-mi ofere mai multă libertate. De cum să-i spun lui Charlie ceea ce se presupune că i-am zis deja. De cum să procedez cu Morgan. Sunt supărată pe ea, dar poate n-ar trebui să fiu. Poate eu ar trebui să fiu cea care-şi cere scuze, şi nu invers.

În cele din urmă, cad într-un somn zbuciumat.

15

— Aşadar, asta-i seara cea mare, spune tatăl meu.

— Da, îi răspund şi-mi rod o unghie.

Ştiu că nu ar trebui să fiu atât de agitată. Cum ar putea tata să nu-l placă pe Charlie? Adică, el este perfect. Ca să nu mai spun un adevărat domn. Totuşi, multe depind de ceea ce crede tata despre el. Am nevoie ca totul să meargă ca pe roate.

— Dar o să te porţi normal, nu-i aşa?

Am reuşit să-l conving pe tata să nu-i ţină lui Charlie discursuri despre XP şi despre cât de periculos a fost pentru mine să stau atât de târziu afară seara trecută. I-am spus că taţii normali nu vorbesc despre starea de sănătate a fiicelor când fac cunoştinţă cu Prietenul.

Minciuna asta chiar capătă amploare. Şi nu-mi miroase a bine. Viaţa mea de adolescentă rebelă mă stresează.

Se aude soneria. Îl las pe tata să răspundă singur. Conform planului, trebuie să mă duc în camera mea şi să aştept până mă cheamă, dar nu suport suspansul de a nu şti cum decurg lucrurile. Urc scările până la jumătate şi mă opresc.

Îl aud pe Charlie cum se prezintă şi apoi pe tata care-l conduce în sufragerie şi-i spune să ia loc.

— Ai fost vreodată arestat?

Cu asta s-a gândit tata să înceapă discuţia? Nu-mi vine să cred!

— Nu, domnule, răspunde Charlie.
Tata îi adresează rapid întrebările şi situaţia nu face decât să se înrăutăţească.
— La ce oră trebuie să fii acasă?
— La unu noaptea.
— Şi la cât ajungi acasă, de fapt?
— Pe la două, recunoaşte Charlie. Uneori, mai târziu. Ca seara trecută. Domnule, aş vrea să vă cer scuze că am adus-o pe Katie atât de târziu acasă. Am pierdut noţiunea timpului.
— Să nu se mai repete, îi spune tata. Acum, de ce nu te duci la facultate?
Uf! Sunt sigură că Charlie nu voia ca eu să discut cu tata despre cum sunt de părere c-ar trebui să folosească banii ca să-şi finanţeze educaţia, în loc să se plimbe prin ţară cu o camionetă nouă. Probabil că mica sumă pe care a economisit-o i-ar fi ajuns pentru cursurile de la facultatea locală şi ar mai fi rămas şi cu niscaiva bani. După aia, ar fi putut să se transfere la Universitatea din Washington şi să şi-o permită cu taxa de şcolarizare în acelaşi stat şi poate cu nişte împrumuturi şi garanturi. (Poate că am cercetat un pic problema ca să mă pregătesc să îi sugerez subtil soluţia lui Charlie.)
— M-am accidentat şi am pierdut bursa pentru înot, îi spune Charlie.
Mă întreb dacă îl priveşte pe tata în ochi sau dacă se holbează la picioarele lui, ca atunci când este trist şi/sau nu se simte în largul lui.
— De câte ori pe săptămână te bărbiereşti?
— Cam de patru...?
Simt confuzia din vocea lui Charlie. Cu siguranţă că se gândeşte: De ce contează?
— Nu te cred, îi zice tata.
Mor. Ce-i asta, Inchiziţia? Cui îi pasă de câte ori se bărbiereşte pe săptămână?
— Cu ce echipă ţii?
— Cu The Seahawks, răspunde Charlie.
Asta trebuie să-l convingă pe tata.
Însă tata insistă.
— De ce?
Charlie primeşte bile albe aici.
— Pentru că este grozavă şi pentru că odată l-am întâlnit pe Richard Sherman într-un local în care se vând burgeri şi a mâncat câţiva cartofi prăjiţi din porţia mea.
Tăcerea se lasă preţ de un minut bun. Sunt sigură că Charlie se agită pe locul lui. Ştiu că eu o fac. Sunt disperată să-l salvez. Mă tot holbez la telefon şi aştept să primesc mesajul prin care să mi se spună că pot să cobor şi să mă alătur lor.
În cele din urmă, tata cedează.
— Asta-i grozav! Este important.
Ştiu că rânjeşte. Sunt atât de fericită! Până o secundă mai târziu, când aproape mă dă de gol.
— Charlie, ştiu că pare puternică, dar este fragilă. Ea...
Nu mai aştept niciun mesaj; cobor grăbită scările şi strig o salutare menită să-l întrerupă pe tata din a-i da vestea cea groaznică.
— Bună! Despre ce vorbiţi, băieţi?
Charlie se ridică de pe canapea ca să mă îmbrăţişeze.
— Despre nimic, doar încercam să ne cunoaştem, zice tata.
— Uau! face Charlie.
Mă fixează cu privirea de parcă nu-i vine să creadă că exist. Este amuzant, pentru că nu-i ca şi când sunt frumos îmbrăcată sau aşa ceva. Port o pereche de blugi, un tricou şi sunt încălţată cu o pereche de tenişi albi şi uzaţi. Dar mi-am aranjat părul şi m-am machiat aşa cum mi-a arătat Morgan, deci poate asta-i cauza.

Îl răsplătesc cu un zâmbet, îmi iau cutia cu chitara din colţ – Charlie mi-a spus să o aduc, nu ştiu de ce, dar părea atât de încântat, că n-am putut să-l refuz – şi îl îmbrăţişez rapid pe tata.

— Ei bine, spune tata, ai grijă, da?

Eu dau aprobator din cap.

Charlie şi tata dau mâna.

— Vă mulţumesc pentru că mă lăsaţi s-o scot în oraş, domnule Price, spune el. O să am mare grijă de ea.

Suntem pe cale să ieşim, când tata strigă după noi:

— Aşteptaţi! Lăsaţi-mă să vă fac o poză!

Ruşinată, mă întorc.

— Tată...

Însă pe Charlie nu pare să-l deranjeze deloc ideea de a-i satisface tatei capriciile umilitoare. Din spate, îmi cuprinde talia cu braţul.

— Ce spui, pozăm ca pentru bal?

Eu râd. Tata ridică aparatul la ochi.

— Sunteţi pregătiţi?

Mă uit la Charlie, iar el mă priveşte de sus. Zâmbim din toată inima unul la celălalt. Noi nu ne zâmbim fals. Bliţul se declanşează şi apoi plecăm.

16

— La gară? întreb, când Charlie ocupă un loc din parcare.

Încerc să nu par dezamăgită – nu ştiu la ce mă aşteptam de la întâlnirea noastră.

— Poate că ştii unde ne aflăm, dar ştii de ce suntem aici? mă întreabă şi mă trage de mână după el.

Eu scutur din cap.

— Nu, dar sper că nu încerci să mă faci să cânt pe peron în seara asta. Îţi aduci aminte cât de ciudat a fost prima dată?

Charlie râde.

— Cum aş putea să uit de înmormântarea pisicii, pe care a trebuit să o organizezi? Totuşi, acolo ne-am întâlnit prima dată.

Are dreptate. Şi încep să simt cum dezamăgirea dispare.

Ne oprim brusc în faţa micii ferestre a lui Fred, unde ne aşteaptă două bilete.

— Cred că astea sunt ale voastre, îmi spune Fred zâmbind.

Mă uit la Charlie, la Fred şi apoi din nou la Charlie.

— Unde mergem? Şi de ce mi-am luat chitara?

Charlie ridică din umeri şi zâmbeşte. Încerc să aflu ceva de la Fred, care ridică şi mai exagerat din umeri.

— Nu ştiu nimic, îmi zice Fred.

— Fred...

Încerc să-l implor să-mi spună tot cu cea mai dulce şi inocentă expresie pe care pot să o afişez.

— Nici să nu încerci măcar, îmi spune şi pretinde că-şi încuie buzele şi aruncă departe cheia. Nu poţi să mă convingi.

Trenul se apropie. Urmează să ne ducă într-o aventură cine ştie unde. Sunt atât de entuziasmată!

Uşile se deschid şi conductorul îmi zâmbeşte larg. Ne salutam când cântam aici, dar cu siguranţă nu am călătorit cu el.

— Poftiţi în vagoane! strigă bărbatul.

Charlie şi cu mine urcăm scările şi intrăm într-un vagon. În principiu, este gol. Suntem doar noi, lumina slabă şi scârţâitul şinelor de sub roţi.

— Locul dumneavoastră, mademoiselle, spune Charlie şi-mi arată un rând gol.

Îmi las chitara pe culoar şi mă aşez. Charlie ia loc în faţa mea. Pe masa dintre noi, începe să aranjeze farfurii de carton, şerveţele şi tacâmuri de plastic.

— Am muncit toată ziua la asta, spune şi scoate din rucsac o pungă mare de la localul meu chinezesc preferat.

Scutur neîncrezătoare din cap când îmi dau seama de toate eforturile pe care le-a depus ca să facă seara asta perfectă pentru mine. Mi-a luat toate felurile preferate de mâncare: lo mein, pui cu portocale şi orez prăjit.

— Cumva ai scos mâncare chinezească din rucsac? Râd. Îţi iei mereu mâncare caldă cu tine când călătoreşti?

— E un picnic romantic! exclamă Charlie, încercând şi nereuşind să afişeze o expresie serioasă. Nu poţi să mergi cu trenul fără mâncare chinezească scoasă dintr-un rucsac.

— Nu ştiu, s-ar putea să ai dreptate, nu am mai mers niciodată cu trenul, zic eu.

— Nici eu, îmi spune Charlie.

— Serios?

Credeam că sunt probabil singura persoană din lume care nu a făcut-o. Îmi place faptul că e prima dată pentru amândoi. „Ciocnim” beţişoarele şi începem să mâncăm.

— Ştii la ce mă gândeam? mă întreabă când aproape terminăm de mâncat. Cât de nebunesc e că locuieşti aici din copilărie şi nu te-am văzut niciodată plimbându-te cu bicicleta sau vânzând la un stand de limonadă. Ţi-aş fi cumpărat limonada!

Inima mi se opreşte o secundă. Motivul pentru care nu ne-am întâlnit niciodată până în urmă cu câteva săptămâni e ultimul lucru despre care vreau să vorbim. Vreau doar să mă bucur de cină, de călătorie, de întâlnire. Să nu complicăm situaţia cât nu e încă necesar. Îmi promit că am să-i spun înainte ca noaptea să se sfârşească.

După ce o să mă ducă acasă, înainte să coboare să mă conducă până la uşă (aşa cum ştiu că o să facă), am să îi spun. Am să fiu concisă şi la obiect. Fără să dramatizez.

— Sper că asta nu schimbă nimic între noi, îi zic. Simplu ca „bună ziua”.

Când îmi imaginez lucrurile aşa, nu pot să-mi imaginez că Charlie, gen, o să ţipe, o să fugă, o să mă respingă sau nu o să-mi mai vorbească niciodată. Chiar nu cred că cele mai mari temeri ale mele o să se adeverească. E o persoană prea bună ca să-şi iasă din minţi din cauza unui ADN afectat. Şi o să înţeleagă de ce nu i-am spus. Ştiu că aşa o să fie.

Totuşi, deocamdată îi spun, de parcă ar fi vreo justificare:

— Nu-mi place limonada.

El strânge din buze şi îmi aruncă o privire.

— Eşti conştientă că ştiu adevărul, nu?

Vreau să-mi cer scuze că nu i-am spus personal, când se apleacă înainte şi se uită în stânga, în dreapta şi apoi din nou la mine.

— Eşti o spioană internaţională. Erai mereu plecată în misiuni în locuri exotice, în vreme ce eu stăteam la cantină, plictisit peste măsură. Sunt sigur că Katie Price nici măcar nu e numele tău adevărat, îmi şopteşte el.

Sunt uşurată că doar glumeşte, dar mi se pare că se strânge laţul. E posibil ca vestea mea să nu mai poată aştepta sfârşitul serii. Poate ar fi mai bine să-i spun acum – cât mai repede posibil – şi să fac faţă urmărilor, oricare ar fi acelea. Realitatea este realitate; nu pot să schimb faptele.

— Pe-aproape. Adevărul e că...

Însă încep să mă gândesc din nou la cum o să reacţioneze, acum că sunt pe cale să-i mărturisesc. Toată încrederea mea că o să fie calm şi relaxat şi că nimic nu o să se schimbe a dispărut. Decid că probabil o să pretindă că nu contează şi-o să mă asigure că boala mea nu o să intervină între noi. Dar apoi, cumva, o să începem să ne vedem mai rar. Brusc, o să fie ocupat noaptea. Şi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată o să se termine.

Îmi sprijin coatele de masă şi decid să-i ofer jumătate de poveste. Să testez terenul.

— Fără locuri exotice. Pentru că tu eşti misiunea mea. Mi s-a ordonat cu stricteţe să nu fiu văzută, dar te urmăresc de ani de zile din siguranţa camerei mele.

O secundă. Charlie zâmbeşte şi apoi rânjeşte la mine.

— Vezi? Am fost pe-aproape. Îmi pare rău dacă ţi-am stricat acoperirea.

El adună cutiile cu mâncare chinezească, acum goale, şi iese să le arunce. Când se întoarce, se strecoară pe scaunul de lângă mine şi mă cuprinde cu braţul pe după umeri. Ne uităm la stelele care trec pe lângă noi odată cu trenul.

— Erai atât de mică! Când a murit mama ta, adică, spune el încet.

— Da.

Deseori mă întreb ce s-a întâmplat cu mama după ce a lovit-o maşina. La ce s-a gândit? A văzut o lumină albă, au însoţit-o bunicii ei în Rai? O să vină să mă ia când am să mor? Sau nu o să fie decât întuneric, un vid imens, o cortină care cade şi atât, ca şi când nu aş fi existat niciodată? Dintr-un motiv oarecare, mă agăţ mereu de ultimul gând. E cea mai mare temere a mea, deşi nu pot să-mi explic de ce. Trebuie să las o urmă în lumea asta, înainte să fiu obligată să o părăsesc. Cumva, trebuie să profit de timpul meu aici.

— Cred că a fost îngrozitor, spune Charlie, întrerupându-mi gândurile negre şi disperate. Îţi aminteşti multe de atunci?

Mă gândesc o clipă la trecut. Tata şi cu mine am tratat moartea mamei cam tot aşa cum ne descurcăm în situaţia de faţă: afişăm un zâmbet forţat şi trecem mai departe, pretinzând de obicei că problema nu există. Ca şi cum, dacă o ignorăm suficient de mult timp, poate o să dispară pur şi simplu.

— Mmm, sincer, doar de tata îmi aduc aminte de pe vremea aia. Cum îl urmăream prefăcându-se că e în regulă, ca să fiu şi eu. Şi eu pretind că mi-e bine, ca să-i fie lui, îi spun lui Charlie. Dar, cumva... Ştii, cred că de fapt ne-am ajutat unul pe celălalt. Am învăţat cum să ne fie dor de ea fără să ne lăsăm copleşiţi de durere.

Charlie dă aprobator din cap.

— Da, tu şi tatăl tău păreţi foarte apropiaţi.

Eu ridic din umeri şi mă uit pe geam la Cassiopeia. Conform mitologiei greceşti, este înlănţuită pe vecie de un tron, drept pedeapsă pentru semeţia şi orgoliul ei. Uneori mă întreb dacă am făcut ceva ca să merit boala asta, XP, un lucru înfiorător din cauza căruia trebuie să-mi ispăşesc pedeapsa în casa şi camera mea în fiecare zi, până la apusul soarelui.

— Mda. Totuşi, îmi doresc să nu mă fi cunoscut atât de bine, spun eu.

Asta nu-i o afirmaţie pe deplin adevărată. Ştiu că sunt norocoasă că tata mă iubeşte şi mă înţelege. Doar că îmi doresc să fi avut ocazia de a fi la fel de iubită şi de înţeleasă de mai mulţi oameni, de oameni de vârsta mea, cum ar fi la facultate. Şi eu vreau să plec la toamnă, în loc să văd cum toţi ceilalţi îşi continuă vieţile, în vreme ce a mea continuă să se limiteze. Situaţia mea mă frustrează în ultimul hal, mai ales faptul că, recent, mi-am dat seama că a suferi de XP înseamnă în principiu că niciunul dintre oamenii cei mai apropiaţi mie nu o să mă vadă ca pe un adult, aşa cum ar face-o dacă nu aş fi bolnavă. Vor simţi mereu nevoia să mă supravegheze şi să aibă grijă de mine.

— Eşti gata pentru desert? întreabă Charlie.

Dau aprobator din cap.
— Bine, atunci. Întinde mâna şi închide ochii! îmi porunceşte el.
Charlie îmi toarnă o grămadă de ceva în mâna făcută căuş.
— Poţi să-i deschizi acum.
Privesc lung la mâna mea. O grămadă de drajeuri Skittles, ca acelea pe care tot încerca să mi le dea înapoi în prima seară în care ne-am cunoscut. Îi zâmbesc.
— Sunt plin de idei, spune el. Hei! Aproape am ajuns!
Mă uit pe geam şi văd cum profilul oraşului Seattle începe să se contureze. Nu ştiu unde credeam că mergem, dar chestia asta e mai grozavă decât aş fi putut să-mi imaginez vreodată.
— Seattle?! Super!
Trenul se opreşte şi noi coborâm. Niciunul din noi nu ştie încotro mergem şi sunt destul de sigură că planul lui Charlie suna cam aşa: „Hai în Seattle şi-o să ne gândim după aia la ce-o să facem." Ne trezim că rătăcim de-a lungul ţărmului. Faptul că sunt aici e ceva nou şi interesant şi, sincer, îmi e suficient doar să mă uit la întinderea strălucitoare de parcuri şi cheiuri care par să se continue la nesfârşit.
Casc gura la toate cafenelele de pe trotuar care împestriţează străzile ce şerpuiesc într-un labirint parcă infinit. În ciuda faptului că e trecut de ceea ce presupun că e ora de culcare a majorităţii copiilor, mulţi dintre ei sunt încă în oraş, mâncând cu părinţii lor. Tipi cu pantaloni strâmţi şi cu bărbi moderne tastează încet la laptopurile lor, în vitrinele cafenelelor. Perechile ieşite la întâlniri ciocnesc pahare cu şampanie.
Dar ceea ce mă impresionează cu adevărat e numărul oamenilor care dau spectacole pe străzi. În Purdue, eram mereu singura. Aici, în Seattle, se pare că toţi au un talent.
La un colţ de stradă, un magician rupe o bancnotă de o sută de dolari într-un milion de bucăţele. Şi, apoi, puf! Le lipeşte la loc. În parc, nişte tipi fără cămăşi execută cele mai grozave mişcări de break-dance pe care le-am văzut vreodată – se fac covrig, se învârt pe capete şi sar pe spate de nenumărate ori, unii peste alţii. Oamenii îmbrăcaţi ca nişte statui nu se clintesc niciun centimetru, indiferent de ce spui sau faci. Ştiu asta pentru că Charlie şi cu mine am încercat să-l facem să râdă pe tipul îmbrăcat ca Michael Jackson argintiu şi nici măcar nu a zâmbit. Aşa că în schimb ne-am fotografiat cu el şi i-am lăsat câţiva dolari bacşiş.
Şi apoi mai sunt şi cântăreţii. Atât de mulţi cântăreţi, cu voci aşa de frumoase! Competiţia ar fi strânsă dacă aş locui aici, aşa că presupun c-ar trebui să mă bucur că nu o fac. Păcat că mintea-mi tot scandează HAI SĂ NE MUTĂM AICI! SCOATE-ŢI CHITARA ŞI CÂNTĂ ŞI TU! ADAUGĂ ACORDURI ŞI NIŞTE CIUPITURI DE COARDE! Mi se pare că am găsit instantaneu o comunitate, oameni cu care să colaborez şi cu care să mă armonizez, să vorbesc despre muzică şi să scriu cântece până în zori. Totul mă aşteaptă aici.
Charlie şi cu mine ne oprim să admirăm sculpturile olimpice din Pioneer Square. Urmărim cum pescarii transportă găleţi cu calcani, bibani şi somoni uriaşi în Pike Place Market. Ne strecurăm într-o cabină foto cam veche, îngrămădită într-un colţ, şi ne facem comozi. Bliţul se declanşează de patru ori: zâmbim, ne strâmbăm, ne punem coarne unul altuia şi ne îmbrăţişăm şi ne sărutăm. Aşteptarea ne este răsplătită în cele din urmă când, după câteva minute lungi, banda cu fotografii iese din aparat. O înşfac şi o revendic.
— Am s-o preţuiesc mereu, îi spun lui Charlie.
Nu glumesc.
El mă ia de mână şi mă conduce pe o altă stradă aglomerată şi pe o alee pustie. Ne oprim în faţa unei clădiri deteriorate cu o marchiză demodată deasupra uşii. Nu văd

nimic scris, niciun anunţ pentru vreun film sau spectacol sau ceva de genul ăsta. Nu înţeleg.

Charlie mă priveşte cu un rânjet imens.

— Ce-i aici?

— Surpriza ta, îmi spune el.

Charlie îi înmânează paznicului două bilete şi o grămadă de bani. Cu toate că pe uşă scrie clar că trebuie să ai douăzeci şi unu de ani ca să intri, tipul masiv nu se oboseşte să ne ceară actele de identitate. Ceea ce e un lucru bun, pentru că pe cel adevărat, pe care scrie că am optsprezece ani, l-am lăsat oricum acasă, pe blatul din bucătărie.

— Credeam că Seattle e surpriza mea.

El scutură din cap şi zâmbeşte şi mai larg atunci când intrăm. Charlie îi dă fetei de la garderobă jacheta mea şi cutia cu chitara. Un alt controlor deschide o uşă ca să ne lase să intrăm într-o altă cameră.

Înăuntru, muzica bubuie. Luminile explodează. Locul e aglomerat de la scena improvizată – unde una dintre formaţiile mele indie preferate cântă deja – şi până în spatele a ceea ce pare să fie un fost depozit. O mulţime fericită şi transpirată dansează în ritmul muzicii.

— E un spectacol secret! îmi ţipă Charlie la ureche. Am aflat ieri de pe Snap şi am cumpărat bilete. Ştiu că ai spus că-ţi place formaţia asta!

— Aşa este!

— Primul tău spectacol live!

— Odoamnedumnezeule, e atât de tare!

Deşi camera imensă în care te trage curentul e greu de descris, cu oamenii şi atmosfera e altceva. În realitate, nu am mai văzut niciodată atât de multe culori în păr şi atât de multe tatuaje şi piercing-uri. E ca şi cum paginile din revistele de muzică pe care le citesc în camera mea au prins brusc viaţă. Mi-am găsit oamenii. Tribul meu de tovarăşi creativi. Cine ştia că sunt atât de aproape?

Mă învârt, uimită că treburi de genul ăsta chiar se petrec în lume. Am pierdut foarte multe încuiată în camera mea, în orăşelul meu, în viaţa mea neînsemnată. Aici, afară, sunt mult mai multe lucruri pentru mine şi totul e mult mai vibrant şi interesant decât replicile elaborate ale vieţii adevărate pe care tata mi le-a construit cu atât de mult drag în copilărie, ca savana din subsol şi plaja amenajată din pod, cu o cadă, jucării gonflabile şi fotografii cu pescăruşi, delfini, rechini şi balene în mărime naturală. Aici şi acum îmi promit ceva: Am să profit de tot ce are lumea să-mi ofere. N-am să mai fiu prizoniera bolii mele nici măcar o zi în plus.

Îmi dau seama că trebuie să stau de vorbă cu Charlie şi că a trecut foarte mult timp de când trebuia să discut cu tata pe îndelete. Acum ştiu că pot să fac mult mai multe lucruri decât mi se părea posibil înainte de seara asta. Poate chiar să mă înscriu la o facultate adevărată, nu Online. Cumva. Dacă vrei, poţi. Şi eu am o voinţă de fier.

Cât mă gândesc la lucruri măreţe şi admir priveliştea şi sunetele acestui loc uimitor, Charlie îşi croieşte loc prin mulţime, trăgându-mă după el. Se strecoară prin mulţime ca un şarpe şiret, găsind mici spaţii prin care putem să trecem neobservaţi. Nu după mult timp, suntem chiar în faţa scenei. În plus, nimeni nu s-a supărat pe noi pentru că, practic, am trecut printr-o mare de oameni ca să ajungem acolo.

Mă întorc la Charlie, radiind. El mă apucă de şolduri şi începem un dans mult mai plăcut decât cel din şcoala generală. E extrem de multă acţiune şi sunt atâtea lucruri de urmărit, dar acum nu-l văd decât pe Charlie. În momentul ăsta, nimeni şi nimic nu mai contează.

Formaţia începe să interpreteze un rock pe bune şi tot locul începe să se anime, un singur ritm unind mulţimea diversă. Şi Charlie şi cu mine începem să sărim ca nişte

maniaci. Sunt pierdută în electricitatea muzicii şi energia locului. Niciodată nu m-am mai simţit atât de vie şi îmi dau seama că s-ar putea să nu mai am şansa să trăiesc vreodată aşa ceva. Încerc să memorez toate detaliile. Fiecare secundă.

Concertul se termină cu mult înainte să-mi doresc. Mergem să-mi iau haina şi chitara şi ne întoarcem pe chei. Sunt încă atât de încântată de spectacol, că mi se pare că merg pe apă, nu pe trotuar.

— A fost uimitor! strig eu, probabil un pic prea tare.

Îmi e greu să-mi dau seama cât de tare vorbesc – urechile încă-mi ţiuie din cauza muzicii puternice.

— Ştiu, spune Charlie rânjind.

Îmi arunc capul pe spate şi strig şi mai tare de bucurie:

— Muzica live e CEA MAI BUNĂ!

Charlie râde.

— Ştiu! îmi strigă el înapoi.

Mă opresc şi-l iau de mână. Cum pot să exprim cât de radical a schimbat totul pentru mine, începând cu faptul că n-am crezut niciodată că un tip ar putea să mă placă din cauza bolii mele şi terminând cu ceea ce cred că ar putea să-mi ofere viitorul? Încerc să-mi caut cuvintele. În cele din urmă, mă opresc la un simplu „mulţumesc”.

Cu părul zburlit şi ochii jucăuşi, Charlie mă priveşte curios şi adorabil, ca un căţeluş. E ca şi cum ştie ce gândesc, deşi îi este imposibil.

— Cu plăcere, spune el. Acum e rândul tău.

Îmi lasă cu grijă cutia cu chitara pe jos şi desface încuietorile şubrede. Apoi o poziţionează perfect ca să adune monedele şi-mi dă chitara. Eu mă retrag, cu mâinile ridicate în faţa mea.

— Ce? Nu. În niciun caz!

— Îmi datorezi un cântec, îmi spune Charlie.

Eu scutur din cap.

— Nu pot să fac asta... aici.

Ăsta nu-i neînsemnatul Purdue, e marele Seattle. Nu sunt pregătită să-mi cânt pentru prima dată unul dintre cântece aici. Nu în seara asta. Nu încă.

— Ba da, poţi! mă încurajează Charlie. Spectacolele live sunt cele mai grozave! Tu ai spus-o!

— Ţi-e foame? întreb eu şi mă mângâi pe abdomen. Mie îmi e foame, şi tu eşti mereu flămând, şi-ţi aduci aminte toate cafenelele extraordinare pe care le-am văzut?

— Katie, spune Charlie.

Pare atât de serios şi de sincer, că nu mai vorbesc.

— Fie putem să ne aflăm într-un oraş nou, fără vreun acoperiş deasupra capului şi să nu îmi cânţi un cântec, fie continuăm să facem din asta cea mai bună seara din viaţa noastră.

Ridică din umeri. Este al naibii de drăguţ. Simt că îndoiala mea se risipeşte. Ce mi-a oferit este mult mai important decât un cântec de trei minute. După seara asta, dacă i-aş cânta unul, abia aş începe să mă revanşez faţă de el.

— Depinde de tine, îmi zice el. Nu-ţi face griji pentru nimic altceva. Nu are legătură cu ce vreau eu sau altcineva. Are legătură cu ce-ţi doreşti tu acum.

Vreau să-l fac fericit pe tipul ăsta incredibil. Aşadar, cedez. Mă întind după chitară şi-mi atârn cureaua pe umăr. Charlie se luminează la faţă.

Strunesc de câteva ori coardele. Când îmi ridic privirea de la chitară, văd cum Charlie îşi ţine telefonul îndreptat spre mine. Este pregătit să înregistreze momentul, ca să-l surprindă pentru totdeauna. Mă ruşinez brusc şi încep să am emoţii.

— Charlie, nu...

El zâmbeşte superior şi gesticulează spre mulţimea inexistentă din spatele lui. Practic, e un singur tip ciudat şi păros, care s-a oprit să-şi lege şireturile.

— Aşteptăm!

Îmi dau seama că are dreptate; n-am nimic de pierdut. Nici măcar demnitatea mea. Suntem doar noi doi. Împreună putem să facem orice.

Aşa că încep să mai strunesc nişte coarde – mai întâi uşor. Încă simt că sunt un pic nesigură. Dar apoi parcă memoria intervine şi uit că Charlie mă înregistrează. Îmi imaginez cum ar fi fost ca în seara asta să fiu pe scenă şi nu în mulţime, holbându-mă la formaţie. Jena şi agitaţia mă părăsesc, înlocuite de o încredere supremă în talentul meu.

Închid ochii şi interpretez cea mai recentă creaţie a mea, cea pe care i-am cântat-o lui Morgan seara trecută. După ce a încetat în cele din urmă să-mi vorbească despre Garver şi să fie atentă, i-a plăcut cu adevărat şi i s-a părut că e cea mai bună de până acum. Sper că nu mai e supărată pe mine. Chiar trebuie să-i spun că-mi pare rău când ajung acasă. Cânt din tot sufletul – pentru Charlie, pentru Morgan, pentru tatăl meu, dar, în principal, pentru mine.

Când deschid din nou ochii, îl văd pe Charlie cum rânjeşte din spatele telefonului său. Parcă e talismanul meu norocos. Singurul de care voi avea vreodată nevoie ca să am succes.

Strunesc ultima coardă şi-mi dau seama că nu doar lui Charlie i-a plăcut cântecul meu. O mulţime de persoane de care nici măcar nu mi-am dat seama că sunt acolo aplaudă şi mă încurajează cu veselie. Şi chiar dacă fanii mei nu sunt nici pe departe atât de mulţi ca oamenii de la concertul secret din depozit, simt cum este ca muzica mea să fie apreciată şi de alţii – nu doar de tatăl meu, de Fred şi de Morgan.

Îmi place. Îmi place la nebunie. De fapt, sunt destul de sigură că pe viitor am să-mi doresc să trăiesc mai multe experienţe de genul ăsta.

Cu un braţ, Charlie îl cuprinde de mijloc pe un tip care tot mai aplaudă după ce aproape toţi ceilalţi au încetat s-o facă.

— DA! Haideţi! Aplaudaţi-o pe Katie! UUUUUUUU!

Îl scutură pe tip de umeri, de parcă echipa lor tocmai ar fi câştigat Campionatul Naţional. Individul îi aruncă o privire ciudată lui Charlie, îmi lasă câţiva dolari în cutie şi pleacă.

Charlie îmi zâmbeşte, iar eu nu mă pot abţine să nu-i întorc zâmbetul.

17

La întoarcere, călătoria cu trenul e lipsită de evenimente, dar grozavă. Adică ne sărutăm tot timpul. Suntem singuri în vagon şi nu ne urmăreşte nimeni – profităm din plin de intimitatea noastră.

Când ajungem înapoi în Purdue – care mi se pare şi mai mic de când am fost în Seattle –, pur şi simplu nu sunt pregătită să pun capăt nopţii. Îi trimit un mesaj tatei, aşa cum i-am promis.

M-am întors în Purdue. Vin curând acasă.

A fost o noapte frumoasă? îmi răspunde el.

Cea mai frumoasă!

Rămâi în oraş cât vrei, Peanut. Aşa este, nu mai eşti un copil. Am încredere că ai grijă de tine şi că eşti bine. Charlie e un băiat norocos.

Mulţumesc! îi răspund, cu lacrimi de bucurie. Nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Urcăm în camioneta lui Charlie şi plecăm. Îmi setez telefonul pe modul „nu deranjaţi” şi opresc aplicaţia Găseşte iPhone-ul, manifestându-mi independenţa nou-găsită şi bucurându-mă din plin de încrederea greu câştigată a tatei.

Seara asta m-a ajutat să-mi dau seama exact ce-mi doresc de la viaţă: independenţă. Să iau decizii, să fac greşeli, să-mi croiesc un drum în lumea asta mare şi extraordinară. Mă descurc.

Charlie şi cu mine ne îndreptăm spre plajă. Parcăm şi apoi ne plimbăm încet de-a lungul malului. Nu ne grăbim să ajungem undeva.

— Ai fost incredibilă în seara asta! îmi spune el.

Hai, nu exagera este expresia pe care o afişez. Practic, începe să concureze cu tata pentru statutul de cel mai înfocat susţinător, ceea ce e foarte drăguţ, dar şi oarecum înspăimântător.

— Serios, continuă el, îndârjit. Probabil că aş fi spus oricum că ai fost bună, dar chiar eşti foarte bună. Trebuie să faci ceva cu piesele tale!

M-am gândit la acelaşi lucru toată seara. Un plan măreţ începe să prindă contur în mintea mea şi include să mă mut într-un oraş; să merg la facultate, chiar dacă la seral, sau să cercetez toate trucurile la care alţi oameni cu XP apelează ca să ducă o viaţă seminormală în timpul zilei; şi faptul de a fi o studentă normală, obişnuită, ca toată lumea. Să cânt la toate colţurile de stradă şi spectacolele pentru amatori posibile, în speranţa de a fi „descoperită” şi, dacă nu, să profit pur şi simplu de fiecare ocazie ca să mă simt la fel de incredibil ca în urmă cu o oră, când am cântat.

Am muzica şi markerii pentru XP în sânge şi vreau să împărtăşesc lumii cântecele mele. După seara asta, sunt destul de sigură că ăsta e motivul pentru care m-am născut. Că ăsta e scopul meu în viaţă. Că aşa am să demonstrez c-am trăit, chiar şi după moartea mea.

Şi cea mai bună parte a viitorului pe care mi-l imaginez este că Charlie îmi e alături. Sper că o să înoate la Berkeley. E chiar atât de nebunesc să cred că şi eu aş putea să mă duc acolo la şcoală? Am mediile şi notele necesare, iar ei au nişte programe academice şi oportunităţi pentru arte incredibile. Sunt sigură că se poate găsi o soluţie pentru nevoile mele speciale. Este planul perfect.

Mă opresc din mers.

— Eşti pregătit?

— Pentru ce? întreabă el.

— Să înotăm.

Charlie clipeşte surprins.

— Ce? Nu. Nu mai înot.

— Ba da, îi zic eu. Doar că nu ai mai înotat de ceva vreme. Şi n-am mai înotat niciodată aici, aşa c-ai să intri în apă cu mine.

Charlie scutură din cap.

— Vorbesc serios, nu vreau s-o fac.

Îmi pun mâinile în şolduri. Nu o să scape aşa de uşor. Nu poate să ne strice viitorul perfect împreună din cauză că nu vrea să coopereze.

— Eu n-am vrut să cânt! M-ai obligat!

— Aia a fost altceva, spune, privind lung la nisip.

— Ba nu!

Bat din picioare ca să-mi subliniez ideea.

— Uşurel, puştoaico. Ai idee cât de rece este apa?

Mă uit la oceanul întunecat şi apoi la Charlie. În afară de indiciul pe care tocmai mi l-a oferit, habar n-am. Însă acum e prea târziu să dau înapoi; prea multe depind de ce o să se întâmple în continuare.

— Charlie. Fie am venit noaptea până la plajă şi nu înotăm, fie sărim în apă şi continuăm să facem din asta cea mai bună seara din viaţa noastră. Ce vrei să faci? Acum?

Sigur, i-am furat discursul şi l-am întors împotriva lui. Fac orice. Cum se spune, totul e permis în dragoste şi război.

Charlie îmi zâmbeşte superior, de parcă are impresia că o să câştige lupta asta.

— Nu am costum de baie.

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Nici eu.

Îmi trag tricoul peste cap şi rămân în sutien şi blugi în faţa lui. El cască ochii, dar nu se mişcă. Mă provoacă.

Îmi arunc tenişii în nisip şi-mi dau jos pantalonii. Acum e prea târziu să mă răzgândesc. Am să mă dezbrac până o să fie de acord.

— Vii? îl întreb în timp ce fug în lenjerie intimă spre apă.

Când primele valuri îmi ating degetele de la picioare, mă întorc. Practic, îmi amorţesc. Nu sunt sigură cum am să reuşesc să intru de tot în apă; nu ştiu decât că o să se întâmple. Charlie şi-a dat deja tricoul jos şi încearcă să scape de pantalonii scurţi. Entuziasmul lui brusc mă face să râd.

Mă întorc spre apă, inspir adânc şi îmi iau avânt.

— O, DUMNEZEULE! E rece ca gheaţa! strig eu. Charlie îşi aruncă capul pe spate.

— Ştiu! strigă şi aleargă după mine.

Fericirea noastră răsună din ocean. Simt că ştie că suntem meniţi să fim împreună.

— Îţi place să înoţi? mă întreabă Charlie.

Ridic din umeri.

— Presupun că da. Adică nu mă pricep atât de bine.

El rămâne cu gura căscată, de parcă nu-i vine să creadă că sunt atât de stângace.

— Trebuie să facem ceva să schimbăm lucrurile. Când o să ne mai aflăm într-o situaţie în care chiar ştiu ce fac? Uite. Hai să-ţi arăt câteva mişcări!

În întuneric, inima îmi bate mai repede.

— Ai să-mi arăţi mişcările tale?

— Da, spune el, apucându-mă şi practic întinzându-mă în apă, ţinându-mă cu grijă, dar ferm.

Nu-mi vine să cred că nu am ştiut niciodată cât de minunat este să te simţi atât de apropiat de cineva, fizic şi spiritual. Uneori, când Charlie şi cu mine stăm întinşi unul lângă celălalt şi ne sărutăm, simt că ne contopim.

Înainte să-l cunosc pe Charlie, renunţasem la ideea de a mă îndrăgosti în realitate şi, cu asta, la a mă culca vreodată cu cineva. Încă nu s-a întâmplat, dar adevărul e că nu aş spune „nu” dacă ocazia s-ar ivi cândva în viitorul apropiat.

— Bine, asta se numeşte „stil liber”, spune el şi-mi arată cum să-mi întind şi să-mi retrag braţul ca să înaintez. E cea mai simplă mişcare dintre toate.

Fac o încercare, dar sfârşesc prin a da din braţe în jur în loc să alunec prin apă precum Charlie.

— Aşa? îl întreb.

El râde.

— Ăsteia îi spunem „stil câine”.

— Bine, atunci, zic eu. Arată-mi alta.

Charlie se avântă într-o altă demonstraţie.

— În regulă, pentru asta îţi împingi palmele în spate, de-a lungul şoldurilor, la sfârşitul întinderii. E stilul fluture.

Tot ce ştiu e că faptul că Charlie îşi plimbă mâinile în jos, de-a lungul coastelor mele, mă face să ies din apă, să fac un foc, să mă învelesc într-o pătură cu el şi să transform acel „cândva” în momentul prezent. Dar nu mi-am atins scopul încă, aşa că mă forţez să mă concentrez la ce trebuie să fac acum.

— Asta-i prea dificilă! Următoarea!

— Următoarea e brasul, îmi spune Charlie.

— E o şmecherie?

— Nu, îmi răspunde şi mă trage lângă el. Bine, poate.

Îi cuprind gâtul cu braţele şi-i zâmbesc.

— Vezi? Nu-i atât de rău. De fapt, nu urăşti apa.

El mă priveşte mai intens ca niciodată, de parcă s-ar îneca în ochii mei.

— Nu urăsc nimic atunci când sunt cu tine.

Îl fixez cu privirea. Cred în el şi tot ce-mi spune. Stelele clipesc deasupra noastră ca şi când ne-ar binecuvânta unirea.

Îmi găseşte buzele cu ale lui şi ne sărutăm ca şi cum ne-am petrecut toată viaţa flămânzind unul după celălalt. Nu mă satur de Charlie Reed şi sunt absolut sigură că sentimentul este reciproc. Căldura se intensifică. Parcă ne e imposibil să ne apropiem suficient, dar o facem.

18

Charlie şi cu mine stăm întinşi, înveliţi cu pătura pluşată pe care o ţinem în partea din spate a camionetei. Mă uit la ceas. Este târziu – cu mult peste ora la care trebuie să ajung acasă –, dar mai e timp. Soarele răsare abia peste câteva ore. Sunt recunoscătoare că tata mi-a acordat, în sfârşit, libertatea de a hotărî când se termină noaptea.

— Trebuie să ajungi acasă? întreabă Charlie.

— Curând… dar nu încă.

Îmi doresc ca răspunsul meu să poată fi niciodată. Charlie mă trage mai aproape de el şi ne strângem în braţe.

— Te-ai mai gândit la Berkeley? şoptesc eu.

El se uită lung la stele.

— Mă tot la gândesc la perioada de după operaţie, când nu puteam să înot şi pur şi simplu… nu ştiam cine sunt. Deloc. Şi nici alţii. Ani de zile am fost la şcoală cu oamenii ăştia şi ei nu mă văd decât ca pe tipul din bazinul de înot. Apoi, când n-am mai intrat în bazin, parcă n-am mai însemnat nimic pentru ei. Şi mi se pare o porcărie. Nu sunt un nimic dacă nu înot. Nu trebuie să trăiesc viaţa aia. Doar pentru că mi-a plăcut să fac ceva anume vreme îndelungată nu înseamnă că nu pot să mă răzgândesc.

Dau aprobator din cap.

— Înţeleg, spun şi chiar vorbesc serios.

Dar nu mă pot abţine să nu simt că nu mi-a spus chiar tot. Poate o teamă de eşec sau o mândrie peste care nu reuşeşte să treacă. Nu vreau să-şi irosească şansa de a-şi lărgi orizonturile din cauza unor emoţii inutile ca astea.

— Dar ştiu şi cum este să urmăreşti de pe margine cum oamenii îşi trăiesc viaţa, continui eu. Nici asta nu vrei. Poate că nu vrei să fii tipul din bazin, dar nici nu eşti cel care nu încearcă. Poate că n-ai să intri în echipă, dar nu vrei să vezi dacă ai putea? Eu aş vrea.

Îmi dau seama de ceva profund şi adevărat, şi anume că aşa trebuie să-mi trăiesc viaţa de acum încolo. Cred că situaţia e valabilă şi-n cazul lui Charlie.

— Fă tot ce poţi acum şi apoi hotărăşte. Pentru că prezentul e tot ce contează, îi spun.

Charlie mă sărută pe umăr. Pare gânditor.

— Poate am să-l sun mâine pe antrenor, spune el. Şi, apropo de mâine, sper că eşti pregătită pentru cel mai frumos răsărit de pe planetă.

Rămân fără aer când simt valul de adrenalină. Îmi ridic privirea spre cer. Întunericul face loc unui purpuriu deschis. Mă uit din nou la ceas: 1:42.

Trăiesc un scurt moment de uşurare înainte să-mi dau seama că ceva este extrem de greşit. Limba ceasului care indică minutele nu se mişcă.

— Cât este ceasul, Charlie? şoptesc îngrozită.

— Cinci fără zece.

Simt cum viaţa se scurge din mine.

— Nu este rezistent la apă, îmi spun eu.

— Ce anume? întreabă Charlie.

Mă ridic şi-mi iau în grabă hainele şi telefonul mobil. Dezactivez modul „nu deranjaţi" şi văd că tata m-a sunat de paisprezece ori. Cum de am crezut, chiar şi pentru o secundă, că nu mai am nevoie să mă supravegheze?

— O, Doamne!

Cum pot să îndrept lucrurile? Sunt atât de idioată! Tata n-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în mine. Lacrimile îmi curg pe obraji când încep să alerg spre şosea. Poate am să reuşesc să întrec întunericul până acasă. Sunt tânără. Sunt rapidă.

În spatele meu, îl aud pe Charlie cum aleargă.

— Rămâi doar până când soarele...

— Trebuie să plec! îi strig peste umăr. Te rog, trebuie să plecăm acum! TE ROG!

— Ce s-a întâmplat?

Însă eu suspin prea tare şi timpul e prea preţios ca să-i răspund.

— Katie! Spune-mi!

Alerg în continuare. Violetul închis al cerului se transformă într-un albastru palid. Nu am să reuşesc să ajung acasă înainte de răsărit, dar tot trebuie să încerc. Pentru mine. Pentru tatăl meu. Pentru Morgan. Pentru Charlie, care nu o să se ierte niciodată când o să afle de ce sunt atât de panicată, cu toate că el nu a greşit cu absolut nimic. Cu toate că deciziile mele proaste sunt cauza a ceea ce se întâmplă.

Pietrişul sare în urma mea în parcare. Charlie mă ajunge în camioneta lui şi lasă geamul în jos.

— Katie, mă sperii. Ce naiba se petrece?

Sar pe locul din dreapta.

— Condu odată! ţip eu.

Charlie ambalează motorul. Camioneta prinde viteză, dar niciun mijloc de transport în afară de călătoria în timp nu ar putea să învingă soarele acum, cu atât mai mult rabla asta. Primele raze strălucesc peste dealul din spatele nostru. Razele crepusculare – liniile alea de lumină pe care copiii le desenează mereu în jurul soarelui – se revarsă din steaua galbenă de foc. Niciodată nu am mai văzut ceva atât de frumos sau de înspăimântător în viaţa mea.

— Trebuie să mă duci acasă, Charlie! îl implor, cu toate că ştiu că face tot posibilul, că îşi dă toată silinţa.

Apasă acceleraţia până la podea. Camioneta înaintează, dar nu suficient cât să mă salveze.

După câteva minute şi cu roţile scârţâind, ajungem la mine acasă. Deschid portiera înainte să oprească maşina. Sar de pe locul din dreapta şi alerg spre casă.

Acum soarele se înalţă peste dealuri, iar razele pătrund printre copacii din grădină. Le simt calde pe piele. Pe braţe. Pe faţă. Sunt complet expusă. Simt că-mi este cald şi apoi că sunt fierbinte. Sunt în flăcări.

Bat puternic la uşă, dar tata nu vine. Îmi caut cheia şi, într-un final, o bag în broască. Deschid uşa de la intrare şi mă grăbesc înăuntru, iar ea se trânteşte în spatele meu, în timp ce eu cad pe podea, tremurând şi plângând. Singurul lucru pe care pot să-l fac acum este să mă rog să nu mă fi rănit grav. Tot mai am o şansă.

Orice e posibil, nu-i aşa? Poate că n-am să mă aleg decât cu o arsură urâtă şi cu o predică nesuferită din partea tatei. Se întâmplă şi miracole.

Charlie bate de cealaltă parte a uşii.

— Katie, nu vrei să vorbeşti cu mine?

Dar nu pot. Cum aş putea? Ce i-aş spune?

Charlie continuă să bată şi să mă strige.

Eu fug la etaj ca să scap. De el. Am stricat totul. Totul. Nimic nu o să mai poată fi în regulă vreodată.

Din camera mea, mă uit pe fereastră. Charlie încă nu a plecat. Cu un scârţâit, tata opreşte lângă bordură şi trânteşte portiera de parcă ar fi văzut o mie de fantome. De parcă ar fi îmbătrânit cu un milion de ani într-o singură noapte. Morgan este cu el. Chiar dacă este supărată pe mine, este cu el.

Aş face orice să şterg durerea pe care am cauzat-o tuturor. Şi mie. În viaţa mea nu m-am mai simţit atât de singură.

— E înăuntru? îl aud pe tata ţipând.

Îl ţine pe Charlie de umeri şi îl scutură de parcă aşa ar putea să dea timpul înapoi.

— E în casă?

Tata năvăleşte înăuntru înainte ca Charlie să poată să-i răspundă. Afară, Morgan ţipă în continuare la Charlie.

— Cum de-ai permis să se întâmple aşa ceva?

— Ce anume? strigă şi Charlie.

Ca un băieţel speriat, îşi trece mâinile prin păr până şi-l ciufuleşte.

În cele din urmă, Morgan îşi dă seama de tristul adevăr, ca şi mine de altfel.

— Nu ţi-a spus? Ne-a jurat că ţi-a spus!

— Ce anume?

Charlie pare palid şi afectat.

Iată-le. Cuvintele care vor schimba totul. Cuvintele pe care eu ar fi trebuit să i le spun.

— Charlie, ea e bolnavă! Katie este bolnavă, îi spune Morgan.

— Despre ce vorbeşti?

— Are o boală. XP. Nu poate să stea deloc la soare, îi explică Morgan. Ar putea să moară din cauza asta.

Ea aleargă după tata, lăsându-l singur pe Charlie. Afară, privind înăuntru. Încercând să asimileze cea mai groaznică veste cu putinţă.

Nu sunt cine credea că sunt. Nici pe departe.

19

— Îmi pare foarte, foarte rău, îi spun lui Morgan, dar şi tatei.

E primul lucru pe care l-am rostit de când m-au găsit în camera mea. Am tăcut când m-au întrebat dacă sunt în regulă; am tăcut când mi-au dat haine ca să ies; am tăcut tot drumul cu maşina.

Ce aş fi putut să spun?

După atâţia ani în care am fost responsabilă şi în siguranţă, după ce în sfârşit l-am convins pe tata că pot să am grijă de mine, s-a dovedit că nu am putut.

I-am minţit pe tata şi pe Morgan. L-am minţit pe Charlie. Dar tăcerea mea era şi rezultatul conştientizării sufocante că mă minţisem singură.

— Este în regulă, spune Morgan.

Presupun că o experienţă în pragul morţii îi face pe oameni să te ierte foarte repede.

— Nu, Morgan, chiar îmi pare rău.

Mă ia de mână şi ştiu că înţelege că nu-mi pare rău doar pentru că am făcut-o să se îngrijoreze, ci şi pentru tot ce i-am zis.

— Te iubim nespus de mult, îmi zice tata.

Faptul că nu sunt supăraţi pe mine mă face să mă simt şi mai rău. Că sunt pur şi simplu îngrijoraţi, trişti şi epuizaţi. E numai vina mea.

Stăm toţi trei pe scaune rigide de plastic în sala de aşteptare a spitalului în care doctoriţa Fleming are un birou. Sunt epuizată, deşi în momentul ăsta nu ştiu dacă din punct de vedere fizic sau emoţional.

Faţa îmi arde. Simt că braţele îmi sunt cuprinse de flăcări. Morgan mă asigură că aşa se simt oamenii obişnuiţi după ce au stat un pic prea mult la soare, dar eu nu sunt atât de sigură. Senzaţia mi se pare de rău augur.

Şi mai de rău augur e faţa tatei. El scrâşneşte din dinţi şi ridică atât de mult din sprâncene, încât cele două devin una singură. Stă cu capul în mâini, de parcă ar fi prea greu să i-l mai susţină gâtul.

— De ce folosesc nişte scaune atât de incomode? se întreabă Morgan. Am venit să ne însănătoşim şi o să plecăm cu dureri de spate.

Tata încearcă să-i zâmbească, dar mai mult se strâmbă. Chicotitul meu se transformă într-un suspin.

— Sunt sigură că totul este bine, spune Morgan, punându-şi o mână pe piciorul meu. A fost doar o secundă, dacă nu cumva nici atât. Nu e nimic. Totul e în regulă.

Doar că în vreme ce mă asigură că nimic nu e în neregulă, ne zgâim amândouă la fata cam de-o seamă cu mine din sala de aşteptare. Mâinile şi capul îi tremură şi pielea îi este acoperită de leziuni şi răni închise la culoare. Toţi ştim că eu s-ar putea să fiu următoarea.

Asistenta mea preferată îşi face apariţia.

— Te aşteptăm, Katie.

Tata vrea să se ridice, dar întind o mână ca să-l opresc.

— Mă duc singură de data asta.

Dacă sunt suficient de mare încât să mă sinucid practic din cauza iresponsabilităţii, atunci sunt şi suficient de matură să înfrunt urmările acţiunilor mele.

Tata dă aprobator din cap. Când o urmez pe asistentă în zona recepţiei, Garver dă năvală pe uşile spitalului şi aleargă spre Morgan, care-i cade plângând în braţe.

— E bine? întreabă Garver.

Morgan nu îi răspunde, ci doar îşi afundă capul în umărul lui şi se pierde cu firea. Probabil că arăt ca un mort-viu dacă este atât de supărată. Mă întreb dacă nu cumva sunt.

Doctoriţa Fleming mă îmbrăţişează călduros când intru în sala de examinare.

— A trecut ceva vreme, Katie, îmi spune şi se retrage ca să mă privească mai bine. Te-ai transformat într-o tânără inimoasă.

— Îmi cer scuze că n-am mai ajuns la programări în ultima vreme, îi zic şi mă urc pe masa de examinare cu picioare grele, de lemn.

Doctoriţa Fleming îmi zâmbeşte cu înţelegere.

— Uneori cred că XP este o boală mai grea pentru părinţi decât pentru pacienţi. El încerca doar să te protejeze.

— Şi uitaţi cum i-am mulţumit pentru toate sacrificiile.

Vreau să plâng, dar parcă nu mai am lacrimi în momentul ăsta.

— Nu are sens să te gândeşti la trecut, Katie, îmi spune doctoriţa Fleming. Şi o să ne ocupăm de problema de faţă. Bine?

Eu dau aprobator din cap. Asistenta Jane îmi ia sânge în mai multe fiole, în timp ce mă uit la frescele viu colorate de pe perete. De-a lungul anilor, am aflat că mă doare mai puţin dacă nu văd acul sau tot lichidul de un roşu profund care se scurge din mine. Ce vampiriţă brează sunt, nu-i aşa?

Apoi, sunt dusă cu căruciorul în camera cu tomograful. Vreau să protestez că pot să merg şi singură până acolo, dar, ca să fiu sinceră, sunt recunoscătoare că nu trebuie să o fac. Stau cât pot de nemişcată în timp ce luminile şi sunetele dispozitivului vibrează în jurul meu. Presupun că adorm, pentru că imediat totul se termină şi asistenta Jane îmi spune că este vremea să mă întorc în sala de consultaţii.

Acolo, doctoriţa Fleming şi Jane îşi pun nişte ochelari imenşi care măresc şi care seamănă cu căştile pentru realitate virtuală. Cu atenţie, încep să mă examineze centimetru cu centimetru, vorbind codat.

— Nev displazic, patru milimetri.

— Creştere a nevului congenital.

— Grup nou de lentigine[14] aici.

Şi aşa mai departe. Eu aştept şi ascult, întrebându-mă ce înseamnă toate astea, ce crede acum Charlie, dacă mă urăşte că l-am minţit şi dacă am să-l mai văd vreodată.

Şi cum aş putea? Tata nu o să-mi mai permită. În plus, de ce ar vrea Charlie să mă vadă după ce i-am trădat încrederea?

S-a terminat, concluzionez eu. Am fost norocoasă să-l am câtă vreme s-a putut. Să trăiesc ceva ce nu credeam că voi trăi vreodată. E timpul să fiu din nou Rapunzel, închisă în camera mea pentru totdeauna. Am fost o proastă să cred că aş putea să mă duc la facultate cândva şi să am o relaţie stabilă, ca o persoană normală.

Într-un sfârşit, doctoriţa Fleming îmi spune:

— În regulă, poţi să te ridici acum, Katie. Mă duc după tatăl tău cât te îmbraci. Ne întâlnim în biroul meu când eşti gata.

Îmi trag colanţii pe mine şi tricoul peste cap şi mă încalţ cu perechea mea de tenişi. Merg târându-mi picioarele pe hol şi mă aşez pe scaunul din faţa biroului impresionant de mare din lemn de mahon al doctoriţei Fleming. Tata a ocupat deja scaunul de lângă mine şi se uită drept înainte.

— Expunerea la razele soarelui a fost minimă, începe doctoriţa Fleming. Efectele fizice pe care le observaţi acum vor trece.

Tata îmi atinge braţul cu mâna şi ne zâmbim unul celuilalt. Poate că, la urma urmei, nu am stricat tot.

— Dar...

Tata tresare. Eu simt în gol în stomac.

— După cum ştii, tipul tău specific de XP este inactiv în mod general, până în momentul declanşării, continuă ea. Nu ştim dacă asta e ceea ce s-a întâmplat până nu vom primi rezultatele analizelor de sânge şi ale tomografiei computerizate.

---

14 ? Mici pete cutanate, care corespund unei creşteri a numărului de melanocite, celule răspunzătoare de pigmentaţia cutanată

Pe scaun, tata se apleacă în faţă.

— Şi dacă a fost? Un eveniment declanşator?

Îmi ţin respiraţia în aşteptarea răspunsului doctoriţei Fleming.

— Vom vedea ce este de făcut dacă va fi cazul, spune ea. Katie, dacă observi vreun simptom – tremurat din senin, dureri ale muşchilor, pierderea funcţiei motrice – trebuie să-mi promiţi că ai să mă anunţi imediat.

Eu dau aprobator din cap. Mâinile îmi tremură în timp ce vorbim. Este un simptom sau sunt pur şi simplu obosită şi speriată? Acum orice mi se pare un semn.

— Ştiţi ceva de studiul de la Universitatea din Washington? întreabă tata când ne ridicăm să plecăm.

— Am vorbit cu ei săptămâna trecută, spune doctoriţa Fleming. Încă nu au niciun rezultat.

Sper că, în cazul ăsta, lipsa veştilor e un lucru bun. Tata merită mai puţine veşti proaste în viaţa lui.

Mă prăbuşesc efectiv când ajung acasă şi cad într-un somn adânc şi fără vise, în care mi se pare că sunt pierdută într-un vid imens şi întunecat. Mă trezesc mult mai târziu, ameţită şi ursuză. Nu vreau să mănânc, să mă uit la vreun film sau să stau de vorbă cu nimeni.

Morgan vine pe la mine şi mă cunoaşte suficient de bine încât doar să-mi fie alături, împreună, dar făcând ce facem de obicei. Eu cânt absentă la chitară, coardele fiind disonante şi lipsite de armonie. Morgan pretinde că citeşte Dragă Gabby, dar nu trece niciodată la o nouă întrebare.

Telefonul îmi vibrează întruna. Îl ignor. Nimic bun nu poate să iasă dacă-i răspund lui Charlie la mesaje. Este mai bine să nu mai comunicăm deloc şi să trec mai departe, decât să lungesc chestia asta când rezultatul final va fi oricum acelaşi.

— Ştiu că ţi-am spus să o faci pe inabordabila, dar măcar trebuie să vezi ce are de zis, îmi spune Morgan.

Scutur din cap chiar în clipa în care telefonul vibrează din nou. Morgan îşi aruncă telefonul într-o parte, îl ia pe al meu şi începe să citească mesajele.

— Te întreabă dacă poate să treacă pe la tine să staţi de vorbă...

— Nu face asta! îi spun. Şterge-le şi gata.

— Katie...

Îmi ridic privirea şi Morgan şi cu mine ne uităm fix una la cealaltă.

— Dacă le citesc, am să-i răspund şi apoi o să-mi scrie şi el şi o să ne întâlnim, ceea ce e imposibil. Nu.

— De ce nu poţi? Nu trebuie să fii martiră ca să-i protejezi lui Charlie sentimentele delicate. E băiat mare, sunt sigură că poate să se descurce...

O întrerup în mijlocul frazei. Pentru prima dată, Morgan habar nu are cum mă simt.

— Eu nu fac faţă situaţiei, bine? strig şi lacrimile îmi curg pe obraji. Nu pot. O să fie rănit. Şi nu pot să fiu eu cea care-l răneşte. Acum, vrei să le ştergi, te rog?

Îmi dau seama că Morgan nu vrea s-o facă. Ştiu că detestă faptul că sufăr atât de mult. Că e dispusă chiar să mă ierte pentru că am fost o vită groaznic de ţâfnoasă şi am ţipat la ea când nu avea nicio vină.

— Bine, spune ea încet şi începe să-mi ştează mesajele unul câte unul.

Eu dau din cap recunoscătoare şi mă întorc la chitara mea, dar în seara asta nu sună cum trebuie. Morgan mă urmăreşte o secundă şi apoi îşi ia din nou telefonul. Cânt şi îmi dau seama că-mi ţin degetele pe alte coarde şi taste metalice.

Ridic mâna. Degetele îmi tremură incontrolabil. Împing chitara înainte ca Morgan să observe.

Dar ştiu.
Ştiu.

20

Chiar dacă sunt obosită, nu pot să dorm. Deşi îmi este foame, nu pot să mănânc. Mă foiesc şi mă răsucesc şi mă învelesc şi mă dezvelesc pentru că tremur şi apoi transpir. Aud cum cineva trânteşte o portieră şi după aceea soneria.

Mă dau jos din pat şi mă uit pe fereastră. Este doctoriţa Fleming. În toţi anii de când sunt pacienta ei, nu a venit niciodată aici – eu sunt cea care se duce să o vadă la spital. Este mult prea ocupată să facă vizite la domiciliu.

Nu e un semn bun, deşi nu vine să ne dea nişte veşti pe care nu le bănuiesc deja.

Tata iese pe verandă şi închide uşa de la intrare în urma lui. Nu aud ce îi spune doctoriţa Fleming, dar în clipa următoare el ţipă:

— Ar trebui să mai facem un set de analize. Am putea să primim alte rezultate!

— Creierul ei a început să se contracte, spune doctoriţa Fleming, suficient de tare de data asta încât să aud. După ce sinapsele neuronale încep...

— Şi cum rămâne cu studiul? urlă tata. Cum rămâne cu Universitatea din Washington? Trebuie să existe...

— L-au încheiat, îi spune doctoriţa Fleming şi-i pune o mână pe umăr. Am aflat în dimineaţa aceasta. Nu va mai exista o a doua etapă.

Veştile îl fac pe tata să cedeze nervos. Mereu a fost foarte puternic. Nu a plâns niciodată în faţa mea, nici măcar când a murit mama. Şi acum este o epavă din cauza mea. Din cauza acţiunilor mele.

— Am făcut tot ce trebuia, rosteşte el gâtuit cuvintele. Când era mică, indiferent de cât de mult plângea sau se smiorcăia, nu o lăsam să iasă afară. Să se joace în parc. Să se ducă la plajă. Mă implora să o las să facă lucruri pe care avea tot dreptul să le facă, iar eu i le-am refuzat pe toate. Ca să o protejez. Şi pentru ce? Pentru asta?

Doctoriţa Fleming îl mângâie uşor pe spate pe tata când emoţiile îl copleşesc.

— XP este o boală care are tendinţa să-i răpească bucuriile unui copil, îi spune ea, dar în atâţia ani de când o cunosc pe Katie, nu s-a plâns şi nu s-a îmbufnat niciodată – a văzut doar partea bună a lucrurilor. Şi felul în care vorbeşte despre tine – n-am mai văzut niciodată o adolescentă care să-şi adore tatăl atât de deschis.

Acum, plânge şi ea cu tata. Şi eu plâng cu ei. Se îmbrăţişează.

— Katie a făcut mai mult decât să nu renunţe la fericirea ei – i-a făcut fericiţi şi pe alţii. Katie este mai încrezătoare decât aproape toţi ceilalţi pacienţi pe care i-am tratat vreodată. Şi asta pentru că este foarte iubită. Eşti un tată bun, Jack!

Tata se şterge pe faţă cu mâneca şi dă aprobator din cap.

— Cât mai are de trăit?

— E greu să ne dăm seama cu exactitate, îi spune doctoriţa Fleming.

— Zile? Săptămâni? Luni? Cât?

— Cel mai probabil una dintre variante, îi răspunde tipic doctoriţa Fleming.

Mă simt amorţită, de parcă aş fi îngheţată în timp. Tot ce pot să fac este să dau vina pe mine pentru că am distrus vieţile tuturor, inclusiv pe a mea. Cum de am putut să fiu atât de nerecunoscătoare? Cu asta mă aleg pentru că nu mi-am mai dorit viaţa pe care am dus-o, pentru că mi-am dorit mult mai multe. Mă aleg cu moartea. Cu o viaţă mai scurtă decât urma deja să fie.

Cumva, trebuie să îndrept situaţia.

Mai târziu, stau cu tata în camera întunecată. Înmoaie fotografii în soluţie, le usucă şi le atârnă. Face lucrul la care se pricepe cel mai bine.

— Eşti conştient că ştiu, nu?

El se opreşte din ce face, mă fixează cu privirea şi îşi drege vocea.

— Ce?

— Te-am auzit mai devreme vorbind pe verandă cu doctoriţa Fleming. Când credeai că dorm, îi spun eu.

Tata se apropie şi mă ia în braţe.

— Îmi pare rău, îmi zice de nenumărate ori. Îmi pare atât de rău!

Îi spun Şi mie îmi pare rău şi Este în regulă de mai multe ori decât pot să număr. Toată ziua m-am gândit la cum aş putea să profit de situaţia asta groaznică şi, în cele din urmă, mi-a venit ideea: trebuie să găsesc o cale să transmit un ultim mesaj de iubire. Brusc, îmi dau seama ce pot să fac pentru tatăl meu.

— Mă găseşti sus, îi spun. După ce termini aici, putem să comandăm ceva de mâncare, bine?

— Asta-i tot, Katie? zice el, cu palmele în sus şi ridicând uşor din umeri. Nu ai nicio întrebare?

Scutur din cap.

— Nu.

După o oră, intră în sufragerie. Eu stau pe canapea şi scriu în continuare la laptop. Am lucrat din greu la capodopera mea şi aproape am terminat-o.

— Sunt lihnit, spune tata. Să comandăm de la Hunan Chinese?

Fac o ultimă modificare şi-mi ridic privirea spre el.

— Ha?

— Te-am întrebat dacă ţi-e poftă de mâncare chinezească? zice el. Ce te preocupă atât de mult?

Îmi întorc laptopul ca să vadă.

— Chinezească, sigur, întotdeauna. Ştii doar. Şi ţi-am creat un profil online pentru întâlniri.

Pentru moment, tata este bulversat.

— Poftim? întreabă el, cu gura căscată.

Vorbesc serios. Urmează vremuri grele. Nimeni n-ar trebui să fie singur. Toţi ar trebui să aibă pe cineva special. Practic, asta-i calea spre fericire, aşa cum am aflat alături de Charlie.

— Ce părere ai? îl întreb şi îi arăt două opţiuni diferite pentru poza lui de profil. În asta îmi place cum îţi stă părul, dar în cealaltă apari cu aparatul de fotografiat.

Tata încearcă să-mi închidă forţat laptopul.

— Nu. Aşa ceva nu o să se întâmple...

Eu nu cedez.

— Ba da! Trebuie să ieşi la întâlniri. Ba chiar poţi să mă ajuţi să-ţi completez profilul. Ia loc.

Tata începe din nou să protesteze, dar îi arunc cea mai serioasă privire. Pare să accepte faptul că nu glumesc şi că nu am să renunţ la ideea asta şi se aşază lângă mine.

— Uite ce-am scris până acum. Cel mai grozav tată din lume şi cel mai chipeş fotograf...

Tata imită o sonerie.

— Nu-s de acord.

Eu îl ignor şi continui.

— Caut o colegă aventurieră interesată de artă, fotografie şi care să aibă o pasiune pentru fosta echipă de baschet SuperSonics...

— Echipa Supersonics, da, ăsta-i un lucru important, spune tata, dând aprobator din cap.

— Şi o parteneră cu care să călătoresc în lume.

Îmi ridic privirea ca să-mi dau seama dacă înţelege toate astea.

Însă el se uită fix la una dintre fotografiile de demult, făcută împreună cu mama.

— Nu călătoresc, spune în cele din urmă şi scutură din cap.

— Ai s-o faci, totuşi, îi zic.

Nu-mi termin ideea spunând a doua parte, şi anume: Ai să poţi să călătoreşti din nou. După moartea mea.

Parcă tata îmi aude gândurile nerostite. Rămânem practic fără aer. Se ridică de pe canapea şi dă să plece.

— În regulă, nu discutăm despre asta.

Îl apuc de mânecă.

— Te rog. Vreau s-o fac. Trebuie.

El se opreşte. Expiră prelung şi zgomotos, ca un radiator vechi şi crăpat. Mângâi uşor locul de lângă mine.

— Înainte ne aveam unul pe celălalt. Şi acum...

Încerc să-mi adun curajul să spun ceea ce niciunul din noi nu a recunoscut cu voce tare încă.

— Am pierdut-o pe mama şi ai să mă pierzi şi pe mine.

— Nu! protestează tata. Mereu există o şansă ca...

— Ştiu că e nasol. Probabil mai mult pentru tine decât pentru mine. Dar asta e realitatea, îi spun. Mereu am ştiut că e o chestiune de timp, nu o posibilitate... Şi o să se întâmple, fie că-ţi place, fie că nu.

Niciun alt lucru din istorie nu a fost mai greu de spus. Judecând după înfăţişarea tatei, niciun alt lucru din istorie nu a fost mai greu de auzit, dar trebuie să vorbim despre asta cât mai putem. Trebuie să afle cât de mult iubesc şi apreciez tot ce a făcut pentru mine.

Inspir adânc şi-mi continui discursul.

— Vreau să călătoreşti şi să începi din nou să fotografiezi lumea. Tată, vreau ca toţi să-ţi vadă pozele.

Şi, cu asta, izbucneşte în lacrimi. În faţa mea. Încă o premieră. Sincer, sunt oarecum mândră de el. Atât de mulţi ani am pretins că totul e în regulă între noi. Şi acum e în ordine să ne arătăm unul altuia că nu este aşa.

Vreau ca tata să ştie că din asta poate să iasă ceva bun – că poate să-şi recapete toate visurile după moartea mea, dacă vrea. Că-i doresc din toată inima să fie din nou întreg. Şi că poate să fie, chiar şi fără mine sau mama. Trebuie să fie sau n-am să fiu în stare să suport ce urmează.

— Opreşte-te! îmi cere tata printre lacrimi. Nu pot...

Vorbesc repede, chiar dacă îmi este greu să-i îndur suferinţa.

— Nu vreau decât să ai o viaţă la fel de grozavă ca aceea pe care mi-ai dăruit-o. Trebuie să ştiu că ai să încerci să fii fericit şi să ai pe cineva alături în aventurile tale, pentru că... ei bine, asta-i cea mai bună parte.

Tata se adună după ce inspiră de câteva ori, aşa cum am învăţat din videoclipurile cu meditaţii pe care le-am încercat acum ceva vreme. Când văd că e aproape gata să încuviinţeze, încerc să închei târgul rapid.

— Du-te la o întâlnire, îl îndemn. Alege o doamnă la întâmplare şi scoate-o în oraş. Te rog!

În cele din urmă, dă aprobator din cap.

— Bine.

Îl iau de mână.
— Promite-mi!
— Promit, îmi spune el.
Îl cuprind cu braţele şi ne îmbrăţişăm strâns. Lacrimile îmi alunecă repede pe umărul său. Lacrimile lui se contopesc cu ale mele. Sunt prima care se retrage.
— Acum, hai să sunăm la Hunan Chinese! îi spun şi-mi şterg faţa de umărul lui.
— Tu du-te sus şi odihneşte-te un pic. Am să comand eu cina, îmi zice tata zâmbind.
Cumva, parcă simt că inima mi se întregeşte. Ştiu că încă pot să schimb lucrurile cât mai sunt pe-aici. Şi poate şi după aceea, dacă mă mişc suficient de repede.

21

Soneria de la intrare se aude după patruzeci şi cinci de minute, aşa că mă duc jos.
— Cina e servită! strig când păşesc pe ultima treaptă şi văd că tata este tot pe canapea.
— Hei, scumpo, poţi să răspunzi tu? mă întreabă el, fără să-şi desprindă privirea de la meciul de baseball de la televizor. E un joc important.
Faptul că e atât de pasionat de un meci obişnuit de sezon mă face să râd.
— Sigur.
Deschid uşa şi rămân cu gura căscată. La urma urmei, nu e tipul de la livrări.
Trântesc uşa şi mă sprijin de ea.
— Cred c-ar fi mai bine să vii până aici! îi strig tatei.
Dar el stă deja chiar în faţa mea.
— Cred c-ar fi mai bine să-l laşi să intre, îmi spune şi-mi oferă o mână ca să mă ridic.
Eu îi accept ajutorul.
— Cum de-ai ştiut că e Charlie?
— Pentru că eu l-am sunat, îmi zice. Să ai pe cineva cu care să-ţi împarţi viaţa este cea mai bună parte, nu? Nu asta mi-ai spus mai devreme?
— Nu pot să-l văd, şoptesc eu. Adică... pot?
— Du-te, spune el, deschizând uşa şi împingându-mă afară.
Charlie stă pe verandă, ţinând două pungi de la Hunan Chinese. După un moment, spune:
— Cina e servită?
Amândoi râdem un pic. Cum reuşeşte să facă un moment ciudat... să nu mai fie aşa? Totuşi, calmul său nu mă relaxează prea mult. Mi se pare că suntem din nou la prima întâlnire.
— Chiar exişti, îmi spune el. De data asta, eram sigur că te-am visat.
Încep să zâmbesc, dar mă opresc atunci când îmi dau seama că nu de asta am ieşit din casă. Ştiu ce a spus tata şi ce îmi doresc. Dar dacă este un lucru de care sunt sigură, acela e că în viaţă nu poţi mereu să obţii ce vrei. Fac asta ca să ne împăcăm. Faptul că renunţ la el este darul meu pentru Charlie, ca să poată trece mai departe.
— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, e de neiertat şi-mi doresc să mă pot revanşa faţă de tine, dar, din păcate, aranjamentul ăsta – gesticulez spre mine şi spre el, spre amândoi, cum ar veni – nu poate să mai continue.
Discursul meu este ciudat de formal şi de preţios. Inspir adânc şi încerc să vorbesc normal.
— A continua să avem o relaţie este... o idee foarte proastă, iar eu...

Uf! Ridic privirea spre Charlie, care-şi muşcă buza de jos. Pare că stă să râdă, nu să plângă, aşa cum m-am îngrijorat că ar putea s-o facă. Acum mă simt mai idioată ca niciodată. O iau de la început.

— Uite, dragostea nu e niciodată dreaptă, dar asta e deosebit de nedreaptă, aşa cum e şi Cartea Recordurilor, deci ar trebui să-i punem capăt. Am terminat-o. Nu e vina ta; e a mea.

Mă crispez. Acum am fost şi mai ciudată.

— La revedere! îi spun la final şi-i întind mâna, la care el doar se uită lung.

Când se uită din nou la mine, faţa îi este luminată de cel mai larg zâmbet din câte am văzut vreodată.

— Ăsta a fost cel mai prost discurs de despărţire pe care l-am auzit vreodată, îmi spune el.

Nu pricep. Nu-mi acceptă despărţirea? Din câte ştiu, nici măcar nu e posibil aşa ceva.

— Ce?

Charlie îşi dă ochii peste cap.

— Nota şase, cu minus, ar fi prea mult. Zerouri din partea tuturor celor din juriu. Un eşec total.

— N-am mai făcut asta niciodată! protestez înainte să-mi dau seama ce vrea să spună cu adevărat: nu vrea să ne despărţim, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat şi a ceea ce în mod inevitabil o să se întâmple. Dar, serios, nu putem să ne mai vedem.

— Putem, totuşi, îmi spune el.

Tac şi mă uit în ochii lui iubitori şi mă topesc. Vreau să cred că putem. Dar cum?

El ridică din umeri, ca şi cum chiar mi-ar fi auzit întrebarea nerostită.

— Putem, repetă Charlie. Ce nu pot să fac este să nu te mai văd. Am încercat şi e nasol. Şi – face ghilimele în aer cu degetele şi-mi imită tonul formal de acum câteva clipe – nu mai pot.

Râd, dar durerea pe care o simt este reală. Nu vreau să-l rănesc mai mult decât am făcut-o deja. Asta m-ar ucide înainte de boala mea idioată.

— Charlie…

El mă întrerupe înainte să încep să protestez din nou.

— Katie! Fie mi-ai schimbat viaţa în ultimele câteva săptămâni şi ai devenit persoana mea preferată, doar ca să mă laşi pe peluza ta să aştept ca un tont, fie continuăm să facem ca vara asta să fie cea mai grozavă din viaţa noastră.

Eu scutur din cap. E nebun. Majoritatea tipilor ar lua-o la fugă ca apucaţii şi le-ar mulţumi stelelor norocoase că i-am lăsat să scape atât de uşor. Şi iată-l pe Charlie, încercând să mă convingă c-ar trebui să rămânem împreună, cu toate că relaţia noastră este sortită eşecului.

— Mi-am făcut temele, spune Charlie foarte serios acum. Ştiu ce este XP. Ştiu ce se întâmplă, dar noi nu suntem oamenii care nu încearcă. Ştiai asta înaintea mea.

În cele din urmă cedez, râzând şi plângând. De ce să aleg, când şi râsul şi plânsul se impun atât de bine în momentul de faţă?

— N-am de gând să stau cu braţele încrucişate şi să urmăresc ce se întâmplă, îmi spune el. Alegerea îmi aparţine. Vreau să fiu cu tine.

Mă şterg la ochi şi mă uit în ai lui. Îi cuprind gâtul cu braţele şi-l sărut de parcă viaţa mea depinde de asta. Şi, în unele feluri, poate că aşa este. E genul de sărut – adevărat şi pasional – pe care probabil oamenii aşteaptă o viaţă întreagă ca să-l încerce, iar eu sunt norocoasă că am parte de al meu acum.

Îmi dau seama că, până şi în cele mai negre zile, există mereu o rază de speranţă. Charlie este raza mea.

Un pic mai târziu, stând pe canapea între tatăl meu şi Charlie, sorbind fericită lo mein, nu pot să nu mă gândesc la faptul că, în ciuda sendvişului cu rahat căruia trebuie să-i fac faţă, tot sunt recunoscătoare pentru ceea ce are viaţa să-mi ofere. Pentru tot ce nu am – o mamă, un grup de prieteni, speranţa unui final fericit – sunt atâtea altele pe care le am şi pe care le-am avut dintotdeauna. Şi acum îl am pe Charlie. Mă gândesc la ce mi-a spus mai devreme şi simt exact acelaşi lucru: el există. Nu l-am visat. Şi la fel de sigur cum îi simt căldura lângă mine pe canapea când îşi atinge uşor piciorul de al meu, ştiu că relaţia noastră nu este una superficială, că sentimentele noastre sunt nemuritoare. Că nimic nu poate să ne despartă.

Nimic. Nici măcar moartea.

22

Trebuie să insist şi să implor, dar îl conving pe tata să se ducă să vadă marea revenire a lui Charlie în bazinul de înot. De când am înotat împreună în ceea ce s-a dovedit a fi cea mai bună şi mai proastă zi din viaţa mea, el a muncit neîncetat. Şi să fiu a naibii dacă n-am să mă aflu acolo să-l încurajez împreună cu toţi care l-au sprijinit vreodată în ce priveşte înotul, inclusiv prietenii lui, familia şi fostul antrenor – şi, sper eu, unul nou de la Berkeley.

E cam chinuitor să mă pregătesc pentru ieşirea la bazinul de înot al liceului – trebuie să mă dau cu trei straturi de cremă cu superfactor de protecţie solară şi să mă îmbrac cu haine groase, care nu sunt potrivite pentru vremea de vară. Tata trebuie să aplice o folie specială de protecţie pe geamurile maşinii ca să nu pătrundă razele UV şi să instaleze ceea ce este, practic, o oglindă bidirecţională între locul din faţă şi banchetă, ca să poată vedea în spate, dar în care eu să nu văd, şi ca lumina să nu pătrundă în interior. E ciudat să călătoresc aşa, de parcă aş fi vreo persoană foarte cunoscută într-o limuzină, prea snoabă ca să interacţionez cu şoferul meu.

— Pe bune, tată! îi spun în încercarea de a-l scăpa de teama pe care i-o citesc în privire.

Trebuie să depăşească groaza care ne-a împiedicat să ne aventurăm prea mult în toţi anii ăştia. Mai ales acum, când nu prea mai contează cât suntem de precauţi.

— Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Să trăiesc un eveniment declanşator? Prea târziu, am făcut-o deja.

El strânge din buze.

— Nu este amuzant.

— E umor negru, îi spun şi ridic din umeri.

Îmi este foarte greu să mă obişnuiesc cu noile realităţi pe care le aduce fiecare zi. Mă simt bătrână şi mă compătimesc, de parcă toate lucrurile care m-au făcut să fiu aşa cum sunt dispar cu repeziciune. Că nu peste mult timp n-am să fiu decât o cochilie a fostei mele personalităţi. Ziua în care mi-am dat seama că nu mai pot să cânt la chitară a fost cea mai groaznică. Am plâns mai tare ca niciodată, nu doar pentru că muzica a fost mereu cea mai mare sursă a plăcerii şi mândriei mele, dar şi pentru că a fost dorinţa mea dintotdeauna să las lumii cântecele mele drept cadou de despărţire. Şi acum visul meu este imposibil.

Charlie este singurul care poate să mă facă să uit cât de repede mă şubrezesc. Încă reuşeşte, cumva, să mă facă să mă simt cea mai frumoasă, cea mai talentată, cea mai normală şi cea mai sănătoasă fată din lume. Se poartă de parcă nici măcar nu observă chestiile pe care nu mai pot să le fac.

Când sunt singură, mă trezesc în pragul unui constant atac de panică. Mă îngrozesc de ce ar putea să mă mai lipsească boala, ca să nu mai spun de ce o să se întâmple când nu o să mai aibă de ce să mă priveze. Nu vreau să părăsesc planeta asta. Nu sunt pregătită. Probabil că nu am să fiu niciodată.

Practic, tot ce mi s-a întâmplat fizic din dimineaţa petrecută pe plajă a fost înfricoşător, îngrozitor şi oribil. Singurul avantaj pe care îl văd este că, la un moment dat, a încetat să mai fie atât de surprinzător. Şi cam atât.

— Uneori, singura metodă de a face faţă celor mai rele chestii este să râzi de ele, îi spun tatei. Acum, hai să vedem cum Charlie îşi recuperează bursa la Berkeley.

— Pe locuri, fii gata, fugi! spune tata şi îşi ia cheile.

Eu trag de şireturile glugii hanoracului cât de mult posibil, până ce ochii mi se văd doar foarte puţin. Când eram mai mică, tata şi cu mine jucam jocul ăsta ca să mă facă să ajung la maşină pentru programări. Astăzi, apreciez însemnătatea tradiţiei.

În mod normal, pregătirile durează mai mult decât călătoria în sine. Ajungem la bazinul de înot din interiorul Liceului Purdue în mai puţin de zece minute. Tata parchează cât mai aproape posibil de clădire şi ne grăbim înăuntru.

Pe marginea bazinului, atmosfera e umedă şi lipicioasă şi încep imediat să transpir pe sub numeroasele straturi de haine. Mă duc să-mi deschei fermoarul de la hanorac.

Tata întinde o mână ca să mă oprească şi îmi arată peretele de geamuri din cealaltă parte a bazinului. Soarele după-amiezii pătrunde înăuntru, creând curcubeie în băltoacele de pe margine.

— Nu face asta! Nu este sigur.

— Care este cel mai rău lucru... încep să spun din nou, dar apoi observ ridurile de îngrijorare de pe fruntea tatei, în ultimele săptămâni, par să se fi extins şi înmulţit. Nu-i nicio problemă, tată!

Urcăm în tribuna aglomerată şi ocupăm un loc în colţul cel mai de sus, unde razele soarelui nu pot să mă atingă. În primul rând, îi văd pe părinţii lui Charlie. Şi Zoe e acolo, împreună cu echipa ei. Ea mă vede, îmi zâmbeşte fals şi îmi face cu mâna.

— Bună, Katie Price!

— E o nouă prietenă de-a ta? întreabă tata.

— O veche duşmancă, îi răspund şi-i fac şi eu cu mâna, zâmbindu-i lui Zoe şi mai fals.

Aşadar, şi-a dat seama cine sunt. Mă simt surprinzător de calmă; parcă Zoe şi-a pierdut toată puterea asupra mea. Ce e mai rău s-a întâmplat deja şi nimic din ce ar putea să-mi facă nu ar putea fi mai grav.

Apoi zăresc motivul pentru care toţi suntem aici: un bărbat în formă, care poartă tricoul polo al facultăţii Berkeley, are un cronometru la gât şi ţine un clipboard pe care notează frenetic. Îşi ridică privirea şi observă că mă uit la el. Îi zâmbesc şi-i fac semn că totul este în regulă. Zâmbetul său, chiar dacă imperceptibil, mi se pare de bun augur.

— În continuare, ultimul eveniment al zilei – finala cursei de două sute de metri, stil liber, la bărbaţi! anunţă zgomotos crainicul.

Vocea îi ricoşează din pereţii acoperiţi cu faianţă, în tribune, aplauzele erup. Locul pare electrizat.

Înotătorii înaintează şi îşi ocupă locurile de lângă blocurile de start. În linişte, mă plâng de faptul că toţi arată la fel în costumul de baie, cu căştile şi ochelarii de înot. Îmi întind gâtul, în încercarea de a-mi da seama care este Charlie. În mesajul pe care mi l-a trimis mai devreme mi-a spus că o să înoate pe primul culoar, dar e imposibil. Blocul este gol.

Părinţii lui Charlie se strâng în braţe. Tata se întoarce spre mine şi ridică din sprâncene. Eu dau din umeri şi scutur din cap gen Habar n-am ce se întâmplă. Trebuia

să fie aici. Bărbatul de la Berkeley se opreşte din scris, se uită la ceasul de la mână şi apoi din nou în sus, nerăbdător.

Îmi ţin respiraţia. Şi, după aceea, ca prin magie, apare. Charlie pare atât de puternic şi de voinic, şi arată atât de bine, că vreau să sar din tribune şi să-l iau în braţe.

Ceilalţi înotători se stropesc cu apă, ca să-şi calmeze braţele şi picioarele. Însă Charlie rămâne pe loc, părând calm, rezervat şi liniştit. Le zâmbeşte alor lui.

El se tot uită prin tribune. În cele din urmă, tata ridică mâna şi-i arată unde sunt. Eu îmi dau gluga jos – tata nu se opune de data asta – şi-i fac cu mâna., Charlie zâmbeşte larg şi-şi atinge uşor pieptul, în dreptul inimii. Procedez şi eu la fel. Este noul nostru cod: Amor vincit omnia. Dragostea învinge totul.

Charlie dă aprobator din cap. Acum este pregătit.

— Pe locuri, rosteşte zgomotos crainicul.

Înotătorii îşi ocupă poziţiile.

BIP!

Şi sar. Concurenţii îşi petrec cea mai mare parte a primei ture sub apă. Eu abia pot să respir doar urmărindu-i, aşa că nu pot să-mi dau seama cum trebuie să se simtă.

Deodată, toţi se ridică la suprafaţă. Liniştea graţioasă e înlocuită de braţele şi picioarele hotărâte care agită apa. Mi se pare că toţi înotătorii sunt la egalitate. Oricare dintre ei poate să câştige.

Părinţii lui Charlie se ţin de mână. Antrenorul de la Berkeley se uită la ceasul de pe tabela de marcaj şi apoi din nou la bazin. Înotătorii încep cea de-a doua tură.

Tipul de pe culoarul de lângă Charlie începe să avanseze. Toţi ceilalţi rămân într-un grup în urma lui. Îmi bag două degete în gură şi fluier cât pot de tare, încercând să-l motivez pe Charlie să înoate mai repede.

Înotătorii se răsucesc, se întorc şi încep cu avânt cea de-a treia tură. Tipul din faţă se distanţează şi mai mult de restul grupului. Haide, Charlie, gândesc eu. Este marea ta şansă. Dă tot ce poţi. Viitorul tău depinde de asta.

Încă o tură. Charlie este tot în urmă, pe al treilea sau poate pe al patrulea loc. Sar în picioare şi încep să ţip, aclamându-l mai tare decât am aclamat ceva vreodată în viaţa mea. Sper că mă aude. Ştiu cât de multe ore şi-a petrecut ca să-şi intre din nou în formă. Ştiu că a făcut tot posibilul ca să se pregătească pentru momentul ăsta. Ştiu că poate să reuşească.

Şi apoi văd cum înaintează. Şi el ştie că poate.

Charlie îşi forţează braţele. Alunecă prin apă. Înaintează cu repeziciune. Îl întrece pe tipul de pe locul al treilea şi apoi pe cel de pe al doilea, dar distanţa dintre el şi înotătorul de pe primul loc este prea mare. Victoria pare acum aproape imposibilă.

Însă Charlie continuă să avanseze. Şi apoi se întâmplă. Atinge peretele cu mâna înaintea tuturor celorlalţi. A CÂŞTIGAT!

Ţip în continuare. Probabil cursa asta a fost cel mai palpitant lucru la care am fost martoră vreodată. A meritat cu vârf şi îndesat să mă dau cu atâtea straturi de cremă.

Charlie iese din bazin şi apa i se scurge de pe umeri, bicepşi şi muşchii abdominali. Apoi îşi dă jos ochelarii şi se îndreaptă spre tribune. Nu pot să mă abţin; cobor în fugă spre el. Spre lumină. Tata mă urmează îndeaproape.

— Fereşte-te de locurile însorite, Katie! îmi aduce el aminte.

Mă opresc brusc în faţa lui Charlie.

Antrenorul de la Berkeley îl ia deoparte pentru o discuţie rapidă şi apoi iese pe uşă. Mă îndrept din nou spre Charlie, dar părinţii lui îmi ies în cale, aşa că tata şi cu mine aşteptăm. În cele din urmă, Charlie se desparte de toţi cei care îl felicită şi mă ia în braţe.

— Ai fost atât de grozav! strig eu.

Radiind, mă lasă jos.
— Am fost, nu-i aşa?
— Chiar ai fost! Ce a spus tipul de la Berkeley?
— A spus că l-am impresionat şi că o să ţinem legătura.
Radiez la rândul meu.
— E bine că o să ţineţi legătura! Sunt atât de mândră de tine!
Tata îşi face loc între noi şi-l loveşte sănătos pe Charlie pe spate.
— Presupun că e adevărat ce se zvoneşte despre tine, spune el. Felicitări, Charlie! Ai fost grozav în bazin.
— Vă mulţumesc, domnule Price! răspunde Charlie. Şi vă mulţumesc pentru că aţi lăsat-o pe Katie să vină!
Tata mă priveşte de sus şi zâmbeşte.
— Nu ar fi ratat competiţia pentru nimic în lume.
Şi Charlie îmi zâmbeşte.
— Domnule Price? V-ar deranja dacă aş scoate-o pe Katie în oraş mâine-seară?
Eu îmi împreunez mâinile şi-i arunc tatei o privire simpatică, de parcă-l implor să fie de acord. Într-un final, el dă aprobator din cap.
— Cred că o să fie în regulă, Charlie.
După o ultimă îmbrăţişare, îmi trag din nou strâns gluga pe cap şi ne îndreptăm spre maşină. Se pare că şi ceilalţi au făcut acelaşi lucru; parcarea este aglomerată. După cinci minute, tata nici măcar n-a reuşit să dea cu spatele.
Epuizată din cauza ieşirii, mă uit în gol pe geam. Sunt extrem de bucuroasă că am fost prezentă la succesul lui Charlie, dar acum nu mă gândesc decât la faptul că vreau să ajung acasă şi să mă culc.
Sunt pe cale să adorm, când îl văd pe Charlie ieşind din clădire cu părinţii lui. El aleargă până la maşina noastră şi-şi lipeşte palmele de geamul negru din spate. Din maşină, îi ating palma cu a mea. Sunt aproape sigură că simte că sunt aici.
Domnul Reed bate la geamul din faţă şi tata îl coboară.
— Vreau doar să vă spun dumneavoastră şi fiicei dumneavoastră cât de mult a însemnat sprijinul vostru pentru Charlie, zice el.
De pe bancheta din spate, cu toate că sunt aproape sigură că nu mă aude, strig:
— Asemenea!
— Este un tânăr minunat, răspunde tatăl meu.
— Şi Katie este minunată, fără doar şi poate, spune domnul Reed.
Îmi doresc să pot să ies şi să-l întâlnesc, dar soarele străluceşte puternic acum. Este prea riscant, chiar dacă m-am expus deja razelor sale.
— Voiam să vă spun cât sunt de fericit că puştanii noştri s-au găsit, continuă domnul Reed. În viaţa unui om, sunt foarte puţine persoane sau momente care îi schimbă povestea. Ea o să îl schimbe pentru totdeauna, aşa cum şi el o să o schimbe, chiar dacă relaţia lor nu e menită să dureze. Aşa cum i-am spus lui Charlie, nu poţi decât să fii recunoscător pentru această experienţă şi pentru faptul că ea a apărut în viaţa ta.
Îmi scot telefonul şi îi trimit un mesaj tatei. Spune-i amor vincit omnia!
Tata tace, se uită în jos la telefonul său, apoi ridică privirea şi râde.
— Katie vrea să vă spună că dragostea învinge totul, îi zice domnului Reed.
Domnul Reed râde împreună cu el.
— Ei bine, acum cred că este adevărat.
El bate uşor în geamul din spate, unde Charlie şi cu mine „ne ţinem de mână”.
— Sănătate, Katie!
Mă mângâi uşor pe piept în dreptul inimii şi-mi mai lipesc o dată palma de a lui Charlie. Amor vincit omnia, gândesc eu. Dragostea învinge totul.

23

Seara următoare, Charlie vine să mă ia exact la timp. Port o nouă ţinută – comandată de pe internet cu acordul tatei. Mi-am aranjat părul şi m-am machiat cu atenţie şi migală. În ultima vreme, îmi este din ce în ce mai greu să fac până şi cele mai simple lucruri, dar nu vreau să pierd nicio ocazie să arăt şi să mă simt tânără, frumoasă şi vie.

Tata ne mai face o fotografie de bal înainte să plecăm, şi de data asta nici măcar nu protestez. Nici măcar nu mă ruşinez. Pur şi simplu încerc să fiu recunoscătoare pentru aceste experienţe, aşa cum a spus domnul Reed că ar trebui să fim. Neliniştea care în ultima vreme pare să mă însoţească în fiecare clipă în care sunt trează piere în fundal. Este doar un zumzet uşor, nu un ţipăt sfâşietor.

Charlie îmi deschide portiera camionetei şi eu urc. De pe veranda din faţă, tata ne face cu mâna în semn de la revedere.

Mâinile îmi tremură în poală când Charlie se urcă la volan. Încerc să mi le ţin sub coapse ca să-mi ascund tremuratul, dar el se întinde şi mă apucă de mâini. Apoi îmi duce degetele la buzele lui şi mi le sărută pe rând, după care îmi lasă din nou mâinile în poală.

Eu îi zâmbesc timid. El este singurul care ar putea să alunge stângăcia unui astfel de moment. Faptul că este atât de blând nu-mi face situaţia mai uşor de acceptat, dar mă face să-mi dau seama cât de norocoasă sunt să-l am în viaţa mea. Mă liniştesc în scaunul meu, încântată să aflu ce mi-a mai pregătit Charlie de data asta.

După o jumătate de oră, intrăm în parcarea unui spaţiu care seamănă cu un depozit. Încep să zâmbesc şi nu mă pot opri.

— Încă un concert live?

— Chiar crezi că sunt atât de lipsit de inspiraţie? întreabă el, scuturând din cap. Greşit. Vino! Ai să vezi.

— Ce-am să văd? întreb şi îl urmez emoţionată.

— Ai să vezi când o să ajungem acolo.

Charlie mă conduce într-o încăpere care seamănă cu cabina de control a navei spaţiale Enterprise. Înăuntru se află o consolă imensă de mixat, cât o maşină, cu foarte multe butoane şi manete, plus staţii digitale şi dispozitive de înregistrat. Dincolo de geamul din încăpere este un studio în care muzicienii îşi pregătesc instrumentele ca să cânte.

Sunt atentă la tot. Nu-mi vine să cred că în seara asta am să văd cum se înregistrează o melodie. Parcă mi se îndeplineşte o dorinţă.

— Pe cine am venit să vedem?

— O, te referi la tipii ăia? întreabă Charlie, arătând cu degetul în direcţia lor. Ei sunt aici pentru tine.

Un tip cu o barbă la modă ne abordează înainte să procesez ce mi-a spus Charlie.

— Tu eşti Katie? Hai să ne-apucăm de treabă.

— O, Doamne, nu, nu, nu...

Casc ochii şi simt brusc impulsul de a pleca şi improviza o înmormântare pentru o pisică. Mă îndrept spre uşă, dar Charlie o blochează.

— Da, da, da, da.

— Cum ai reuşit? Ce sunt...? E o nebunie! mă bâlbâi eu. Cum o să plătim pentru asta?

Charlie ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji.

Asta nu înseamnă decât un singur lucru: practic, şi-a cheltuit economiile de-o viaţă pentru mine. Banii pentru care a muncit atât de mult vara asta şi în celelalte veri. Ştiu cât costă o înregistrare profesionistă. Mult prea mult. Generozitatea lui mă copleşeşte. Lacrimile, mereu aproape să le vărs în ultima vreme, încep să mi se adune în ochi.

— Charlie, nu! Ăştia sunt banii pentru camioneta ta! Ai muncit atât de mult pentru ei. Nu pot să te las să faci asta!

— Am făcut-o deja, îmi spune rânjind. În plus, majoritatea facultăţilor nu le permit celor din primul an să-şi aducă maşina în campus.

— Te-au sunat de la Berkeley? întreb eu şi îi pun o mână pe obraz.

— Încă nu, zice el. Dar sunt destul de încrezător c-au să mă sune.

— Sunt foarte, foarte mândră de tine, îi spun. La Berkeley sau în altă parte – într-o zi ai să faci lucruri măreţe, Charlie Reed.

— Şi tu le faci deja, Katie Price, îmi spune el. Acum, du-te. Fă asta. M-ai ajutat să-mi dau seama care este visul meu. E vremea să fii răsplătită.

Charlie începe să mă împingă uşurel spre studio. Eu îl opresc şi-mi ridic mâinile care-mi tremură.

— Nu pot să mai cânt, şoptesc şi simt cum teama şi ruşinea îmi ard în stomac.

El mă ia de mâini şi mă priveşte în ochi.

— Cântă pur şi simplu. Pretinde că sunt doar eu aici.

Dau aprobator din cap şi încerc să simt toate vibraţiile pozitive pe care mi le trimite. Mă învârte şi mă împinge spre studio şi intru în mijlocul camerei. Sunt nesigură şi agitată. Presupun că pot să dau vina pe tremurat, şi nu pe adevăratul motiv. La urma urmei, nimănui nu trebuie să-i pară rău pentru sărmana fată pe moarte şi să o mintă cât de grozav este cântecul ei, dacă nu este cazul. Poate că, într-un sfârşit, am să primesc un feedback sincer din partea unor muzicieni adevăraţi – oameni care ştiu ce înseamnă să fii talentat.

Tipii din formaţie dau din cap în semn de salut în timp ce-şi termină de acordat instrumentele. Inginerul apasă pe difuzorul din cealaltă cameră.

— Hai să facem o probă când eşti pregătită, Katie...

Acum sunt pregătită, cu excepţia unui lucru. Alegerea cântecului. Habar n-am ce-ar trebui să cânt.

— Ce cântăm?

Chitaristul, un tip masiv cu tatuaje şi piercing-uri, îmi dă partitura pe care o au toţi din studio. Citesc titlul. „Cântecul lui Charlie."

— Ăsta... ăsta-i cântecul meu. Lucram la el! exclam aproape numai pentru mine.

Îmi ridic privirea ca să-l văd pe Charlie zâmbind superior prin geamul camerei de control.

— Cum ai făcut rost de el?

Charlie activează difuzorul.

— Ţi-am furat din nou caietul.

— Tu l-ai scris? întreabă chitaristul.

Pare că nu prea îi vine a crede când dau din cap.

— Nu-i rău, spune cu un zâmbet.

Îi zâmbesc şi eu şi îmi pun căştile. Toboşarul numără şi formaţia începe să cânte. Cântecul meu. Cântecul lui Charlie. Sună mai bine decât mi-aş fi imaginat vreodată.

Muzica pluteşte în jurul meu şi apoi e timpul să intervin. Mă apropii de microfon şi încep să cânt încet. Dar, cu fiecare notă, câştig o încredere pe care nu credeam că o am.

Închid ochii şi cânt pentru toţi cei pe care îi iubesc. Mi-l imaginez pe tata developând nişte fotografii minunate dintr-o excursie într-un loc exotic, pe care o va face în viitorul

nu prea îndepărtat. Pentru Morgan şi Garver, care mai sunt împreună, chiar şi după ce la toamnă vor pleca la facultăţi diferite. Pentru Charlie, care alunecă uşor în bazinul de înot de la Berkeley, doborând tot atât de multe recorduri ca în neînsemnatul Purdue din Washington. Şi pentru mama mea, care interpretează cântecul ei preferat al celor de la Crosby, Stills, Nash & Young.

I have walked alone, with the stars in the moonlit night,
I have walked alone, no one by my side.
Now I walk with you, with my head held high,
In the darkest night, I feel so alive[15]

La finalul cântecului, ştiu că am reuşit. Charlie mă urmăreşte din camera de control, înregistrând totul cu iPhone-ul său. Îi dă un ghiont inginerului, care dă din cap.

Citesc cumva uimire în ochii lor? Pentru că şi eu sunt uimită de cum am reuşit să cânt.

În drum spre casă, Charlie şi cu mine încă debordăm de entuziasm. Ca întotdeauna, niciunul din noi nu vrea ca noaptea să se sfârşească. Charlie alege o ieşire necunoscută cu mult înainte să ajungem înapoi în Purdue.

— Unde mergem?

Îmi sprijin capul de umărul lui. Sunt liniştită. Ca şi cum totul e bine în lume, în ciuda tuturor lucrurilor care nu sunt în lumea mea.

— Vreau să-ţi arăt un loc în care vin uneori să meditez, îmi spune el.

Urcăm tot mai sus, până când Charlie trage pe dreapta şi opreşte motorul. Coboară şi vine pe partea mea, deschizând portiera şi oferindu-mi o mână.

Îmi arată cerul. Eu mă uit în sus şi rămân fără suflare. Parcă de sus ne privesc un milion de stele şi priveliştea asta e uşa către Rai.

Urcăm în spate. Acolo ne aşteaptă nişte pături, perne şi un termos cu ciocolată caldă. Toarnă în pahare pentru amândoi, pune capacele şi îmi dă unul. Eu mă cuibăresc în braţele lui.

Iau o gură şi-i arăt o stea.

— Poţi să-mi spui cum se numeşte?

— Aia e Charlimum, spune el râzând. Pentru că e imensă şi puternică.

Eu îmi dau ochii peste cap şi-i arăt o alta.

— Aia-i Burritorium, pentru că are formă de burrito.

— Este Procyon, prostuţule, îi spun. Se află la o distanţă de unsprezece ani lumină.

El se întoarce să se uite la mine.

— Deci aveam aproximativ şapte ani când s-a născut?

Dau aprobator din cap.

— Eşti bun la matematică. Tot atunci ai primit primul tău skateboard, nu-i aşa?

Văd cum Charlie cască ochii mari.

— De unde ştii?

Decid că ar fi bine să-i spun adevărul. Întregul adevăr, de data asta. Nu ne-a mai rămas mult timp pe care să-l petrecem împreună.

— Charlie, în seara aia, când ne-am întâlnit la gară... Ştiam deja cine eşti.

Nu-mi dau seama dacă e bulversat, speriat sau ceva de genul ăsta. Expresia lui e neutră, de parcă tocmai i-am spus că o să plouă a doua zi sau ceva la fel de neînsemnat.

— Ce vrei să spui?

Mă uit la cer.

---

15 ? „Am mers singură, cu stelele în noaptea luminată de lună/ Am mers singură, cu nimeni alături. / Acum merg cu tine, ţinând capul sus/ în cea mai întunecată noapte, mă simt atât de vie”

— În clasele primare, treceai pe lângă fereastra mea în fiecare dimineaţă, devreme, când te duceai să te antrenezi la înot.

Pe furiş, îi arunc o privire. Charlie nu pare speriat, deci continui.

— În clasa a treia, ai început să mergi cu skateboard-ul. În clasa a şasea, timp de aproximativ o lună, ai purtat zilnic un jerseu Ken Griffey Jr. În clasa a noua, te-ai tuns zero. Te aşteptam. Era cea mai bună parte a zilei. Aşa că, înainte să ne întâlnim, tu făceai deja parte din viaţa mea.

Îmi termin mărturisirea şi îmi ţin respiraţia. Charlie nu spune nimic pentru o vreme. Nici nu insist, pentru că înţeleg că are multe de procesat.

În cele din urmă, îmi vorbeşte.

— Nu-mi vine să cred că ţi-a mai plăcut de mine după ce mi-ai văzut tunsoarea aia.

Eu chicotesc. Îl las pe Charlie să mă facă să râd într-un asemenea moment. Să nu mă judece, ci doar să iubească tot ceea ce fac şi sunt. Chiar şi atunci când recunosc faptul că sunt cea mai neobişnuită prădătoare din lume.

— Îmi doresc să mă fi uitat în sus, spune el. Aşa aş fi putut să fiu cu tine în tot timpul ăsta.

El nu-şi dă seama de ceea ce eu am ştiut de la bun început, şi anume că mi-a fost mereu alături.

— Ai fost, îi spun şi apoi inspir adânc şi îmi adun curajul. Te iubesc, Charlie!

Charlie îmi atinge faţa şi se uită în ochii mei. Ai lui sunt plini de lacrimi, dar de fericire.

— Şi eu te iubesc.

Mă trage lângă el şi mă las copleşită de sărutul lui. Ne sărutăm pentru toate stelele de pe cer, pentru toate săruturile pe care le-am ratat în trecut şi pe care le vom rata pe viitor.

Ştiu că nopţile îmi sunt numărate. Ştiu că zilele mele sunt din ce în ce mai puţine. Trebuie să preţuiesc fiecare moment care mi-a mai rămas. Mă ţin din răsputeri de Charlie.

24

După câteva săptămâni, jucăm cărţi la mine acasă. Cu siguranţă sunt mai obosită, mai slăbită şi mai fragilă ca înainte. Adevărul este că prinsoarea mea e atât de slabă, că abia îmi feresc mâna de ceilalţi jucători – Charlie, Garver, Morgan şi tata.

Şi, a, da... doctoriţa Fleming. Sau Jessica, aşa cum îi spune tata acum. Este ciudat, dar grozav.

Când a început să vină acasă la câteva zile ca să vadă cum mă simt, mi s-a părut că sunt o povară imensă. Ştiu cât de aglomerat este cabinetul ei şi de câţi alţi copii trebuie să aibă grijă în afară de mine.

Dar curând a devenit limpede că tata începea să-i aştepte vizita nu doar ca părintele unui pacient. Îşi punea cea mai bună cămaşă, se încălţa cu cea mai bună pereche de pantofi şi se şi pieptăna. Am observat asta înaintea lui.

— O placi, i-am spus în cele din urmă.

— Ce? Nu ştiu despre ce vorbeşti, mi-a răspuns, uşor îmbujorat.

— Ştii exact la ce mă refer, i-am zis. Şi ghici ce? Sunt de acord. Aşa că nu te sfii.

Cumva, tata şi-a găsit curajul de a o ruga pe doctoriţa Fleming – adică pe Jessica – să ia cina cu el în oraş, şi de atunci prezenţa ei la noi acasă s-a transformat într-un fel de obicei. Tata e foarte fericit că nu a fost nevoit să-şi încerce norocul cu una dintre doamnele de pe site-ul de matrimoniale. Sunt bucuroasă că-l las pe mâini bune.

Doctoriţa Fleming a avut mare grijă de mine în toţi anii ăştia; am încredere că o să aibă la fel de bine grijă şi de tata pentru mine, după ce n-am să mai fiu.

Groaza care însoţea cândva astfel de gânduri a cam dispărut şi ea. Şi e aşa cum a fost cu Zoe – după ce am renunţat să-mi mai fie frică, şi faptul că ştiu că am să mor în curând, şi-a pierdut puterea asupra mea. Sunt hotărâtă să trăiesc din plin clipele care mi-au mai rămas, cât de mult posibil. Totul şi toţi vor fi bine. Sunt sigură de asta. Altfel, nu am să pot să mor împăcată la momentul potrivit.

Charlie vede că mă chinui şi-şi întinde palma ca un suport improvizat pentru cărţi şi eu i le las pe ale mele.

— Este rândul meu, spun cu un zâmbet, ştiind că am să-i bat pe toţi cu mâna asta.

Morgan se întinde peste masă şi îmi adună jetoanele în centru. Îmi întorc cărţile din mâna lui Charlie.

— Ful. Bum! Aşi cu valeţi.

Toţi oftează. Jessica scutură din cap şi-şi aruncă cele cinci cărţi proaste.

— Am avut doar o pereche, spune ea. De doi! Am rămas fără jetoane.

Morgan adună toate jetoanele spre mine.

— Katie, accesul în cazinoul meu îţi este oficial interzis.

În următoarele câteva săptămâni, noi şase ne întâlnim o dată la două seri. Jucăm cărţi, ne uităm la filme, ne adresăm întrebări din vechea mea carte Ai prefera...? şi, în general, ne distrăm pur şi simplu. Este grozav să văd că tata este atât de relaxat şi că mai are pe cineva în afară de mine cu care să-şi petreacă timpul, deşi nu sunt prea sigură care e relaţia lui cu Jessica.

Prin urmare, într-o seară, după ce toţi au plecat acasă şi am rămas singură cu tata în faţa televizorului, îmi adun curajul să-l întreb.

— Deci... voi doi sunteţi combinaţi sau te vede doar ca pe un prieten?

Tata mă priveşte curios.

— Nici măcar nu ştiu ce limbă vorbeşti, Katie.

Eu râd şi mai încerc o dată.

— Adică aveţi o relaţie romantică sau sunteţi doar prieteni?

— Poftim, face el.

— Ai auzit bine, îi zic şi încerc să fiu serioasă.

Chiar vreau să ştiu.

— Fiica ta muribundă merită un răspuns.

— Şi ţi-am spus; răspunsul meu este „poftim”, zice el. Încă nu am un răspuns, Katie. Abia a divorţat. Eu nu mi-am mai dat întâlniri de douăzeci de ani. Aşa că o luăm încet şi vedem ce se întâmplă.

Rămân cu gura căscată.

— Încerci să-mi spui că încă nu ai sărutat-o? După trei săptămâni de întâlniri nu merită nici măcar un sărut de noapte bună?

Obrajii tatei se colorează într-un roz palid.

— Sunt un gentleman!

— Fă-o pur şi simplu, cum spun ăia de la Nike[16], îi zic şi închid ochii.

În ultima vreme, sunt obosită mereu.

— Tată, îmi place de ea. Tu o placi. Vreau să fii fericit. Mama şi-ar dori să fii fericit.

Înainte să aţipesc, îl aud spunând:

— Ştii ce? Într-un fel, îmi aminteşte de mama ta. Poate că ai dreptate.

---

16 ? Aluzie la sloganul firmei, Just Do It

Câteva zile mai târziu, Morgan, tata şi cu mine vizionăm împreună un meci de baseball. Eu stau întinsă pe canapea, învelită cu pătura mea preferată şi cu picioarele atârnându-mi peste ale lui Morgan. Tata stă pe braţul canapelei şi mă mângâie pe păr. De când am început să tremur mai tare şi îmi este mai greu să înghit, nu vrea să plece de lângă mine. Ba chiar şi-a instalat şi o saltea gonflabilă lângă patul meu, în caz că am nevoie de ceva cât dorm, lucru care se întâmplă din ce în ce mai des zilele astea.

În timpul celei de-a şaptea lovituri, Charlie năvăleşte pe uşă, plin de energie.

— Laptop, am nevoie de un laptop! strigă el.

Tata îi arată masa din sufragerie, unde lucra mai devreme. Charlie se opreşte să mă sărute pe vârful capului şi apoi fuge să-l ia. Se trânteşte pe podea în faţa canapelei şi începe să tasteze.

— Fiţi... atenţi... la asta!

Pune laptopul pe măsuţa de cafea, ca să vedem toţi ce l-a făcut să se agite atât de mult. Fluturând din mână, apasă pe tasta de întoarcere şi pe ecran apare un videoclip de pe Youtube, în care interpretez „Cântecul lui Charlie” în studioul de înregistrări.

Trebuie să recunosc că îl cânt bine. Foarte, foarte bine. Ba chiar şi arăt destul de bine.

Morgan icneşte.

— O, Dumnezeule! Ce-i asta? Eşti uimitoare, Katie!

Charlie rânjeşte şi ridică din umeri.

— Este o filmare de la sesiunea ei de înregistrare.

Inima îmi bate mai repede şi mă simt mai luminoasă, mai uşoară – cum nu s-a mai întâmplat de multe zile.

— Sună incredibil! îmi spune tata. Eşti atât de frumoasă, Katie! Mereu ai fost. Şi din punct de vedere fizic, şi sufleteşte.

Îi ignor comentariul siropos şi îi zâmbesc.

— Uitaţi-vă la comentariile astea! exclamă Morgan. Sunt obsedat de cântecul ăsta! Îmi place la nebunie vocea ei! E atât de sexy... Ups, scuze, domnule P.

Acum zâmbesc atât de larg, încât simt că s-ar putea să-mi explodeze faţa de fericire.

— Stai, ce-i cu ăla?

Este singurul comentariu negativ cam dintr-un milion de aprecieri.

— O, ăsta? Nimic, spune Morgan când încearcă să treacă peste el.

Eu mă întind ca să o opresc.

— Trebuie să mă obişnuiesc să fiu criticată în cazul în care toată lumea o să poată să-mi asculte cântecele, spun eu. Mă descurc. Toţi cântăreţii care mi-au plăcut vreodată au fost urâţi de cineva.

— Bine, zice Morgan cu un oftat. Scrie aşa: Oamenilor le place cântecul ăsta doar pentru că le pare rău pentru muribunda care îl interpretează. Dar ştii că e un mare rahat, nu-i aşa, Katie? Scuze pentru cuvintele urâte, domnule P., dar e adevărat.

În ciuda faptului că am spus că vreau să aud comentariul negativ, tot îl simt ca pe un pumn în stomac. Mă întreb dacă este adevărat. Oare oamenii îmi ascultă cântecul doar pentru că le este milă de mine? Şi, la o adică, de unde să ştie că sunt pe moarte?

— Te rog, spune Charlie. Ai văzut numele utilizatorului care a scris asta?

Eu scutur din cap. Morgan derulează pagina înapoi, rânjeşte şi mi-l arată. 2LIT4U. Mă gândesc unde l-am mai văzut. Corect. Pe plăcuţa de înmatriculare a lui Zoe.

— Ah, nenorocita aia chiar nu vrea să înceteze, nu? croncăne Morgan. Evident, poţi să ignori orice are de zis, Katie. E pur şi simplu invidioasă.

— Da, şi uite ce se mai întâmplă, spune Charlie, încântarea luminându-i privirea.

El accesează un link din partea laterală şi deschide un nou videoclip. E un videoclip al unei adolescente care cântă la chitară în dormitorul ei, realizat cu camera web. Îşi acordă chitara şi apoi începe să cânte.

— Cântecul lui Charlie!

Uimită, mă uit la tata.

Charlie accesează un alt link. E un videoclip al unei alte fete, care reinterpretează melodia din spatele unei orgi. Încă un link. Un tip care stă pe pervaz într-o capelă îmi interpretează cântecul.

— Uite câţi oameni ai impresionat, spune Charlie, iar eu înţeleg mult prea bine insistenţa din vocea lui.

Vrea să spună că i-am impresionat înainte să nu mai pot impresiona pe nimeni.

— Acum toată lumea poate să te audă.

Încet şi cu dureri, mă întind spre el. Charlie îmi ia mâna şi mi-o sărută. Mi-o ţine strâns. Nu vrea să-mi dea drumul.

— Trebuie să ajung în port, Katie, îmi spune el. Dar mă întorc într-o oră sau cam aşa ceva.

— Vreau să văd iahtul ăsta demn de Beyonce pe care l-ai lustruit toată vara, îi zice Morgan.

— Mă tem c-ai să ratezi ocazia, îi spune Charlie. Domnul Jones pleacă mâine în vacanţă. Trebuie să-l mai verific o dată înainte de plecare.

— A, la naiba! exclamă Morgan.

Charlie se apleacă spre mine.

— Ne vedem curând, bine?

— Sigur, îi răspund eu.

El se îndreaptă spre uşă, dar ceva îmi spune c-ar trebui să-l urmez. Am senzaţia că s-ar putea să nu mai fiu aici când o să se întoarcă.

Decid că nu vreau să zac pur şi simplu pe canapeaua asta şi să aştept să mor. Vreau să mă plimb cu barca la apus, aşa cum am vorbit cu Charlie. Vreau să fiu eu cea care hotărăşte cum se termină povestea mea.

— Aşteaptă! spun eu.

O spun forţat şi toată lumea se întoarce să se uite la mine.

— Vreau să merg şi eu cu el.

— Unde, scumpo? întreabă tata îngrijorat.

Mă strofoc să mă ridic în şezut.

— Vreau să mă duc cu Charlie... pe barcă. Acum. N-am de gând să mă mai las controlată de XP. Nu se termină nimic până nu spun eu. Şi presupun că ceea ce vreau să zic este că... sunt pregătită.

Parcă toţi din cameră îngheaţă. Morgan se uită la tata. Nu-mi dau seama dacă speră să fie sau nu de acord.

Charlie se opreşte, aşteptând un răspuns. Tata pare gânditor.

— Poate ar fi mai bine să mai stai un pic întinsă, spune el în cele din urmă.

Însă eu sunt mai slăbită cu fiecare zi, oră şi minut. Astăzi este ultima mea şansă. Ştiu asta. Chiar dacă nu mă duc, s-ar putea să nu mai apuc ziua de mâine.

— Este în regulă, tată, îl asigur eu. Vreau s-o fac.

Tata mă fixează cu privirea, fără să clipească. Ştiu că nu era pregătit pentru asta – să-mi mai afirm o ultimă dată libertatea şi independenţa. Ei bine, va trebui să se conformeze.

— Chiar vreau, insist eu.

Toţi ştim ce înseamnă posibila mea ieşire. Dar sunt împăcată cu asta. Serios. Trebuie să fiu. N-am de-ales.

— Te rog, spun eu.
Tata înghite în sec şi închide ochii. În cele din urmă, dă aprobator din cap.

25

Charlie mă aşteaptă pe barcă. Eu sunt pe doc împreună cu tata şi Morgan, spunându-i că este în regulă să plângă. Ea încearcă frenetic să-şi şteargă lacrimile. Ştiu că e supărată pentru că nu e stoică în momentul ăsta, dar chiar n-am nimic împotrivă să-şi arate adevăratele sentimente.
Pentru că şi eu simt la fel. Nu vreau s-o părăsesc. Ea nu m-a părăsit niciodată, nici măcar o dată, nici când toţi ceilalţi copii au făcut-o. Sper că nu o să-mi perceapă ultima dorinţă ca pe o trădare a prieteniei noastre.
— Te doare? întreabă tata.
Nu sunt sigură dacă se referă la lumina soarelui sau la prinsoarea lui. Însă nu mă doare nimic. Nu prea.
Îmi scot gluga bluzei de trening şi-mi înclin faţa spre soare, întinzându-mi larg braţele. Lumina mă inundă. Mă simt cu adevărat împăcată.
— Este uimitor! Mai bine decât mi-am imaginat.
Mă întorc cu faţa spre Morgan.
— Te iubesc atât de mult!
Ea mă trage într-o îmbrăţişare feroce.
— Toţi sunt naşpa prin comparaţie cu tine. Sunt terminată pe viaţă. M-ai stricat.
— Ei bine, tu m-ai salvat, îi spun eu. Mulţumesc pentru că nu ai crezut-o pe Zoe când a zis că sunt un vampir.
Morgan începe să râdă printre lacrimi.
— Pe târfa aia? Ţi-am spus, e dracu' în persoană. Nu ţi-aş fi întors niciodată spatele.
Scutur din cap şi îi zâmbesc.
— Şi nu ai făcut-o.
— Şi n-am s-o fac niciodată.
— Sunt sigură de asta.
Mă întorc spre tata şi mă întind după mâna lui. Îl fixez cu privirea în încercarea de a-i memora chipul. Toate ridurile, toate rotunjimile, toate firele din mustaţă. Trebuie să îi mulţumesc pentru viaţa mea. Pentru tot ceea ce iubesc şi preţuiesc.
— Promiţi că ai să-ţi permiţi să fii fericit?
Nu pot să-l părăsesc şi să urc în barcă decât dacă ştiu că o să aibă grijă de el după moartea mea. Că o să iubească şi o să fie iubit din nou. Că o să-şi urmeze pasiunile în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, alături de o persoană deosebită, sper. Poate Jessica este aleasa? Şi, dacă nu, alături de cineva care merită un bărbat incredibil ca el.
Vădit emoţionat, tata dă din cap.
— Promit.
Ne îmbrăţişăm strâns. Vreau să adun toate trăirile noastre şi toate lucrurile pe care le-am făcut unul pentru celălalt şi să le împrăştii pe planetă. Să simtă şi lumea ce înseamnă bunătatea pură.
— Nu ştiu cum funcţionează universul, Katie, spune tata, cu vocea gâtuită de lacrimi. Dar îţi mulţumesc pentru că m-ai ales să-ţi fiu tată. M-am bucurat cu adevărat de fiecare secundă.
Eu râd.
— Nu cred că aşa funcţionează, dar şi reciproca este valabilă, spun eu. Te iubesc!
— Te iubesc mai mult! îmi zice tata.

Scutur din cap şi îi zâmbesc.
— Nu e posibil.
Mă întorc spre Charlie, care aşteaptă să mă ajute să urc în barcă. Le fac semn cu mâna tatei şi lui Morgan.
— Prima mea plimbare cu barca, spun, în încercarea de a destinde atmosfera.
— Am să fiu aici. Pe doc. Am să te aştept, bine? îmi strigă tata.
Dau aprobator din cap.
— Ştiu.

Charlie mă ţine bine de talie cu un braţ în timp ce cârmeşte cu celălalt. Arată grozav, puternic şi este stăpân pe situaţie. Este tot ce mi-am imaginat vreodată şi mai mult decât atât.
Picioarele mi se înmoaie sub mine. Sunt atât de obosită! El mă priveşte de sus şi îmi zâmbeşte.
— Sunt aici. Nu-ţi face griji.
Mă uit spre orizont şi inspir minunatul aer al zilei. Îmi permit să mă scald în el. În lumina soarelui. N-am mai văzut niciodată un astfel de amestec de culori – un albastru rece, care se estompează în violetul ce se contopeşte cu un portocaliu intens şi toate nuanţele se scurg încet pe marginea apei. Mi se pare că priveliştea este doar pentru mine. Mă întorc spre Charlie.
— Am aşteptat toată viaţa să mă simt aşa.
El mă sărută şi eu îi gust lacrimile sărate.
— Şi eu, spune Charlie.

— În regulă, Katie, e vremea să intrăm în casă.
Deschid ochii şi o văd pe mama cântând la chitara sa când îmi spune asta. Soarele apune în spatele ei şi parcă văzduhul e în flăcări. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.
— Nu putem să rămânem aici pentru totdeauna? întreb eu.
— Pentru totdeauna, hm? E o perioadă destul de lungă.
— Ştiu, spun, şi mă întind să cânt la chitară împreună cu ea.
— Ei bine, spune-mi adevărul: te distrezi acum?
Eu dau aprobator din cap.
— Atunci, momentul de faţă este tot ce contează.

Epilog

Salut, Charlie,
Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit când ai plecat din oraş. Cred că eram ieşit la cumpărături pentru marea mea excursie. Sau să cumpăr injecţii. A trecut o vreme de când n-am mai fost într-o excursie în care să am nevoie de injecţii şi, dă-mi voie să-ţi spun, nu-mi lipseşte partea aia. Oricum, sper că cei de la facultatea Berkeley se poartă frumos cu tine. Cât despre biletul în care-ţi ceri scuze, ei bine, este o prostie. Nu a fost vina nimănui – şi cu siguranţă nu a ta că a stat atât de mult în oraş în seara aia. Nu vreau să crezi asta niciodată şi nici ea nu şi-ar dori să te consideri vinovat. De când era mică ştiam că fiecare zi e un dar. În plus, eu ar trebui să îţi mulţumesc. Tot ce mi-am dorit a fost ca fiica mea să fie fericită. Tu ai făcut-o foarte fericită. Şi este plăcut să ştiu că mai există cineva care ştie cât de incredibilă era Katie. O altă persoană care o iubeşte.

Katie a vrut să-ţi dau carnetul ei. Mi-a spus să îţi transmit că i l-ai furat de atâtea ori, încât ai putea foarte bine să-l păstrezi. Mi-a mai zis să-ţi spun să citeşti mai întâi ultima pagină.

O! Şi ai auzit cântecul lui Katie la radio? Ei bine, cred că este cântecul tău. În orice caz, îţi poartă numele. Morgan m-a sunat ieri şi mi-a spus că ea şi Garver l-au auzit în maşină. Fata mea, la radio! Nu că m-am îndoit vreodată că nu ar reuşi.

Ai grijă de tine, Charlie. Şi ţinem legătura.

– Jack Price

Dragă Charlie,

Mereu m-am simţit mai în largul meu compunând versuri pentru cântece decât propoziţii. Cel puţin, atunci când compun nu pot să trăncănesc de aiurea, indiferent cât sunt de agitată.

Nu am cuvinte să îţi spun ce ai însemnat pentru mine din momentul în care ne-am întâlnit prima dată. Sau bucuria pe care am simţit-o de când te-am văzut prima dată de la fereastra mea.

Mi-ai dăruit lumea.

M-ai învăţat să trăiesc.

Chiar dacă timpul petrecut împreună a fost scurt, stelele au strălucit tot timpul. Şi lumina acelor momente se va răspândi pentru următorii o mie de ani.

Cumva, sper că am să reuşesc să privesc în jos şi să te văd, Charlie. Să zăresc toate clipele incredibile care te aşteaptă. Şi sper că, din când în când, ai să te gândeşti să-ţi ridici privirea... şi să-ţi aduci aminte de lumina pe care am creat-o împreună.

Amor vincit omnia.

Te iubesc, Charlie Reed!

Despre XP

Xerodermia pigmentară sau, pe scurt, XP, este o boală moştenită care afectează doar unul la un milion de oameni din Statele Unite şi Europa. (În alte ţări şi regiuni ale lumii, cum ar fi Japonia şi Africa de Nord, acest lucru se întâmplă mai des, dar este încă o boală rară.) Persoanele care suferă de XP sunt extrem de sensibile la radiaţiile UV şi se aleg cu arsuri grave după doar câteva minute de expunere la soare. Distrugerea pe care boala o cauzează ADN-ului nu poate fi reversibilă – continuă să se dezvolte în timp.

Pielea roşie şi băşicată, ca arsurile pe care le-am avut cândva cei mai mulţi dintre noi, este cel mai puţin grav aspect. În plus, persoanele cu această boală prezintă un risc de două mii de ori mai ridicat de a face cancer de piele. Oamenii cu XP pot suferi şi complicaţii neurologice, inclusiv pierderea vederii, a auzului şi a coordonării; pot avea probleme în a merge pe jos, a se mişca şi a înghiţi; pot să se simtă confuzi din punct de vedere mental şi să aibă crize de apoplexie.

În mod normal, XP este diagnosticată în copilăria timpurie. Dacă sunt extrem de atenţi – dacă rămân mereu în interior, dacă blochează pătrunderea luminii soarelui şi poartă îmbrăcăminte de protecţie, ochelari de soare, o mască de protecţie şi se dau cu cremă de protecţie solară atunci când nu pot evita ieşirea la lumina zilei –, oamenii cu XP pot să aibă o durată de viaţă normală. Însă când nu respectă aceste măsuri de precauţie, consecinţele pot fi devastatoare.

În Sub soarele nopţii, am încercat să fiu cât mai realistă în redarea vieţii unei persoane bolnave de XP. Totuşi, este ficţiune şi, de dragul de a spune această poveste de dragoste, am fost nevoită să-mi iau nişte libertăţi. De exemplu, nu este clar dacă

timpul în care Katie s-a expus la soare din cauză că a rămas prea mult în oraş cu Charlie i-ar fi declanşat problemele neurologice, şi probabil că simptomele s-au agravat mult mai repede decât în viaţa reală.